

Thượng Sàng Bất Thuyết Ái

Contents

Thượng Sàng Bất Thuyết Ái	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	7
3. Chương 2-1	10
4. Chương 2-2	15
5. Chương 3-1	21
6. Chương 3-2	28
7. Chương 4-1	34
8. Chương 4-2	41
9. Chương 5-1	48
10. Chương 5-2	56
11. Chương 6-1	62
12. Chương 6-2	67
13. Chương 7-1	74
14. Chương 7-2	79
15. Chương 8-1	85
16. Chương 8-2	91
17. Chương 9-1	98
18. Chương 9-2	103
19. Chương 10-1	110
20. Chương 10-2	115

Thượng Sàng Bất Thuyết Ái

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại đô thị, Cường công, cường thụ 1vs1, HECp: Lôi Tuyền (Công) - La Đan (Thụ) Trong một lần ngẫu n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-sang-bat-thuyet-ai>

1. Chương 1-1

Từ trong thế giới xa hoa truy lạc của Super Girl đi ra, La Đan day day huyết Thái Dương, vô mục đích đi loạn loạn quanh “Phổ hoa”. Nữ nhân nóng bỏng của Super Girl một mực khiêu khích trong lòng hấn lại không kích dậy nổi chút hứng thú nào của hấn, điều này làm cho hấn có chút phiền muộn.

29 tuổi hấn là coi như còn trẻ a, lại thật sự đã “buông dao chịu trôi” sao? Ngoại trừ người bạn gái đã đính hôn, gần nhất hấn đối với bất kỳ nữ nhân nào đều dần dần vô vị, nếu như không phải vì xã giao, hấn tuyệt

không lưu hoa luyện cổ bên ngoài. Hảo hữu giấu cột hần, có phải là công năng của “bộ phận nào đó” xảy ra chướng ngại, mới khiến cho hần biến thành nam nhân mô phạm thủ thân như ngọc... Thật sự là mất mặt!

Trải qua một con ngõ thì, cảm giác bên vai có người va chạm, đem hần tiến vào góc khuất. Ngay sau đó, trên cổ mát lạnh, một con dao nhỏ đè lên hần. “Còn muốn sống, nôn tiền ra.” Một thanh âm cố ý thay đổi, thốt ra từ trong cuống họng nói với hần.

Hần gặp cơn đồ! Thật sự là...

Ông trời có mắt!

Biết rõ lòng hần đang phiền, cố ý đưa lên “Bao cát miễn phí” giúp hần hả giận. Tiểu tử bất hạnh này nhìn thấy hần từ trong chốn đốt tiền Super Girl đi ra, chỉ cho rằng hần là kẻ có tiền, tuyệt sẽ không nghĩ tới, người đang bị mình kẻ dao lên cổ, đã từng vì hai lần dùng cảm hạ gục kẻ bắt cóc có mang súng mà được trao tặng huy hiệu “Công dân hăng hái vì việc nghĩa”.

“Người muốn cái gì cứ lấy tất cả đi, ngàn vạn lần đừng đả thương ta...” La Đan cố ý trêu chọc y, giả bộ sợ hãi. Ngoại trừ những buổi huấn luyện hàng tuần, đã lâu hần không thật sự động quyền. Khó khăn lắm mới có món đồ chơi đưa tới cửa, nhất định phải quý trọng, chậm rãi chơi, không thể lãng phí!

“Ngoan ngoan hợp tác thì cho người lưu cái mạng. Trước tiên đem ví tiền, đồng hồ để xuống đất!”

“Hảo, hảo, ta đặt xuống đây, người chú ý con dao...” La Đan chậm rãi móc ví tiền, tháo xuống đồng hồ, xoay người đặt lên mặt đất.

“Tiểu Hà Mễ, người là càng hỗn* càng chẳng ra sao. Hiện tại đổi nghề thành cướp bóc? Khoan ca của các người dạy dỗ huynh đệ thế nào vậy?” Thanh âm từ trên trời rơi xuống cắt đứt hào hứng của La Đan. Người nào? Xen vào việc của người khác! Hần còn chưa bắt đầu chơi a! (* ý nói lẫn lộn trong giới hắc đạo)

Ngẩng đầu nhìn lại, sâu trong ngõ tắt nhỏ âm u đi ra một nam nhân mặc trang phục màu đen da bóng bó sát, do bóng tối nên không thấy rõ mặt, nhưng qua bộ y phục cũng đủ biết hình thể kiện mỹ vô cùng, là thân hình tam giác ngược tiêu chuẩn! (Nói đơn giản là ngực nở eo thon a! ^^)

“Lôi Tuyền? Người... Người tạm thời đừng xen vào việc của người khác!” Kẻ cơn đồ bị gọi là Tiểu Hà Mễ trở nên rất khẩn trương, tay khẽ run rẩy một cái, lại đem cổ La Đan cắt ra một vết máu.

Mẹ kiếp! Cái gã đột nhiên xuất hiện không chỉ phá vỡ trò chơi mèo vờn chuột của hần, còn hại hần nhất thời chủ quan mà bị thương! La Đan không còn tâm tình đùa giỡn tiếp, khuỷu tay nhanh như chớp thúc đến lồng ngực tên cơn đồ, nhưng hần vừa có hành động, chỉ thấy trước mắt lớp da bóng phản quang lóe lên, cái người bị gọi là Lôi Tuyền một cú phi cước, con dao rơi xuống đất, theo sát lại là một quyền bay tới, chuẩn xác trúng mặt mục tiêu. Đáng thương Tiểu Hà Mễ, không kịp có bất luận chống cự gì, quay vù vù rồi ngã trên đất.

Thân thủ thật là lợi hại a! Tâm tình La Đan có chút chuyển biến tốt đẹp. Cao thủ khó cầu, hẹn người này hôm nào đến huấn luyện quán đi chơi a...

Còn đang xuất thần, người nọ túm Tiểu Hà Mễ lên, nói với hần: “Cầm lấy đồ của người đi, ta sẽ giúp người tìm người bằng bó một chút.” La Đan đang ước gì kết giao được với người này, vội vàng nói tiếng cảm ơn, đi theo sau.

Sâu trong ngõ tắt có một cánh cửa nhỏ, đại khái là cửa sau của một quán bar a. Cánh cửa gỗ khá tinh mỹ mở ra, âm nhạc du dương bay vào trong tai. Không phải một quán bar cấp thấp. La Đan thầm nghĩ.

Vào trong phòng nghỉ, người nọ bỏ qua Tiểu Hà Mễ, ngồi vào sofa, chân đạp đạp lưng Tiểu Hà Mễ, nhấn chuông gọi phục vụ. Rất nhanh, một nam hài xinh đẹp mặc trang phục bồi bàn đi tới, chứng kiến tình hình trước mắt, hỏi: “Tuyền ca, có chuyện gì?”

Người nọ một ngón tay chỉ La Đan, “Hần bị thương, giúp hần băng bó.” Sau đó đã cầm lên điện thoại bên cạnh bắt đầu quay số.

“Khoan ca a, ta là Lôi Tuyền. Người quản lý huynh đệ như thế nào vậy? Càng ngày càng không ra gì đi? Thằng Tiểu Hà Mễ rõ ràng chạy đến Dạ Sử của chúng ta cướp bóc đánh người! Người đang ở chỗ ta, tìm

người đến dẫn hần về!”

Dạ Sử? La Đan lấp bắp kinh hãi. Thì ra nơi này là Dạ Sử! Đây là Club Nam tiếp viên xa hoa nhất, nổi danh nhất thành phố, cũng là club duy nhất kinh doanh bán công khai ở Phố hoa! Nam tiếp viên và gái bán hoa cũng khá là khác biệt, nam tiếp viên chỉ dùng để “An ủi” những nữ tử nhộn nhạo xuân tâm. Nghe một nữ lão bản “trong nghề” nói, nam hài trong Dạ Sử tất cả đều là người được chọn kỹ lựa khéo, lại trải qua huấn luyện hà khắc mới cho phép “Lên top”, anh tuấn suất khí, mị lực mười phần, mỗi người đều vào hàng “sát thủ”. Vào bàn phí đã cao, mang nam hài ra ngoài phí tổn càng cao hơn, nữ nhân tới nơi này không giàu thì cũng sang. Vậy người gọi là Lôi Tuyền này, là người của Dạ Sử sao?

Trong khi miên man suy nghĩ, nam hài bồi bàn vừa mới chạy đi đã ôm hòm thuốc đến, bắt đầu sát trùng miệng vết thương cho cho La Đan. Lần này La Đan cẩn thận dò xét, nam hài này chẳng qua là bồi bàn, đáng người, tướng mạo đều đủ để cùng người mẫu của công ty T so sánh. Dạ Sử quả thật danh bất hư truyền! Mà dưới ánh đèn nhìn kỹ Lôi Tuyền, không khỏi làm kẻ vốn tự phụ như La Đan âm thầm bất mãn... Sao có thể có đẹp trai như vậy, dù sao cũng là cái nam nhân...

Trong lòng âm thầm vì chính mình phân cao thấp, bên kia Lôi Tuyền lại nhìn hần cười: “Nhĩ hảo, ta là Lôi Tuyền. Địa bàn quanh Dạ Sử gần đây thái bình, không nghĩ tới có loại bại hoại này xuất hiện, không dọa đến người a?”

La Đan không kịp phản ứng, ngây ngốc lắc đầu: “Không có. Người là... bảo tiêu ở đây?”

Nam hài bằng bó cho hần “phốc” bật cười, “Tuyền ca chính là No.1 siêu cấp thể đồ của Dạ Sử chúng ta a! Người là nam nhân, chưa nghe nói qua cũng bình thường. Không biết có bao nhiêu nữ nhân vì tranh hần đánh nhau vỡ đầu, vung tiền đim chết được người! Đúng là coi tiền như rác.”

A, thì ra... Nam nhân xuất sắc này cũng chỉ là một gã tiếp viên mà thôi...

Một nguyên nhân không tên trôi dạt trong lòng làm La Đan có chút thất vọng.

Ping! Ping! Ping! Tiếng đập cửa vội vàng vang lên. “Lôi lão đệ, là ta, A Khoan.”

“Khoan ca a, mời đến, mời đến.” Trong miệng nói mời, Lôi Tuyền liền cái mông cũng đều không nhúc nhích.

Đẩy cửa vào xem xét chính là một tay xã hội đen, trong miệng ngậm xì gà, tiến vào phòng cũng không gỡ kính râm, bên trong Âu phục màu đen không mặc áo sơ mi, để lộ lồng ngực. Vừa tiến đến liền đi thẳng đến trước mặt Lôi Tuyền, nhìn cũng không nhìn Tiểu Hà Mễ đang bị người giẫm lên lấy một cái. “Lôi lão đệ, thật có lỗi, thật có lỗi. Đều là ta dạy dỗ thủ hạ bất lực, cho lão đệ thêm phiền toái.” Nói rồi đá vào kẻ đáng thương trên mặt đất một cước, “Tên chó má này, nhất định là hôm nay đi thu nợ không xong, muốn cướp ít tiền về báo cáo kết quả công tác! Có hay không làm hư gì đó của Dạ Sử? Ta tính tiền!”

Lôi Tuyền cười cười: “Hảo, Khoan ca, cùng ta khách khí như vậy làm gì. Ta chỉ nghĩ người gọi ai đó đến dẫn hần trở về, người còn tự mình đi một chuyến. Hần cũng không có làm hư thứ gì của, nhưng lại làm một người bị thương.” Nói rồi một ngón tay chỉ sang La Đan.

“Mẹ kiếp, tên hần đản không có mắt này, rõ ràng làm bị thương huynh đệ Dạ Sử!” Khoan ca vội vàng móc ví tiền ra, lấy một chồng tiền mặt đưa cho Lôi Tuyền, “Một chút phí thuốc men, thật sự là ngại quá, trở về rồi ta nhất định nghiêm gia quản giáo!”

Rõ ràng đem hần cũng trở thành nam tiếp viên! Nghĩ hần là Doanh nhân trang nghiêm đứng đắn, điểm nào lớn lên giống nam tiếp viên! La Đan thâm mắng cái kẻ có mắt không biết mở to mà nhìn người, “Khoan ca”, hần dùng ánh mắt kháng nghị trừng sang, đáng tiếc Khoan ca căn bản không nhìn hần dù chỉ thoáng cái.

Lôi Tuyền này chỉ là nam tiếp viên mà thôi, vì sao thân là xã hội đen tiểu đầu mục như “Khoan ca” cũng tất cung tất kính với anh ta như vậy? Nam nhân này đến tột cùng có chỗ nào hơn người? La Đan càng ngày càng hiểu kì.

Lôi Tuyền cũng không chối từ, tùy tiện đưa tay tiếp nhận tiền mặt, ném lên ghế sa lon, hướng về phía nam hài vừa mới bằng bó tốt cho La Đan, búng tay, “Còn không mang rượu lên tiếp Khoan ca, ta thỉnh.” Khoan ca vội nói: “Không được, không được, hôm nào lại cùng lão đệ uống thống khoái. Hôm nay còn có chút việc, ta sẽ cáo từ trước.”

Lôi Tuyền cũng không giữ lại, đá đá Tiểu Hà Mễ trên mặt đất, “Vậy ta không tiền, thay ta gửi lời hỏi thăm Lisa tỷ.” “Đương nhiên, đương nhiên,” Khoan ca cười đến vẻ mặt mập mờ, “Chúng ta Lisa tỷ ngày hôm qua còn cùng ta nhắc đến lão đệ, nói lão đệ đã lâu không đến thăm nàng. Lão đệ người cần phải thường xuyên đi ‘An ủi’ ‘An ủi’ nàng a, nàng cao hứng, không phát giận, huynh đệ chúng ta cũng tốt hơn chút ít. Cáo từ.” Nói rồi vỗ tay một cái, lại có hai người tiến đến, một phải một trái đem Tiểu Hà Mễ còn đang hôn mê xách đi...

Thì ra....“chỗ hơn người” là trèo lên giường Đại tỷ xã hội đen... La Đan có điểm buồn cười, lại cảm thấy thêm một chút thất vọng, không khỏi khẽ lắc đầu.

“Người còn việc gì, đi chào hỏi khách khứa a.” Lôi Tuyền hất cằm về phía nam hài bồi bàn ý bảo. “Ân, Tuyền ca, ta đi..., có việc bảo ta.” Nam hài lễ phép gật đầu, đóng cửa.

Lôi Tuyền cầm lấy số tiền mặt Khoan ca vừa mới lưu lại, đưa tới trước mặt La Đan. “Ừ, dù sao không cần cũng đã có, tính làm phí an ủi cho người cũng tốt.” Người này, thái độ đối với La Đan có thể nói là khá hơn so với “Khoan ca”, hoàn toàn không bừa bãi tùy ý như vậy.

La Đan không nhận, “Ta không có việc gì, tiền này chính là cho huynh đệ Dạ Sử bị thương, ta cũng không phải.”

Lôi Tuyền nhíu hạ lông mày: “Nghe ý tứ trong lời này, người không vừa mắt người trong Dạ Sử chúng ta?”

La Đan trong lòng khẽ thở dài một tiếng, lời nói lại giống như không hề suy nghĩ mà thốt ra: “Đã đi ra bán, còn muốn người ta tôn trọng?”

Lôi Tuyền lơ đãng cười cười: “Ai mà không phải ‘bán’? Không phải bán đứng thể lực cũng là bán đứng trí năng, có cái gì khác nhau?”

“Người giống như người vậy, muốn kiếm tiền, làm cái gì không được, tội gì phải làm việc này.” La Đan thầm mắng mình kích động cái gì, đề xuống tâm tình, ý đồ “Giáo dục” nam nhân ngoan cố này.

“Kiếm tiền được là được, ta yêu cái loại việc này, vừa thoải mái lại dùng ít sức, thì thế nào.” Lôi Tuyền không hài lòng, đứng dậy, vừa vịn bên ngoài truyền đến thanh âm nam hài bồi bàn: “Tuyền ca, Tạ phu nhân thẳng trước đã tới, chỉ tên tìm người.”

“Ta có khách, tìm được người để ‘Bán’. Người nhanh một chút từ cửa sau đi ra ngoài đi, đỡ phải bị người trông thấy, nghĩ đến người cũng ở trong này bán.” Lôi Tuyền mĩa mai nói.

Hắn sao có thể cứ như vậy đâm mình? Một nỗi không cam lòng không hiểu từ đâu dâng lên, lại thêm một lần nữa nói không suy nghĩ, La Đan thốt ra: “Muốn bán đến như vậy phải không? Bán cho ta tốt lắm!” Ai, ta lại xen vào việc của người khác!

Lôi Tuyền dừng bước lại, nghi hoặc quay đầu lại nhìn hắn: “Người là gay?”

“Ta là cái gì không trọng yếu a, chỉ cần thoải mái dùng ít sức kiếm được tiền, không phải sẽ tốt hơn?” Là tiếc hận một người xuất sắc như vậy, không muốn chứng kiến hắn tiếp tục rơi xuống, La Đan giải thích cho mình nghe.

Lôi Tuyền rất hứng thú nhìn hắn, cười cười: “Tạ phu nhân là một vị khách sộp.”

“Vô luận bà ta trả cho người nhiều ít, ta cho người gấp hai!”

Lôi Tuyền ngồi trở lại trên ghế sa lon, “Xem ra ta nhìn lầm, thì ra người là ông chủ lớn. Chính là ta chỉ có kinh nghiệm với nữ nhân.”

“Sao rồi, sợ?” La Đan khiêu khích nhìn sang anh ta.

“Sợ? A, ta sợ người không đủ tiền trả. Tạ phu nhân lần trước thanh toán sáu ngàn.”

“Ta còn tưởng rằng bao nhiêu, ta trả cho người một vạn rưỡi!” La Đan “điều động” miệng lưỡi cực nhanh, trong nội tâm lại thầm mắng, giá thị trường của nam nhân này sao có thể so với nữ nhân còn cao nhiều như vậy!

“Ok, thành giao!” Lôi Tuyền đứng lên, “Đi nơi nào, người chọn chỗ a. Xuất phí một ngàn, giao cho tiếp tân trước.”

Rời khỏi Dạ Sử, gọi xe đến khách sạn Thời Chung, hai người trước sau chưa nói một câu, không khí thật là xấu hổ.

Đầu óc La Đan hỗn loạn thành một đoàn. Bởi vì gần đây đối với nữ nhân không dậy nổi hứng thú, hảo hữu đề nghị nếu hắn không ngại thay đổi khẩu vị, tìm nam hài chơi đùa, sẽ có tình thú khác lạ. Hắn tự nhiên cười nhạt, thế nhưng vừa mới ở trong taxi, chỉ vì xe hơi lắc lư khiến thân thể hai người cọ xát, phản ứng sinh lý đã lâu không thức dậy rõ ràng xuất hiện ngay lúc đó. Tìm nam hài... Chơi đùa? Sâu trong đáy lòng xuất hiện ý nghĩ mới lạ kích thích, làm hắn lập tức đem cái có “Tiếc hận người này có tài, không muốn nhìn hắn rơi xuống” ném tới lên chín tầng mây.

Đối mặt với ánh mắt kỳ quái của nữ tiếp tân, La Đan cảm giác mồ hôi của mình đều nhanh rơi xuống, liếc mắt nhìn Lôi Tuyền, thấy vẻ mặt anh ta không sao cả, hắn hờn dỗi tiếp nhận chìa khóa gian phòng. Khá tốt là hắn đã chọn một khách sạn trước nay chưa từng đến, trong nội tâm thể sau này cũng tuyệt không đến lần nữa!

Vào cửa, La Đan cứng ngắc ngồi ở bên giường, Lôi Tuyền hai tay ôm ngực đứng ở trước mặt hắn, dùng ánh mắt có chút nghiền ngẫm nhìn hắn nửa ngày, mới cười nói: “Xem ra cần ta chủ động phục vụ? Ta cũng không phải là gay, ở đâu làm được không đúng, kính xin ông chủ kịp thời chỉ thị.”

“Ta kỳ thật...” Lời biện bạch còn chưa kịp ra đến miệng đã bị nụ hôn đột nhiên đánh úp đè lại trong cổ.

Hai tay Lôi Tuyền khoác lên trên vai La Đan, khuôn mặt đưa đến quá gần phóng đại thành những đường nét mơ hồ, đôi môi nhẹ nhàng cọ xát lên đôi môi. Cảm giác được sự cứng ngắc của đối phương, chưa ai phát giác ra có chút buồn cười.

Đây là nụ hôn của nam nhân đối với nam nhân, thô ráp, không giống với nữ nhân mềm mại, hương vị ngọt ngào, nhưng khuynh hướng cảm xúc thô ráp này lại càng thêm khiến cơ thể La Đan dậy lên tình dục ba đào. Chỉ là một cái hôn, cũng cảm giác hạ thân cứng ngắc có chút đau. Xem ra, hảo hữu đề nghị thực đúng rồi. Chơi chán nữ nhân, hợp thời thay đổi khẩu vị, cũng không sai.

Vì sự bị động của chính mình mà cảm thấy chật vật, La Đan kéo giãn khoảng cách giữa hai người, đứng dậy, nhìn thẳng vào đối phương, hai tròng mắt dấy lên dục diễm. Hắn bắt đầu cởi nút áo của Lôi Tuyền. Bộ quần áo da bóng đen bó sát dán tại trên người, mất nửa ngày mới khó khăn cởi được một cái nút, hắn không kiên nhẫn, hai tay giữ chặt cổ áo, dùng sức, vài tiếng keng keng vang lên, nút áo hết thấy rơi xuống trên mặt đất, lớp vải co dãn lập tức co rút lại, lộ ra lồng ngực màu nâu rám nắng xinh đẹp của Lôi Tuyền.

Đường cong cơ thể vô cùng hoàn mỹ, ẩn chứa sức sống và sự cường mãnh vô cùng, nhưng không thuộc loại ngoại hình thô thiển. Bàn tay La Đan theo phần cổ chậm rãi chảy xuống, đầu ngón tay cảm giác da thịt rắn chắc, co dãn mười phần, không giống nữ nhân mềm mại trơn bóng. Thân là nam nhân, chưa bao giờ nghĩ đến loại xúc cảm hoàn toàn bất đồng này, rõ ràng có thể tuyệt hảo như thế...

Lôi Tuyền nhìn về phía La Đan đang dấy lên dục vọng mười phần, khóe miệng nhấc lên một vòng tiểu dung. Anh bắt đầu động thủ cởi áo cho La Đan. Cởi tây trang, cởi bỏ áo sơ mi, cởi bỏ dây lưng bên hông, rút ra, cởi bỏ khuy quần, kéo xuống khóa kéo... Mỗi một động tác, như có như không đụng chạm đến thân thể La Đan, thủ pháp thuần thực mà tuyệt hảo, bởi vậy, khi anh ngồi xổm xuống cởi một tầng chướng ngại cuối cùng thì, ngay trước mặt anh, là “gì đó đồng loại” cứng rắn nộ trương, thêm khát ướt át.

Nhịn không được, anh nhắm mắt lại, đại khái là đang cố gắng vượt qua chướng ngại tâm lý. Khi lại mở mắt ra thì, anh tích cực đem “trước mặt gì đó” ngậm vào trong miệng.

Kích thích đột nhiên mà tới, khiến La Đan nhịn không được hút một hơi lương khí. Không giống cái lưỡi nữ nhân nhỏ nhắn thơm tho, khéo léo linh hoạt, mềm nhu nhu...nhưng này bề mặt thô ráp, động tác không đủ kỹ xảo, liếm láp có khi có khi không, lại cho La Đan khoái cảm hoàn toàn mới lạ, trong nháy mắt cao trào tụt cuộn cuộn đánh úp lại. Mạnh đẩy ra Lôi Tuyền, nhũ bạch sắc chất lỏng hết thấy phun lên da thịt mịn màng rám nắng, hết sức chói mắt mà tuyệt hảo.

Không ngờ tới chấm dứt nhanh như vậy, La Đan có chút xấu hổ từ trên mặt đất kéo Lôi Tuyền lên, đẩy ngã

anh lên giường, dùng sức kéo ra áo cùng quần còn ở trên người vút xuống. Một cơ thể có thể so sánh với pho tượng David hoàn mỹ triển lộ trước mắt. Hắn tự đáy lòng thấp khen một tiếng: “Hảo lớn!” Khi đang nghĩ lại phát hiện tiếng nói của mình ầm ạch không thành dạng.

Khỏe miệng Lôi Tuyền bứt lên một cái mỉm cười, cũng không lên tiếng, thản nhiên mặc cho hắn xem kỹ.

Không biết có bao nhiêu nữ nhân cũng như vậy xem người này, ca ngợi người này! Trong lòng La Đan đột nhiên thổi qua một tia khó chịu, hắn cúi xuống, khẽ cắn lên vành tai Lôi Tuyền, xương quai xanh, đầu vú... Có chút tức giận phần nam tính của Lôi Tuyền còn nằm im bất vi sở động, hắn vui đầu ngậm lấy nó. Bằng trí nhớ về một ít phương thức dùng miệng khiêu khích bạn gái đã vì mình mà làm, hắn thoả mãn nghe được bên tai dần dần ồ ồ tiếng thở dốc, trong tay chạm được cơ thể càng ngày càng khấn trương căng thẳng, đặc ý với “thứ” tại khoang miệng dần dần phình lên, hắn ngừng đầu, nhìn lại đôi mắt nhiễm màu tình dục của Lôi Tuyền, cảm giác hạ thân mình lại vừa cứng.

Vì vậy động tác của hắn càng thêm ra sức, trong miệng vật kia càng lúc càng lớn, càng ngày càng cứng ngắc, đã dần dần khiến hắn không cách nào dung nạp, chỉ có thể ngậm một bộ phận trên đỉnh, tại nơi mẫn cảm nhất qua lại liếm láp khiêu khích, khi thì dùng hàm răng khẽ cắn, khi thì dùng sức hút, rốt cục Lôi Tuyền nhịn không được gầm nhẹ một tiếng, một hồi run rẩy, tình cảm mãnh liệt nhiệt dịch phun dũng ra, toàn bộ phun tới trong miệng La Đan không kịp tránh.

La Đan giật mình, thì ra tinh dịch là loại hương vị này... Hắn cúi đầu xuống, đem khuôn miệng tràn ngập tinh dịch tiến đến giữa hai đùi Lôi Tuyền, để cho nhiệt dịch thấm ướt hậu môn, ngón tay nhẹ nhàng tại hậu môn cùng xung quanh đáy chậu bơi quẫy. Nơi này là nơi mẫn cảm nhất, chỉ là nhẹ nhàng vuốt ve, vừa mới phát tiết xong, Lôi Tuyền lại đã khó nhịn xao động đứng dậy, trong cổ phát ra thanh âm hưng phấn vô ý thức. Bên tai nghe được thanh âm đồng tính rên rỉ, độ hưng phấn của La Đan cũng không ngừng tăng lên. Thử, hắn đem ngón trỏ chậm rãi xâm nhập vào trong cơ thể Lôi Tuyền.

Thân thể đang xao động phút chốc bỗng căng thẳng, Lôi Tuyền bật người ngồi dậy, lời phát bàn tay La Đan ra, kêu to: “Người muốn làm gì!” Còn đang chìm trong hưng phấn, La Đan hoàn toàn không phát giác đôi mắt đã thanh tỉnh mà ẩn lửa tức giận của Lôi Tuyền, hắn không đứng đắn trên chộc: “Cái này còn phải hỏi? Đương nhiên là thượng người nha!”

Ping một quyền đánh vào bụng La Đan, Lôi Tuyền mắng: “Lão tử đây chỉ thượng nữ nhân, chỉ lấy của người một vạn rưỡi, cần môi thượng cái nam nhân còn chưa tính. Người rõ ràng con mẹ nó nghĩ thượng ta? Lão tử chỉ bán phía trước, không bán đằng sau!”

Không hề báo hiệu ăn một quyền đau đến nửa ngày mới thở gấp được chút không khí, La Đan bị đánh tỉnh tất cả tình dục, lại nghe được lời Lôi Tuyền, La Đan cũng nhịn không được giận dữ: “Mẹ kiếp! Không thượng người chẳng lẽ ta bỏ tiền ra tìm người thượng ta? Người nghĩ rằng ta điên rồi?”

Lôi Tuyền xì một tiếng khinh miệt, nhảy xuống giường bắt đầu mặc quần áo, “Mẹ kiếp, tính bản thân ta nắm mốc, gặp gỡ loại người biến thái như người! Vừa rồi phục vụ miễn phí đưa tặng, một vạn rưỡi lão tử cũng không cần, để cho người cùng tiền mặt thượng nhau a!”

“Đáp ứng rồi bỏ mặc lại muốn chạy đi? Không có dễ dàng như vậy!” La Đan bị Lôi Tuyền cay nghiệt chọc giận, túm lấy đầu vai anh, dưới chân quét qua, đem Lôi Tuyền kéo ngã xuống đất. Lôi Tuyền đương nhiên cũng không phải dễ khi dễ, cổ tay rung lên, đem La Đan cũng kéo tới trên mặt đất, một cái trở mình, cánh tay chặn ngang cổ, đưa hắn đặt ở dưới mặt. “Cùng ta động thủ? Người còn chưa đủ phân lượng!”

“Thử xem a!” La Đan cười cười, trên lưng dùng sức, đầu gối đánh thẳng đến phần eo Lôi Tuyền, Lôi Tuyền có điểm ngoài ý muốn “Y” một tiếng, nói lỏng khuỷu tay né tránh, La Đan đã thoát ra.

“Không nghĩ là, hôm nay ta rõ ràng hai lần nhìn lầm. Thì ra người còn có thân thủ, lúc ấy bị Tiểu Hà Mễ bức hiếp cần bản là giả vờ!” Lôi Tuyền nhú mày chăm chăm vào La Đan.

“Nói nhảm! Ta đã lâu không hoạt động gân cốt, thật vất vả gặp được một tiểu tử có mắt không trông đưa tới cửa, còn chưa bắt đầu ngoạn nhi, đã bị người phá hủy!” La Đan cảm giận nói, nhắc tới liền tức. Lôi Tuyền xì một tiếng khinh miệt mắng: “Biến thái! Thì ra lão tử còn thành xen vào việc của người khác! Hảo tâm không có hảo báo!” La Đan cười hắc hắc, “Xen vào việc của ta, để cho ta thượng xong để đền bù tổn thất a!”

“Có bản lĩnh không sợ đoạn tử tuyệt tôn người cứ tới a!” Lôi Tuyền vùng quỳ, kinh lực mười phần.

Hai người người một quyền, ta một cước hỗn chiến hơn 10“, không cách nào phân thắng bại, rốt cục một mỗi song song té ngồi trên mặt đất, tròng con mắt nhìn nhau, ồ ồ thở. Nhìn xem lẫn nhau không mảnh vải che thân, trên người rơi đầy vết thương xanh xanh tím tím, vô cùng buồn cười. Giận cũng không giận tiếp được, ngược lại đối với vụ hiểu lầm này càng nghĩ càng buồn cười, không hẹn mà cùng cười ha hả. La Đan gãi gãi đầu, “Ta gọi là La Đan, từ nay về sau có rảnh tìm người cùng luyện quyền, cái này cũng có thể a?”

2. Chương 1-2

Nhón chân nhẹ tay đẩy cửa phòng ngủ, liếc nhìn mỹ nhân đang ngủ say trên giường, La Đan lén lút vào phòng tắm, xối sạch mồ hôi trên người, toàn thân trơn bóng tiến vào trong chăn của mỹ nhân. Mỹ nhân đang ngủ mơ màng gian nan hé mắt nhìn nhìn, lại vô ý thức ôm hân tiếp tục ngủ.

Nằm trong vòng tay ôn hương nhuyễn ngọc của mỹ nhân, La Đan lại không cảm lòng nổi, tưởng tượng nếu như đem hình dạng trong vòng tay mình này đổi thành Lôi Tuyền, không biết lúc này hân sẽ có cảm giác như thế nào? Một thân thể thật rắn chắc, mười phần cơ bắp, cũng kiện mỹ thon dài, cũng ẩn ẩn sức mạnh như hân, nếu như hai cơ thể đó cùng ôm nằm một chỗ, da thịt thân cận, cùng thuộc nam nhân “gì đó” cương lên lại không ngừng ma sát... Nghĩ đi nghĩ lại, cảm giác thân thể mình đã nóng lên.

La Đan giật mình dừng sức dao động phía dưới. Chuyện gì xảy ra? Vô luận ở bên ngoài như thế nào phong lưu khoái hoạt, loại tâm tình này thủy chung không nên bị mang về nhà. Không nghĩ nữa, ngủ! Không phải chỉ là một gã nam tiếp viên sao...

La Đan bị tiếng kêu sợ hãi của bạn gái Bành Linh Linh đánh thức.

“Đan, anh làm sao thế này!?” Bành Linh Linh chỉ vào không dưới hai mươi vết ửng tím xanh trên người hân hỏi, “Đem qua từ Super Girl ra anh đã đi đâu? Những vết ửng thương này từ đâu ra?”

La Đan nháy mắt mấy cái, cười ôm chằm lấy người bạn gái đang lo lắng: “Nếu như anh nói với em, ngày hôm qua anh nhầm chán hết chịu nổi, đi tìm người chơi SM, em có tin không?” Bành Linh Linh nhú mày: “Anh đi chơi SM thì em tin, nhưng em một chút cũng không tin anh là kẻ làm M.” La Đan cười to ôm chặt nàng, hung hăng hôn, “Chỉ có bảo bối của anh hiểu rõ anh.”

Bành Linh Linh nhún nhún vai, thấy hân không nói thì cũng không gặng hỏi, chỉ dặn đi dặn lại một câu mà mình đã dặn không biết bao nhiêu lần: “Mặc kệ đi nơi nào lẫn lộn, anh nhớ kỹ mang bộ*! Em không muốn bị nhiễm AIDS.” “Lại đang rửa anh!” La Đan vờ giận tái mặt, “Anh không mang, anh đúng là muốn lây bệnh cho em!” Nói rồi nhảy lên người bạn gái, trắng trợn khinh bạc nàng. (* BCS)

Thời gian vốn nên dùng cho bữa sáng, lại bị lãng phí bởi hai người cười to, hét lên, thở dốc, rên rĩ...

Đi làm không bao lâu, bằng hữu vô cùng tốt của La Đan, ca ca của Bành Linh Linh, Bành Phi, nhân viên số 1 của công ty, cũng là hoa hoa công tử nổi danh trong giới luật sư, sau khi ở bên ngoài ăn đậu hủ của nữ thư ký, cười hì hì chen vào văn phòng. “Nghe tiểu muội ta nói, tối hôm qua người đi SM?” Bành Phi cực kỳ thiếu đứng đắn ngồi trên mặt bàn công tác của hân, ánh mắt gian xảo, nghiêng đầu nhìn vào trong cổ áo hân, ý đồ tìm chút ít dấu vết chính xác của “SM”.

La Đan tròng hân liếc: “Đem qua ta nghe lời người khuyên bảo, tìm nam nhân chơi đùa, kết quả...” Hân đem hiểu lầm tức cười kể lại cho Bành Phi, nhưng cố ý chưa nói ra người nam nhân kia là ai.

Bành Phi quảng tuốt hình tượng của bản thân lên chín tầng mây, cười ha hả trên mặt bàn, tay đập vai hân, nói: “Lão huynh, người cũng quá không sáng dạ a... Là phải tìm nam hài, tìm loại MB chuyên làm việc này, không phải bất cứ nam nhân nào đi “bán” đều chịu bán “đằng sau”! Thôi được, ta đã làm người tốt thì làm đến cùng, khuya hôm nay ta giúp người an bài một nam hài nghe lời, đỡ khiến người bị đánh thành như

vậy, làm ta không biết phải bồi tội với tiểu muội như thế nào, nhưng mà, người cũng quá kém đi? Rõ ràng để một gã tiếp viên đánh đến nông nổi này! Thực hoài nghi người mỗi tuần đều đi huấn luyện đến tột cùng là làm những gì.” Nói rồi, y lưu loát nhảy xuống khỏi bàn công tác, né tránh nắm tay của La Đan, đẩy cửa mà đi.

Nam hài Bành Phi giới thiệu tới đứng trước mặt hắn, vóc dáng thấp hơn một chút so với La Đan, thanh thanh tú tú, trong khi chủ động lại dẫn theo một chút thần sắc ngưng ngùng. “Ngài bảo ta là Tiểu Vũ a, Phi ca đã dặn dò ta, ngài không cần làm bất cứ cái gì, hết thấy để ta đến là tốt rồi.”

Đây là... loại hình hoàn toàn khác biệt với Lôi Tuyền...

Tiểu Vũ nhẹ nhàng linh hoạt cởi áo giúp La Đan, lại nhanh chóng cởi sạch y phục của mình, cười cười: “Chúng ta vào phòng tắm trước, được không?” La Đan nhìn qua Tiểu Vũ trắng nõn trước mắt, hình dáng cơ thể hoàn toàn đối lập với Lôi Tuyền, nếu muốn ngắm nam nhân, hay là Lôi Tuyền dễ nhìn hơn a?

Dưới nước ấm phun xối, Tiểu Vũ quần lên người La Đan, đầu lưỡi linh hoạt chui vào khoang miệng hắn trên đầu, một lát, lại sửa thành dây dưa đôi môi. Chậm rãi dời xuống, tỉ mỉ chiếu cố qua đầu vú, rốn, rồi cục chạm đến bộ phận là căn nguyên của dục vọng. Dùng khoang miệng cẩn thận ngậm lấy, bộ lông, dùng đầu lưỡi vuốt ve hình dáng của nó, kỹ xảo thuần thực, làm cho dục vọng từng chút tĩnh lại, trưởng đại, cường tráng.....

“Thật lớn!” Tiểu Vũ ngẩng đầu lên, dùng ánh mắt đã bị sương mù che chắn nhìn về phía La Đan, thân hình dán chặt lấy cơ thể La Đan chậm rãi đứng lên, như hữu ý lại như vô ý dùng ngực, dùng bụng đến ma sát, đến quấy rối, cho đến hoàn toàn đứng thẳng dậy.

“Chúng ta đến giường đi thôi.” Thanh âm của Tiểu Vũ ảm Ứt...

“A –” Tiểu Vũ chủ động, khẽ cắn răng, tinh tế rên rỉ, mang La Đan chậm rãi nuốt vào trong cơ thể mình. Hiển nhiên, nam hài này đã từng được huấn luyện, lực co rút của cơ thể rất mạnh, rất kỹ xảo, khi thì nổi lỏng khi thì căng chặt, thu phóng tùy ý, lúc nhanh lúc chậm, khuấy động... rất nhanh, La Đan xuất tinh.

“Thế nào?” Lại là bạn xấu Bành Phi ngồi ngả gối trên bàn công tác tại văn phòng, gặng hỏi chuyện phong hoa tuyết nguyệt, “Cùng nam hài có phải là có cảm giác chinh phục đặc biệt mãnh liệt?”

La Đan mỉm cười, cũng không đáp lời. Cảm giác chinh phục? Có lẽ a, nhìn xem một người cùng giới tính ở dưới người mình thổ dốc rên rỉ, uyển chuyển hầu hạ, là có một loại cảm xúc chinh phục, bạo ngược bốc lên, chỉ là... Nếu như người nọ đổi thành Lôi Tuyền...

Vấn vện chỉ là nghĩ, đã cảm thấy thân thể thoáng cái nóng lên. Không giống với tiếp nhận phục vụ, đó là một loại hấp dẫn. Người nam nhân tràn đầy sinh lực, khí thế đều cùng mình ngang ngửa, một khi ném lên sẽ có tư vị như thế nào?

Mới đến cuối tuần, La Đan đã không thể chờ đợi được, gọi điện thoại hẹn Lôi Tuyền đến huấn luyện quán gặp, sau đó bản thân đến sớm. Ai ngờ làm vận động suốt hơn một giờ, Lôi Tuyền còn chưa xuất hiện, tâm tình hắn không khỏi nôn nóng. Khi hai người bạn đấu luyện cùng hắn bị hắn nặng tay đánh cho nhanh chóng đỡ không nổi nữa thì tên đầu sỏ gây nên mới hai tay đứt túi, sải bước tự tin, sáng ngời tiến đến.

“Người đến muộn.” La Đan trong lòng vui vẻ, ra tay nhẹ đi rất nhiều. Lôi Tuyền nhún nhún vai, “Không có cách nào, làm ăn tất nhiên là quan trọng hơn so với chơi đùa a.” Thì ra thả bồ câu* hắn hơn một giờ là để “làm ăn” với những nữ nhân kia đi! Sắc mặt La Đan trầm xuống. Sơ Thần và Luyện Giáp vừa mới nhẹ nhàng thổ ra, đã bị một quyền đánh trên đầu, rầm ngã quỵ. (* cho leo cây)

Đeo bảo hộ còn vô dụng như vậy! La Đan phát tay ra hiệu cho mấy người bạn luyện cùng đang run như cây sậy đi xuống dưới, khiêu khích hướng Lôi Tuyền ngoắc ngoắc ngón tay. Lôi Tuyền mặc một thân trang phục cao bồi cũng không đi đổi quần áo đấu tập, cười hì hì cởi áo ném qua một bên, đi vào trước mặt La Đan.

Trong lòng vốn đang khó chịu, nhìn thấy bộ dáng khệnh khạng của Lôi Tuyền, lửa giận càng bốc cao. La Đan không nói nhiều lời, ra tay, muốn lấy vài cú đấm nặng đánh bay bộ dạng ngứa mắt của Lôi Tuyền. Có

thể điểm bất đồng giữa Lôi Tuyền và hai người bạn đấu luyện của La Đan chính là, hơn mười quyền đã qua, Lôi Tuyền vẫn y nguyên như cũ, cười hì hì mà ứng đối, còn nói thêm câu nói mát, “Loại có tiền như các người, lúc phủ quần áo ra bên ngoài, hơn phân nửa có thể so với không mặc thì oai phong hơn chút ít, không nghĩ tới người thì có hay không cũng vẫn vậy.”

Cái này....đây là đang khen hần? Không có thời gian nghĩ lại hàm nghĩa trong lời nói của Lôi Tuyền, theo trực giác La Đan thấy rằng đây là Lôi Tuyền đang châm chọc hần vẫn không đánh thắng được anh ta, trong khi suy nghĩ, La Đan chưa phát giác ra tay đã nặng hơn một chút. “Uy, chơi đùa thôi mà, làm gì như thật vậy.” Lôi Tuyền rốt cục không thể tiếp tục dáng vẻ ung dung đối phó, trở nên chăm chú hơn.

Thời gian trôi qua trong bất tri bất giác, tiếng chuông báo hiệu đến giờ nghỉ trưa của huấn luyện quán vang lên. Lôi Tuyền kêu to “Mệt chết đi được, không chơi!” Tay dừng lại, bất thể không kịp, bị La Đan một quyền đánh vào trên vai, ping ngã quỵ lên sàn. Trước lúc ngã xuống trước, thân thể phản xạ theo thói quen bắt được đầu vai đối thủ, tay vừa nắm liền kéo, La Đan vừa đắc ý chưa đến một giây đã mất thăng bằng, chán nản, thất vọng nện lên người ở Lôi Tuyền.

Nhìn qua gương mặt bất đắc trước mắt, Lôi Tuyền đắc ý nhướng mày: “Thật ngại quá, ông chủ La, hay cứ xem như ngang tay a.” La Đan buông lỏng thân thể, vừa chống hai tay định đứng lên, con mắt miết đến tấm lưng trần của Lôi Tuyền, bờ vai ướt đầm mồ hôi, đầu óc hần ông một tiếng, thân thể không cưỡng nổi lại nóng bừng lên.

Hần cố ý vờ như vô lực lại ngã xuống, hung ác đè lên người Lôi Tuyền, chăm chú cảm thụ cơ thể rắn chắc, lồng ngực phập phồng tràn đầy sức mạnh, con mắt nhìn lại thân thể đầm đìa mồ hôi, không biết vì sao, cảnh tượng thường ngày vẫn thấy trong huấn luyện quán, hôm nay thậm chí có sức hấp dẫn trí mạng. Nhớ...quá... Ném thử tư vị của người nam nhân này...

“Thế nào rồi, mới đánh vài cái đã bỏ không đứng dậy?” Lôi Tuyền cười hì hì trêu chọc hần, vừa nhấc đầu lại bắt gặp một đôi mắt trần ngập tình dục. Trong lòng anh chấn động, lập tức phát hiện thân thể người nọ đặt phía trên mình đã phát sinh biến hóa. Anh cố ý bày ra sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn lay tỉnh hần: “Ông chủ La, có phải ngài còn muốn đánh tiếp một trận?”

Thanh âm La Đan bất tri bất giác trở nên khàn khàn, hần nắm lấy cằm Lôi Tuyền, nâng lên: “Bao nhiêu tiền người mới bằng lòng?” Lôi Tuyền cười cười: “Người là chỉ định ta chắc rồi? Nể tình chúng ta đã cùng nhau luyện quyền, ta sẽ không nâng giá.”

[Phần văn bản này đã được bảo vệ bằng mật khẩu]

“Người giỏi a! Lấy được tiền của người thật là khó, cơ hồ làm lão tử mất nửa cái mạng!” Lôi Tuyền lười biếng tựa trên lưng La Đan, cảm khái ngàn vạn.

“Uy, làm người cần phải sống bằng lương tâm a. Ai chịu giống ta như vậy, mất tiền còn hầu hạ người.” La Đan muốn thúc cho anh một cái khuỷu tay, nỗ lực nửa ngày, cánh tay cũng không còn chịu nhúc nhích lấy phân nửa.

“Ai mẹ nó cũng không biến thái như người a, không đi tìm cái giường, ở trên sàn đấu cứng ngắc lẫn qua lẫn lại, chuyển này trở về, xương sống, thắt lưng, chân cũng phải đau vài ngày. Cái này còn không ảnh hưởng đến việc làm ăn của ta sao.” Lôi Tuyền đưa ra một tương lai không mấy triển vọng.

“Vậy người dứt khoát bỏ nghề đừng làm nữa, ta nuôi người.” La Đan trêu đùa.

“Phi, muốn tìm người nuôi, cũng phải tìm một phú bà nũng nịu a. Tiền mặc cho ta cầm, người mặc cho ta chơi. Cùng người ở chung một chỗ, ai biết người cái tên biến thái này sẽ như thế nào lẫn qua lẫn lại lão tử, chỉ sợ có tiền mất mạng.” Lôi Tuyền cười nói.

“Uy,” La Đan hơi nghiêng thân nằm vật xuống trên đùi Lôi Tuyền, ngẩng đầu cố nhìn về phía đôi mắt anh xuyên qua hơi nước đậm đặc, “Nói thật, người không biết là, chúng ta cùng nhau so với cùng nữ nhân càng kích thích?”

Lôi Tuyền cúi đầu nhìn chăm chăm hần trong chốc lát, lại đẩy hần ra. “Không biết, người cái tên biến thái.”

Ngồi ở trong nước, tắm vò sen, nói chuyện phiếm, mất khoảng chừng một giờ, hai người mới chậm rãi từ từ tắm sạch sẽ, thể lực cũng khôi phục.

La Đan đến phòng thay đồ bên cạnh phòng tắm đổi lại một bộ tây trang, nhìn lại, Lôi Tuyền còn không mảnh vải che thân, đang ngây ngốc nhìn chăm chăm lên sàn huấn luyện, nơi có bộ y phục đã bị kéo đến loạn thất bát tao từng mảnh từng mảnh. La Đan nhin không được cười ha hả, cảm thấy âm thầm sung sướng. Ai bảo tay này vênh váo, không đổi quần áo lại lên sàn động thủ.

Tiếng cười thật vất vả tạm dừng trước sự nghiêng răng nghiêng lợi của Lôi Tuyền, La Đan lấy ra một bộ tây trang dự bị của mình đưa cho anh, nhưng vẫn không có cách nào giải quyết vấn đề nội y, đành phải cứ trước mặc đồ phủ ra ngoài. Lôi Tuyền vừa ảo não mặc quần áo, vừa nói thầm: “Mệt đến chết khiếp, mới lấy một vụn rưởi, còn muốn bồi theo một bộ quần áo mới, thật sự là lỗ vốn lớn!”

Khá tốt là đáng người cả hai tương tự, quần áo của La Đan rất vừa người anh. Lôi Tuyền soi gương, đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Uy, ta mặc tây trang, có phải là nhìn cũng giống kẻ có tiền?” La Đan lắc đầu ra vẻ tán thưởng: “Thoát thai hoán cốt.” Âm thanh lọt vào sự căm tức của người nào đó, hắc cười nói sang chuyện khác: “Đói bụng a, ta mời người ăn cơm, ăn no lại đi mua quần áo.”

3. Chương 2-1

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Lôi Tuyền về đến nhà, bạn cùng phòng với anh, A Vi, thì ra là nam hài bồi bàn lần trước La Đan gặp qua tại Dạ Sử, giật mình nhìn anh, kêu to lên: “Tuyền ca, lần này người đi ra ngoài lại chộp được người nào? Rõ ràng tặng cho anh một bộ Tây trang quý báu như vậy? Thoát thai hoán cốt a, tuyệt không giống Lôi Tuyền mà ta nhận thức a.”

Lôi Tuyền dừng chân lại, chỉ chỉ vào mình: “Người cũng hiểu ta mặc Tây trang nhìn giống hệt như những kẻ có tiền?” “Đúng vậy đúng vậy, là vị phú bà nào, tiết lộ một chút sao?” (Không phải phú bà, là phú ông a bé!~)

Lôi Tuyền nhú mày, cởi áo khoác quăng về phía A Vi: “Thử xem, người thích mặc thì cho người cũng được.” A Vi cười hì hì nói: “Không cần thử, chúng ta vẫn thường xuyên mặc đồ của nhau, chắc chắn vừa người. Nói thật, người cho ta?” Lôi Tuyền ừ một tiếng, đi đến bên giường, quần cũng cởi ra, ném cho A Vi, nhắc chân lên nằm vào. Nằm xuống thì eo tê rần, nhin không được nhú mày kêu rên một tiếng.

A Vi kỳ quái đi tới hỏi: “Làm sao vậy Tuyền ca, chẳng lẽ gặp phải biến thái lão bà?” Lôi Tuyền nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Đúng vậy, gặp phải biến thái!”

Khi Lôi Tuyền lần thứ hai đem La Đan định nghĩa thành biến thái, hắn đang nằm trên ghế sa lon trong văn phòng, tờ báo đập trên mặt, đang cân nhắc xem phải làm thế nào mới có thể đưa Lôi Tuyền vào trong khuôn khổ.

Người này mặc dù đi “bán”, thể nhưng dường như tiền không quá có thể làm cho anh ta hành động trái với nguyên tắc của bản thân; Dùng sức mạnh a, trước tiên là hắn không có cái thói quen đó, thứ hai, hắn cũng không tất yếu phải làm chuyện mạo hiểm nguy hiểm đến tính mạng; Dùng thuốc với anh ta, khiến anh ta kìm lòng không được? Vừa rồi ở trong quán huấn luyện, bọn họ đã rất high*, nhưng dường như anh ta cũng vẫn bảo trì được tỉnh táo, loại người này, không dễ dàng bị thuốc điều khiển, hơn nữa, thuốc này chuyên dùng trên người nữ nhân, nếu dùng trên thân nam nhân sinh ra hiệu quả gì ai biết, vạn nhất tên kia đâm tính quá đáng, lại chỉ muốn chen vào người khác, hắn lại bị ăn ngược lại, chẳng phải thiệt thòi lớn? (* cao độ, kịch liệt)

Mẹ kiếp, chẳng lẽ thật không có biện pháp? Nghĩ đến đau đầu, La Đan cũng còn không nghĩ ra được kế sách gì khả thi, buồn bực hất tung tờ báo che trên mặt, mắng: “Chẳng phải chỉ là một gã tiếp viên sao, thử

lại lần nữa, ta sẽ không tin hán không chịu để cho ta làm!”

“Ồ, kẻ nào không có ánh mắt, không chịu để cho chúng ta La lão bản làm a?” Chẳng biết lúc nào Bành Phi vào được. La Đan trừng mắt liếc hán một cái: “Người cũng không biết gõ cửa trước?”

Bành Phi cười hì hì nói: “Yên tâm, liên tiểu muội cũng không quản người bên ngoài phong lưu khoái hoạt, ta lại càng không xen vào việc của người khác a. Cho nên cho dù người ở trong này làm để ta gặp được cũng không cần sợ.”

La Đan bất đắc dĩ trừng hán, đứng dậy ngồi vào sau bàn công tác: “Hôm nay cuối tuần, người làm gì lại đến.” “Nghe nói La lão bản cuối tuần không ở nhà, ta đây số khổ, đương nhiên đuổi theo tới a.”

Cột nả xong, Bành Phi lấy tập tài liệu trong tay đặt lên mặt bàn, hạ thấp giọng nói: “Đông Thuấn bên kia, đã thu phục. Ta sắp xếp người tìm phóng viên đài truyền hình vạch trần cho hán, tiết mục đã làm xong, buổi tối ngày mai sau thời gian phát sóng tiết mục chính thì sẽ truyền phát tin (qua Đài phát thanh). Rất nhanh chúng ta có thể dùng lí do ‘Danh dự trên thường trường cực kém’ để tiến hành hợp đồng biện hộ.”

La Đan kích động đứng lên, vỗ vai Bành Phi: “Thật tốt quá, chuyện này hoàn thành, Đông Thuấn không chết cũng phải đại thương nguyên khí*. Chỉ là phải chú ý, đừng làm cho con cáo già nghĩ biện pháp đem hàng tuần ra ngoài để thoát thân.” (* ý nói tổn thất nặng)

Bành Phi gật đầu: “Ta đã để cha nuôi của Linh Linh lưu ý, chỉ cần con cáo già nghĩ tuần hàng, chúng ta sẽ chủ động tham gia đàm phán, đem giá tiền đề thấp, mùa này giữ hàng lâu không được, đàm phán qua lại, chỉ sợ hàng đã biến chất, cuối cùng chỉ có thể chấp nhận giá thấp để đẩy hàng ra.”

La Đan cười nói: “Chờ cha nuôi của Linh Linh bắt được hàng, chế biến lại hảo, chúng ta lại mua trở về, chiếm được con số đại lợi nhuận, đến lúc đó lại tạ ơn người.” “Cám ơn cái gì, đều nhanh thành người một nhà.” Bành Phi vỗ vỗ vai hán, “Đi thôi, nể mặt ta ngày nghỉ còn chạy tới công ty, mời ta đi ăn cơm, cơm nước xong ta mang người đi đổi mới địa phương*, vượt qua nhiều tỷ muội, người tính tiền a.” (* ý nói đến chỗ “chơi” mới)

Buổi tối ngày thứ ba, Đài truyền hình quả nhiên truyền bá Đông Thuấn có quá trình sản xuất cực mất vệ sinh, mặc dù là chụp ảnh, chất lượng bức hình còn tương đối khá, đem những nơi làm cho người buồn nôn chụp lại được rõ ràng cực kỳ. Phần cuối, lời của người chủ trì cũng tương đương nghiêm khắc, các ban ngành có quan hệ cũng đã tham gia.

Tiết mục đó chấm dứt trong tiếng cộng ly của La Đan cùng Bành Linh Linh. Bành Linh Linh dựa vào hán lắc đầu: “Anh và anh trai em cùng một chỗ thì càng ngày càng biến tẻ.” Tay La Đan bắt đầu không an phận, mò vào trong quần áo nàng: “Chẳng phải em đã từng nói, đàn ông không xấu, đàn bà không yêu sao?” Bành Linh Linh thở hào hển nói: “Xấu đến trình độ như anh trai em thì chẳng ai còn dám yêu.” La Đan đưa mặt ghé sát vào nàng: “Xấu tới mức nào mới vừa vặn có thể làm cho phụ nữ yêu? Em nói xem...”

Vụ kiện Đông Thuấn quả nhiên rất thuận lợi thành công, hợp đồng huỷ bỏ, hơn năm trăm vạn tiền hàng đột nhiên không có nguồn tiêu thụ, một số lượng lớn nguyên liệu chồng chất, không thể không nghĩ cách sang tay. Chuyện còn lại, cha nuôi của Linh Linh đi đàm phán sẽ tốt hơn, La Đan thoáng cái lại nhàn rồi. No bụng ấm cật sinh nhân sự, chính là để nói hán lúc này. Rảnh rồi, La Đan lại nghĩ tới Lôi Tuyền.

“Ồ, tại sao là La lão bản a.”

“Tìm người luyện quyền a, nhìn xem công phu của người có tiến bộ có hay không.”

“Còn luyện quyền? Lần trước đều muốn luyện rơi ta nửa cái mạng.”

“Người sợ?”

“Ta là sợ. Ta muốn không sợ, ta cũng thành biến thái.”

“Uy, ta chỉ cảm thấy, một cao thủ tịch mịch như ta vậy, chính cần một người cũng đồng thời là cao thủ như người mới không cảm thấy “cao xử bất thắng hàn*” a, người không nghĩ như vậy?” (* Ý nói càng đứng ở trên cao càng cô đơn lạnh lẽo)

“Tốt lắm tốt lắm, nói sau ta thật sợ người. Bất quá đã nói, lần này ngoại trừ luyện quyền, thứ khác không phụng bồi.”

“Cùng ăn cơm cũng có thể a?”

.....

Vì vậy, luyện quyền xong rồi, La Đan thành công đem Lôi Tuyền lừa gạt đến nhà ăn, vừa ăn cơm, vừa nghĩ trong chốc lát tìm cái cơ gì giữ tên này lại.

“Cơm nước xong đi căng gió a, xe ta mới mua.” La Đan bắt đầu lợi dụ.

“Ta chỉ cảm thấy hứng thú với xe máy.” Lôi Tuyền khiêu khích liếc mắt nhìn hắn.

“Đúng là xe máy, Honda RVT, 999.” La Đan âm thầm may mắn chọn đúng bảo bối. Chứng kiến ánh mắt động tâm của Lôi Tuyền, hắn cười trộm không thôi. Chờ một lát lên đường, hắn càng thêm cười trộm, xe máy có lợi thế hơn ô tô nhiều, hắn có thể danh chính ngôn thuận ôm tên này thật chặt.

Bất quá cho đến lúc thật sự lên đường, La Đan có điểm cười không nổi. Tiểu tử này không muốn sống a, có cần thiết phải chạy nhanh như vậy? Chạy nhanh như vậy, phải hết sức chăm chú, hắn đâu còn dám động thủ động cước, thực sự cần phải ôm chặt chẽ. Ai...

Đêm đã khuya, trên đường cao tốc vắng người, chỉ có một chiếc RVT màu đỏ mới tinh chạy như bay, bụi cỏ hai bên đường vùn vụt lui lại phía sau. Kích thích có thừa, nhưng không một chút phong tình. Cùng với ước nguyện ban đầu của La Đan kém quá xa.

La Đan ủ rũ ngồi sau lưng Lôi Tuyền, chợt nghe đằng sau truyền đến âm thanh động cơ ầm ỉ, không khỏi trong lòng vui vẻ, nhắc mũ bảo hiểm lên, lớn tiếng hướng Lôi Tuyền hô: “Có nhiều xe, chạy chậm một chút!”

Lôi Tuyền đang bão đến hưng phấn, không nghe thấy lời hắn, quay đầu lại hỏi “Cái gì?” “Đằng sau có rất nhiều xe, người chạy chậm một chút, chú ý gặp chuyện không may!” La Đan lại gào khản cổ.

Lôi Tuyền ngẩng đầu nhìn về phía sau, đoàn xe đã đến sát gần, có thể nhìn rõ thân ảnh. Sắc mặt anh đột nhiên biến đổi, quay đầu tăng lớn mã lực, càng thêm ra sức chạy như điên.

“Uy, ta nói chậm một chút, không phải bảo người bỏ lại bọn họ!” La Đan không hiểu ra sao, đành phải đem nguyên nhân quy kết vì mũ bảo hiểm cách âm quá tốt, bên tai tiếng gió lại càng vù vù, Lôi Tuyền không nghe thấy lời của hắn. Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể tiếp tục ngồi ở phía sau buồn bực.

Nhưng kỳ quái, Lôi Tuyền đã chạy xe đến tốc độ nhanh nhất, đúng là bộ dáng nghĩ cắt đuôi những người đằng sau, thế nhưng những thanh âm động cơ phía sau lại càng ngày càng gần. La Đan quay đầu lại, kinh ngạc phát hiện, đằng sau lại là một đám xe máy, ống bô của mỗi chiếc xe đều thô to khác thường, rất hiển nhiên đều đã được tân trang lại.

Rõ ràng lại đụng phải một đám đua xe không muốn sống, hôm nay là ngày mấy a! Đàn xe máy càng ngày càng gần, La Đan phát giác không ổn. Những người kia không chỉ là đua xe đơn giản như vậy. Trên mỗi cỗ xe có hai người, tất cả đều vẽ màu lên mặt, trong tay nắm vũ khí, thường xuyên bảo trên đường cao tốc, gặp xe qua lại liền chặn đường cướp bóc đánh người. Rất nhiều người bị đánh thành trọng thương, hoặc bị truy đuổi thành tai nạn xe cộ.

“Băng đua xe đại lộ” Cái tên này lập tức bùng nổ xuất hiện trong đầu La Đan. Trước đây báo chí có đưa tin qua, đây là một nhóm người dùng đua xe để cá cược, lấy cướp bóc trên đại lộ làm vui thú, trên mặt bọn chúng đều vẽ hoa văn màu sắc sặc sỡ, trong tay có vũ khí, thường xuyên bảo trên đường cao tốc, gặp xe qua lại liền chặn đường cướp bóc đánh người. Rất nhiều người bị đánh thành trọng thương, hoặc bị truy đuổi thành tai nạn xe cộ.

Hiển nhiên Lôi Tuyền nhận ra bọn họ cho nên mới gia tốc chạy như điên. Chính là xe của hắn mặc dù là đại mã lực, nhưng lại có thể nào so nổi với những chiếc xe “dị hình” đã được cải tạo chuyên dành cho đua xe kia, chớp mắt đã thấy bị đuổi theo sát nút.

“Đỗ xe a, ngừng xe phần thắng còn lớn hơn chút ít!” La Đan lớn tiếng hét lên. Lôi Tuyền cũng chứng kiến, liều mạng tăng tốc độ đích xác không thể thắng bằng đua xe, trầm giọng nói: “Chú ý!” Anh phanh gấp, chân trái xanh ra mặt đường, xe quăng mình lượn một nửa vòng cung, xoay ngang 180 độ, thẳng về phía băng

đua xe, dừng lại. Lúc này, những chiếc xe kia cũng vừa trở tới, vây thành hình dễ quạt, u ám nhìn qua hai người bọn họ, phẳng phất giống một đám sói tham lam nhìn con mồi.

Lôi Tuyền cởi mũ bảo hiểm, nhảy xuống xe, miệng khẽ nói: “Ta chặn đường bọn họ, người cưỡi xe đi mau, theo lối rẽ vừa rồi rời khỏi đường cao tốc là an toàn.”

La Đan sợ run, ngồi yên trên xe nhìn thân ảnh anh tuần tay không đi vào giữa bầy sói. (A a a a... Lôi Lôi, hảo suất nga!!! Em ủng hộ anh a!!!!) Cái này, gọi là nghĩa khí a. Hắn nhớ tới lần trước tại cửa sau của Dạ Sử, cũng là Lôi Tuyền nhiệt tâm giúp hắn đánh ngã tên tiểu tặc cướp bóc, trong nội tâm không khỏi nóng lên, nhảy xuống xe, đi qua cùng Lôi Tuyền đứng chung một chỗ.

Lôi Tuyền liếc mắt nhìn hắn, nhíu hạ lông mày, nhẹ nói: “Đừng xằng bậy.” Anh giương giọng hướng về phía một tên trông giống như thủ lĩnh băng đua xe nói: “Huynh đệ không biết là dưới quyền lão đại nào? Biết rõ nơi này là địa bàn của ai? Mọi người có phải là đã vượt qua giới tuyến?”

Tay cầm đầu cười hắc hắc, “Nguyên lai cũng là huynh đệ trên đường*, theo lý thuyết đầu lần gặp mặt, không thể không nể tình, đáng tiếc lão đại nhà ta cùng Lisa xú nữ nhân kia không vừa mắt nhau, sớm đã phân phó, phạm là người trên địa bàn của nàng, nhất định phải đánh chết cướp sạch! Đắc tội!” Vung tay lên, tất cả những người ngồi phía sau đều nhảy xuống xe, vẩy vẩy vũ khí trong tay, vọt tới. (* cùng là dân hắc đạo a.)

Lôi Tuyền lui về phía sau một bước, cùng La Đan lưng tựa lưng, trầm giọng nói: “Chú ý ứng phó, có cơ hội phải lập tức bỏ chạy.” Trong nháy mắt anh giơ chân đá ra một thanh ống thép đánh úp lại, tiếp tục một cú đá xoáy trúng đầu, tên cầm ống thép lập tức xụi lơ.

La Đan cũng không còn nói nhảm gì nữa, vươn tay bắt lấy một dây xích sắt vung tới, kéo mạnh về phía ngực mình, đối thủ đứng không vững một cái lão đảo, bị hắn một đòn atemi chém vào cổ, ngã xuống đất ngất đi. Lôi Tuyền huyết sáo, cảm giác đã khá yên tâm, không đi để ý hắn nữa, chuyên tâm đối phó kẻ địch trước mắt.

Mười người vây quanh, trong nháy mắt đã bị đốn ngã bốn năm người, ưu thế lúc ban đầu thuộc về băng đua xe thoát cái đã thay đổi. Tên thủ lĩnh ồ lên một tiếng: “Còn rất cứng a, tất cả đều lên cho ta!” Còn lại mười mấy tên phụ trách lái xe cũng đều ném xe vọt tới, đem hai người vây kín ở bên trong.

Trước mắt hai người lập tức ngân quang loạn sáng ngời, tất cả đều đang vũ động ống thép cùng xích sắt, tình huống nguy cấp rất nhiều. Khá tốt là xích sắt loại này, trừ khi cao thủ sử dụng, nếu không sẽ không quá dễ dàng lấy ra quần áo, không chế không tốt rất dễ dàng làm chính mình bị thương. La Đan cùng Lôi Tuyền, rất tâm hữu linh tê* đều đoạt một cây ống thép, chuyên chọn những tên vung mạnh khóa sắt để ra tay, ống thép chặn lại xích sắt, xích sắt rất dễ bắn ngược trở về, có thể đập trúng hơn vài người. (* = thần giao cách cảm)

Một hồi ác đấu qua đi, còn lại bảy tám tên bị người một nhà đập bể mặt mũi bầm dập cũng thông minh, đều ném khóa sắt, nhặt lên ống thép lại xông lên trước.

Dựa vào nhau thở dốc thoáng cái, võ võ đối phương đích vai cổ vũ lẫn nhau, La Đan cùng Lôi Tuyền trao đổi một ánh mắt, từ trong cái nhìn nhận được sự tin tưởng và thừa nhận của nhau, hai người một lần nữa lao ra.

Khi chỉ còn lại ba người, năm người, mắt thấy thắng lợi trong tầm tay thì, tên thủ lĩnh băng đua xe ngồi không yên, bỏ qua xe, trầm mặt sải bước đi tới. Đi ngang qua một tên thủ hạ quay cuồng ngã xuống đất, bắt lấy một sợi xích sắt, đi đến bên ngoài vòng chiến, gã vung tay lên, xích sắt liên rất có linh tính từ phía sau hướng về phía cổ của La Đan bay tới.

Lôi Tuyền nhìn thấy, kêu to chú ý, bắt chập hai cái ống thép đang hướng về phía mình đập tới, giơ tay đón lấy xích sắt. Xích sắt lập tức giống như rắn quấn ở trên ống thép, truyền đến sức kéo cực lớn, Lôi Tuyền lại nắm chắc không buông, ống thép bị túm được rời tay bay ra. Người này có lực đạo thật lớn, Lôi Tuyền thăm nghĩ, khá tốt nó quấn lên không phải là cổ La Đan. Trong khi tâm niệm chuyển động, hai cái ống thép đã chính diện nện xuống đầu anh, thời khắc nguy cấp, Lôi Tuyền chỉ phải giơ cánh tay bảo vệ đầu, hơi xoay người, dùng tay trái cùng vai trái gồng lên chịu đựng hai cú trọng kích.

La Đan nghe được tiếng gió phía sau tai cùng tiếng hét của Lôi Tuyền, có điều bất đắc dĩ trước mặt còn ba cái ống thép đánh úp lại, không có cách nào phân thân, đành phải đem sự việc ký thác Lôi Tuyền, trước hết tập trung tinh thần giải quyết địch nhân trước mắt. Chờ hẩn liều mạng đem ba người trước mặt toàn bộ đánh ngã, quay đầu lại, không khỏi tim ngừng đập nửa nhịp.

Chỉ thấy Lôi Tuyền tay phải cuốn lấy thanh xích sắt của tên cầm đầu, đang độ sức, tay trái dùng bàn tay trần ngăn cản hai cái ống thép tấn công, đã bị đập trúng mấy lần. La Đan run lên, biết rõ nếu như không phải vừa rồi vì bảo vệ hẩn, người này cũng sẽ không lâm vào khốn cảnh như vậy.

Phục hồi tinh thần lại vội vã tiến lên, giúp Lôi Tuyền đón lấy hai tên hỗn đản, lưu lại một gã thủ lĩnh, tin tưởng Lôi Tuyền sẽ không có vấn đề gì. Chờ hẩn thu thập hai người kia, Lôi Tuyền rốt cục tung một cú phi cước hung hăng, đá tên thủ lĩnh văng lên mặt đất.

La Đan cơn giận còn sót lại không tiêu, tiến lên muốn đập gã thêm vài cùn. Lôi Tuyền giữ chặt hẩn: “Hỗn ở trên đường*, khuyên người phải có lòng khoan dung, đi thôi.” Chiến đấu chấm dứt, tinh thần buông lỏng, Lôi Tuyền mới cảm giác cánh tay trái đau thấu trời, nhịn không được hít vào một hơi. La Đan đỡ lấy hẩn, nghĩ nghĩ nói: “Ồ phụ cận ta có một nhà trọ, hãy đi trước nghỉ ngơi một chút, mời bác sĩ, báo nguy** a.” (* lẫn lộn trong giới hắc đạo; ** báo cảnh sát)

Lôi Tuyền nhú nhú mày: “Báo nguy cái gì, coi như xong, đi nghỉ ngơi thoáng cái a.” La Đan nhảy lên xe, đợi Lôi Tuyền ngồi xong, nhìn lướt qua chiến trường bữa bọn la liệt đầy mặt đất, nổ máy rời đi nơi thị phi này.

Mặc dù đã lâu không có người ở, vật nghiệp công ty vẫn quét dọn nhà trọ sạch sẽ, ngọn đèn chum màu vàng sáng lên, trong phòng cảm giác thật ấm áp.

La Đan giúp Lôi Tuyền cởi áo xem vết thương, cánh tay trái và vai trái bị bốn cái bị ống thép đánh trúng thành vết ứ đọng, đã sưng huyết thành màu tím sẫm, nhưng khá tốt không bị thương đến xương cốt. Cổ tay phải bị khóa sắt siết ra liên tiếp những vết trầy xước nhỏ, có chút thấm máu. Chứng kiến thương thế của anh không nghiêm trọng lắm, lúc này La Đan mới nhẹ nhàng thở ra.

Trầm mặc sau nửa ngày, có điểm không biết nói cái gì cho phải, cuối cùng cũng là Lôi Tuyền mở miệng trước: “Chỉ cần cùng người một chỗ, ta sẽ không có chuyện tốt. Nhìn ta đây ăn được bữa cơm thành ra thế này.” La Đan vốn cũng có chút tự trách, nếu như không phải hẩn “không yên phận” mời Lôi Tuyền đi hóng gió, cũng sẽ không phát sinh việc này. Bị Lôi Tuyền vừa nói, càng thêm chột dạ, nửa ngày mới thốt ra một câu: “Thật có lỗi...”

Lôi Tuyền cười đầm nhẹ hẩn một quyền: “Ta nói giỡn a, trị an không tốt mà thôi, ta sao có thể trách người, người là hảo tâm mời ta đi chơi sao, hưởng chi, Honda RVT của người, ngồi lên thực sự rất thỏa mãn. Nếu người cảm thấy áy náy không thôi, dứt khoát cho ta mượn chơi hai ngày coi như xin lỗi được rồi.” La Đan cười: “Đi tắm rửa a, sau đó ta xoa bóp cho người chút rượu trị thương.”

Đã lâu không đến, vốn là rượu trị thương để phòng sẵn, hẩn cũng nhớ không rõ trước đây ném tới chỗ nào, La Đan bốn phía tìm kiếm, đột nhiên nghe được trong phòng tắm ping một tiếng, hẩn khẩn trương xông vào hỏi: “Làm sao vậy?”

Lôi Tuyền cười cười: “Trượt tay mà thôi.” rồi chỉ chiếc bình sữa tắm rơi trên mặt đất. La Đan hiểu, cánh tay bị thương khiến Lôi Tuyền không thể nắm chắc. Đáy lòng đột nhiên cảm thấy đau xót, hẩn xúc động đi qua, nhặt lên bình sữa tắm, giúp Lôi Tuyền xoa lên người.

“Không cần, tự ta làm được.” Lôi Tuyền vỗ vỗ hẩn, “Người không cần phải áy náy, cho dù ta không biết người, gặp được loại sự tình này, ta cũng sẽ hỗ trợ...” Lời còn chưa dứt, La Đan ném cái bình qua một bên, dang tay ôm chặt lấy Lôi Tuyền, ghé vào tai anh nhẹ giọng thở dài: “Ta như thế nào gặp được loại người như người.”

Nước ấm áp xối xuống trên người hẩn, dấn lại trên người, một cái ôm làm hẩn có cảm giác mình cách Lôi Tuyền thật gần. Hẩn đột nhiên động tình cúi đầu hôn lên những vết thâm tím trên người Lôi Tuyền, cảm giác mình đang hôn thứ gì đó trân quý nhất trên thế giới.

“Uy, không đến mức a...” Lôi Tuyền kháng nghị lại bị hấn đè lại cánh tay bị thương, giây tiếp theo lại bị hấn ngáng đầu hung hăng hôn.

Phần văn bản này đã được bảo vệ bằng mật khẩu

Con xe Honda RVT, 999cc màu đỏ mà Đan Đan mang ra “câu” Lôi Lôi là cái này nè ^^, ngẫu hông:

4. Chương 2-2

Lôi Tuyền bị nắng sớm thức giấc, tỉnh lại mới hít thở vài hơi không khí lại buồn cười phát hiện, La Đan như con bạch tuộc căng mình quấn ở trên người anh. Muốn đẩy hấn ra, lại động đến cánh tay trái, nhin không được kêu rên một tiếng.

“Người đã tỉnh?” La Đan phút chốc mở mắt ra, cười meo meo nhìn qua anh, không hề có ý định buông tay. “Người cái tên biến thái này.” Ngại cánh tay bị thương, Lôi Tuyền buông tha cho ý định dứt con bạch tuộc hình người ra khỏi mình.

“Còn đau không?” La Đan tỏ ra quan tâm hỏi.

“Bị người hăm hại, biến thành như vậy, mười ngày tám ngày đều tiêu không được, việc buôn bán của ta vừa muốn ngâm nước nóng.” Lôi Tuyền bất đắc dĩ thở dài.

La Đan nhíu mày: “Đừng làm việc này được không? Người xuất sắc như vậy, dứt khoát đến công ty của ta hỗ trợ a.”

“Đến công ty người?” Lôi Tuyền cười cười, “Ta cái gì cũng không biết, chỉ có công phu quyền cước. Chẳng lẽ muốn ta làm bảo an, bảo vệ, trông bãi đỗ xe cho người?”

“Không biết sẽ không có thể học sao, người trước tiên theo phụ tá ta làm nên là được rồi.” La Đan khó được nhiệt tâm một phen. Phải biết rằng, phụ tá của hấn, mỗi người đều là ngàn chọn vạn tuyển ra tới, cũng không phải là tùy tiện ai cũng có thể đảm đương.

Lôi Tuyền liếc mắt nghiêng mặt nhìn hấn: “Xin hỏi ông chủ La, làm trợ lý của người tiền lương là bao nhiêu?”

“Tiền lương sáu ngàn,” La Đan có chút ý khoe khoang, “Công ty của ta về phúc lợi cũng rất cao a.”

Lôi Tuyền bất đắc dĩ liếc mắt đi vùn vụt. “Tại sao ta phải ném cái công việc cả đêm có thể lấy được đến vài cái sáu ngàn, chạy tới làm một cái trợ lý dưới tay người, còn phải bắt đầu lại từ đầu học những thứ ta còn không học xong cao trung gì đó?”

“Người...” La Đan không khỏi hơi chán nản, “Người sao có thể không muốn cầu tiến a! Người cho rằng người có thể cả đời dựa vào bán đứng thân thể để sống?”

“Ta không cho rằng đi trông bãi đỗ xe cho người là cầu tiến.” Lôi Tuyền nêu ra lý luận của mình.

“Trợ lý! Ta là nói trợ lý! Ai bảo người đi trông bãi đỗ xe!” Hảo tâm không có hảo báo a, hắn đột nhiên đem một người xa lạ đến, một bước lên trời làm trợ lý của hắn, hoàn toàn không phù hợp chuẩn tắc làm người từ xưa tới nay của hắn, còn không biết phải cần phí nhiều ít miệng lưỡi giải thích với đồng sự.

“Muốn ta học lại từ đầu, ta tình nguyện trông bãi đỗ xe.” Lôi Tuyền chém đinh chặt sắt nói.

“Vậy người đến trông bãi đỗ xe tốt lắm, chỉ cần người cao hứng.” La Đan hoàn toàn bị đả bại.

“Trông bãi đỗ xe mà cao hứng? Người cho rằng lão tử có bệnh a!” Lôi Tuyền dùng ánh mắt nhìn một người mắc bệnh tâm thần nhìn hắn.

Ngắm đến vẻ mặt thất bại của La Đan đích, Lôi Tuyền cười lấy tay khuỷu tay huých huých hắn: “Vừa rồi là nói giỡn mà, hảo ý của người lòng ta biết, bất quá ta có cuộc sống ta muốn. Chúng ta không phải là người cùng thế giới, đừng có dùng tiêu chuẩn của người đối đãi ta.”

La Đan bất đắc dĩ thở dài, thuận miệng hỏi: “Cuộc sống người muốn thuộc dạng gì?”

Lôi Tuyền nhìn về phía trần nhà. “Hy vọng trước khi ta 30 tuổi để dành đủ tiền, mua một ngôi nhà, trong sân nuôi một con chó thật lớn, cất chứa vài cái xe mô tô cao cấp, đổi một công việc đơn giản hơn chút, lúc nghỉ ngơi phải đi đua xe mô tô chuyên nghiệp, hoặc là cưỡi xe du lịch khắp thế giới.”

“Sau đó thì sao? Lấy lão bà, sinh mấy hài tử, nhìn lại hài tử lớn lên, cưới vợ lấy chồng, sinh con?” La Đan bĩu môi.

Lôi Tuyền cười khổ một tiếng: “Làm nghề này của chúng ta, mỗi ngày đều phải ứng phó những nữ nhân khác nhau, ta không biết sau này không làm, còn có thể cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân nữa hay không. Nghe nói rất nhiều người cuối cùng đều không có cách nào trở về với cuộc sống của một người bình thường, cưới vợ sinh con.”

Không khí có điểm nặng nề, La Đan vỗ vỗ hắn, trêu đùa: “Vậy thì thật là tốt, ta đã sớm nói, dứt khoát để cho ta nuôi người a, dù sao người đối với nữ nhân cũng không còn hứng thú.” Vì vậy ngực đã trúng một cái trọng kích mà Lôi Tuyền đã liều mạng động đến ứ đả thương cấp cho.

“Nha!” Chứng kiến Lôi Tuyền bởi vì bị đau mím chặt khóe miệng, La Đan nhớ ra, “Ngày hôm qua vào xem người lại cho người high, còn nói giúp người xoa bóp chút rượu thuốc cũng đã quên.” Hắn rút cục thu hồi tư thế bạch tuộc quấn thân, nhảy xuống giường tiếp tục đi tìm rượu thuốc trị ngoại thương.

Hơn nửa ngày mới bùng nổ bình rượu lâu năm trị ngoại thương trở về, đổ một ít ra lòng bàn tay, xoa bóp lên chỗ bị ứ thương của Lôi Tuyền. “Đau, kiên nhẫn một chút.”

Lôi Tuyền đau đến cắn răng một cái, không có chuyện cũng tìm lời mà nói để phân tán chú ý: “Kẻ có tiền giống như người vậy sao lại có thân thủ tốt như vậy? Bên người còn phòng sẵn rượu trị ngoại thương? Người hẳn là loại từ nhỏ sống an nhàn sung sướng, đập đầu rách chút da, đều bị ba mẹ mắng cho một trận sao.”

La Đan thần sắc buồn bã, thản nhiên nói: “Ta nếu như không có chút công phu như thế, chỉ sợ sớm sống không đến hôm nay.”

Lôi Tuyền cười hần: “Đừng khoa trương, người đừng làm như người là ta, từ nhỏ tại trên đường hỗn, suốt ngày bị người khi dễ, không thể không học một chút quyền cước bảo vệ mình. Loại người như người Đại thiếu gia, xe tiếp xe tổng, quý tộc trường học, nào có cơ hội bị người khi dễ a.”

La Đan dưới tay không ngừng xoa bóp, thản nhiên nói: “Phụ mẫu ta đều bị nổ chết trên xe. Mà ta đây, trực tiếp làm người thừa kế, bắt đầu từ khi mất đi song thân, bắt cóc, ám sát sẽ không ngừng, về sau đã không có người nào chịu làm hộ vệ của ta, ta chỉ hảo trốn đến nước ngoài du học, lại khổ luyện công phu, mới có thể có mạng trở về thu thập hết những kẻ thân thích hại ta, đoạt lại sản nghiệp của ta.”

Lôi Tuyền giật mình, sau nửa ngày an ủi vỗ vỗ hần vai: “Mỗi nhà đều có một cảnh khó a, những kẻ có tiền như các người, suốt ngày ăn mặc đồ tây, thoát nhìn sung sướng, thì ra phía sau cũng không có tốt như biểu hiện ra bên ngoài...”

La Đan cười cười: “Ta chưa bao giờ tin tưởng người khác, cuộc sống của ta chỉ có tính toán cùng bị tính toán. Đến ngày hôm qua ta mới biết được, trên thế giới này sẽ có người không phải bởi vì tiền mà giúp ta.” Hần thở dài một hơi, lặp lại lời ngày hôm qua đã nói, “Ta sao có thể gặp được loại người như người.”

“Ta còn nhớ rõ khi còn đến trường thì, trong sách có một câu thơ,” Lôi Tuyền cảm khái, “Trượng nghĩa mỗi đa đồ cầu bối, phụ tâm đô thị độc thư nhân.*” (* Dịch nghĩa: Trượng nghĩa ít nhiều người đều là phường giết chó, phụ lòng chỉ có người đọc sách; Ý nói: người làm việc trượng nghĩa thấy đều là người không có học hành, thân phận thấp kém; vong ân phụ nghĩa lại là người học cao hiểu rộng.)

“Đúng vậy, *phụ tâm đô thị độc thư nhân*.” La Đan cười khổ, “Không đọc sách sao nghĩ được ra những thủ đoạn hại người cao minh như vậy. Người giống như người vậy, có lẽ thật không thích hợp với loại cuộc sống của ta, người sẽ có thể chết như thế nào cũng không biết.”

Lôi Tuyền cũng cười: “Cho nên, đừng có lại loạn dùng hảo tâm muốn ta làm phụ tá của người, ta còn nghĩ sống lâu vài năm.”

La Đan buông bình rượu thuốc sang một bên, “Không nói nữa, làm chút chuyện vui về a.” Hần đột nhiên cúi xuống bên tai Lôi Tuyền, thấp giọng nói, “Người biết không, da của người sau khi bôi rượu thuốc, sáng long lanh, hết sức tuyệt hảo. Người xem –”

Hần đứng phắt lên, biểu tượng nam tính đã thẳng tắp đứng dậy nhảy ra trước mặt Lôi Tuyền.

“Ừ, ta bị thương, người không thể lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn –” Nói còn chưa dứt lời, vật kia đã tì lên môi Lôi Tuyền. Thanh âm La Đan khàn khàn, “Ngày hôm qua chỉ có người sướng qua, có phải là nên hồi báo thoáng cái?”

Ánh mắt của hắn như gặp hỏa, dục vọng tì trên môi anh cũng nóng bỏng kinh người. Nhìn qua hắn, Lôi Tuyền ảo não phát hiện, thân thể của mình lại có phản ứng.

Mẹ kiếp, lão tử dường như bị tên tiểu tử biến thái này lây bệnh...

Như thể bị đầu độc, anh hé miệng, đem La Đan hút vào trong miệng, lấy hết khả năng ngậm vào. Cảm giác vật kia đã đội lên cổ họng, anh điều chỉnh một chút góc độ của cổ mình, ý bảo La Đan tiếp tục đỉnh đi vào.

Hắn rõ ràng chịu sâu hầu! Kinh hỉ ngoài ý muốn làm cho dục vọng của La Đan trong nháy mắt lại bành trướng vài phần, hắn phối hợp với góc độ của Lôi Tuyền, cẩn thận đẩy mạnh một chút, cho đến khi đem mình toàn bộ vùi sâu vào trong miệng Lôi Tuyền, đến một chiều sâu chưa từng có.

Yết hầu lửa nóng chăm chú bao vây lấy hắn, từng đợt phản nồn không thể khống chế cũng giống như đang mát xa quy đầu của hắn. Hắn cúi đầu nhìn khuôn mặt anh tuấn của Lôi Tuyền, vẻ mặt hơi thống khổ liều mạng nuốt hắn, cơ hồ chưa kịp làm lần thứ nhất vận động, hắn lại ở trong miệng Lôi Tuyền một tiết phún dừng như rót.

La Đan có điểm ảo não rút ra tiểu tử đã mềm oặt xuống, kéo tay Lôi Tuyền, nói giọng khàn khàn: “Giúp ta.” Nói rồi hắn cúi người trên đầu vú Lôi Tuyền hung hăng liếm qua, thoả mãn nghe được thanh âm hút không khí.

La Đan cầm dục vọng đã trực chỉ lên trời của Lôi Tuyền, dùng tần suất giống nhau trườn động. Khi hắn lại lần nữa nhô lên uy phong, La Đan bò lên giường dạng chân đến trên đùi Lôi Tuyền, từ bụng dưới hướng lên trên bắt đầu một đường ẩm ướt hôn, tại vành tai anh nhiều lần khẽ cắn, nghe thấy Lôi Tuyền càng ngày càng nhanh thở dốc, hiểu anh đã đến tình trạng hết sức căng thẳng, ngừng tay đến thấp giọng cầu khẩn: “Để cho ta làm một lần được không?”

Chỉ là việc giường chiếu hơi ngọt ngào nho nhỏ bức hiếp mà thôi, bình thường nữ nhân dưới người hắn đều sẽ ở phút sắp buông hạ vũ khí đầu hàng mặc cho hắn “ta cần ta cứ lấy”, chỉ là thói quen làm ra mà thôi, lại ngoài ý muốn chứng kiến Lôi Tuyền ánh mắt nóng bỏng dần dần biến thành trong trẻo nhưng lạnh lùng, hắn lấy lại tinh thần, nhớ tới đây là Lôi Tuyền, không phải là bất cứ một nữ nhân nào hắn đã từng làm qua. Trong lúc nhất thời có điểm mất hứng, cúi đầu hung hăng mắng câu “fuck”, hờn dỗi không chịu trách nhiệm bỏ qua Lôi Tuyền bị hắn khiêu khích lên dục vọng, tự mình giải quyết chính mình.

Lôi Tuyền ngửa đầu, lạnh lùng nhìn La Đan, thẳng đến khi thân thể nóng bỏng của mình trở nên lạnh, thẳng đến khi chất lỏng trắng sữa tưới ướt thân mình.

“La tổng, ngài có ý kiến gì?” Trưởng bộ phận tiêu thụ đẩy nhẹ La Đan, nhẹ giọng nhắc nhở.

“A, ta không có ý kiến, cứ làm như thế a.” La Đan phục hồi tinh thần lại phát phát tay, “Tan họp.”

Năm ngày, hần một mực bị ánh mắt Lôi Tuyền làm mình phức tạp. Ánh mắt thanh thanh lạnh lùng, làm hần cảm thấy như mình đã đánh vỡ điều gì đó khó khăn lắm mới tạo dựng nên, đến tốt cùng là đánh vỡ cái gì, hần còn không rõ lắm.

Hần nhiều lần tự nói với mình, bắt quá là cái nam kĩ mà thôi, bắt quá là một chút gia vị trong cuộc sống nhàm chán của hần mà thôi. Hần lại nhiều lần tìm MB, ở trên người bọn họ hung hăng phát tiết, hần lần đầu tiên, vào lúc đang làm việc lại chạy tới luyện quyền, hần điên cuồng đem xe một mình trong gió đêm bão táp.

Chính là khi hần đang ở trên người MB, mọi cách bạo ngược chinh phục, lại vô luận như thế nào đều không đạt đến loại tình cảm mãnh liệt. Hần không hiểu được đám phế vật trong phòng tập quyền kia lừa hần nhiều năm tiền lương, hần là như thế nào chịu được xuống. Hần thậm chí khát vọng trên lớn đường đen kịt lại xuất hiện kẻ bất cóc, nhưng mà cái gì đều không có.

Hiện tại lại đã cuối tuần, La Đan rốt cuộc ngồi không yên, bỗng đứng đứng lên. Cho dù đây chẳng qua là cái nam kĩ a, cho dù đây chẳng qua là cái nam kĩ căn bản sẽ không hầu hạ khách nhân vui vẻ a, hần nhận hần thua, hần thừa nhận là chính mình đã thương tổn người nam kĩ kia.

Kiên trì đẩy ra cánh cửa Dạ Sử, xuyên qua xa hoa truy lạc, xẹt qua từng đạo ánh mắt hiếu kỳ tìm tòi nghiên cứu, hần may mắn phát hiện ở trong đám người nam hài bồi bàn lần trước đã gặp mặt.

“Hi, còn nhớ rõ ta sao? Ta tên là La Đan.” La Đan treo một khuôn mặt tươi cười, hướng về phía nam kia hài chào hỏi.

“Hi, người là... A, người dường như là người trước đây từng được Tuyền ca cứu a. Gọi ta A Vĩ là được. Có chuyện gì sao?” A Vĩ nhiệt tình hỏi hần.

“Àn... Lôi Tuyền có đây không? Ta tìm hần có chút việc.”

A Vĩ cười cười: “Người thật tốt vận, Tuyền ca vừa trở về, đang ở trong phòng nghỉ ngơi. Bình thường hần cơ bản sẽ không đang ở trên đường lại trở về. Đi theo ta.” (E hehehehe...Lôi Lôi bắt đầu bắt thường a...)

Đẩy ra một cánh cửa, A Vĩ đứng cửa gọi vọng vào: “Tuyền ca, La tiên sinh lần trước tìm người.” Hần đi vào bên trong chỉ chỉ, nói với La Đan: “Các người trò chuyện, ta đi làm việc, có gì cần lại bảo ta.”

La Đan gật gật đầu, có chút chột dạ đi vào bên trong nhìn. Dưới ngọn đèn mờ ảo, Lôi Tuyền nằm ngửa trên chiếc ghế sa lon dài, trong miệng ngậm thuốc lá, một tay treo lên chỗ dựa lưng ở sofa, một tay thả hướng xuống mặt đất. Nguyên một đám vòng khói từ trong miệng anh phun ra, đem khuôn mặt anh bao phủ trong sương khói, cái gì cũng thấy không rõ.

La Đan khẽ cắn môi đi vào, tại ghế đối diện ngồi xuống.

“Lôi Tuyền –”

Đường như vừa nghe được có động tĩnh, vọt ngồi xuống, nhìn thấy là hắn, Lôi Tuyền cười cười: “Là ông chủ La a, sao rảnh rồi như vậy, tới nơi này đi dạo.” (Ồ hô hô hô...Lôi Lôi thất thần đến mức đó ghen!^^)

“Ta đến xin lỗi, lần trước là ta không tốt, thực xin lỗi.” La Đan cố lấy dũng khí một hơi nói xong.

“A? Sao có thể để ngài xin lỗi, là ta phục vụ không làm ngài thoả mãn.” Lôi Tuyền vẫn chỉ là cười cười.

“Ta không nên sử dụng thủ đoạn bức người làm theo ý ta, lại càng không nên tựa như vậy ném người đi.” La Đan tiếp tục kiểm điểm bản thân.

Lôi Tuyền thân nhiên nói: “Không sao cả a, cái dạng gì khách nhân ta còn không có gặp qua. Ngài không đem ta trực tiếp đá ra khỏi phòng là đã thực đạt đến một trình độ nào đó.”

“Trong mắt người, ta chỉ là một trong những khách nhân của người?” La Đan nhìn vào mắt Lôi Tuyền.

Lôi Tuyền thật sâu hít một ngụm khói, ngả ngớn phun hướng La Đan, sương mù lượn lờ giữa bốn mắt trong lúc đó. “Ngài nghĩ sao?”

La Đan nhú mày, cảm giác mình như là mỗi một quyền đều đánh vào gối bông, một điểm cũng không dùng được lực. Hắn nịnh nọt ngồi vào Lôi Tuyền bên người, khẽ vuốt cánh tay trái bị thương của anh. “Thương thế tốt lên chút ít sao? Người không phải nói sẽ chậm trễ việc làm ăn của người, sao lại vẫn đi ra?”

Lôi Tuyền nhún nhún vai: “Vì sinh kế, có cách nào. Khá tốt đôi khi không cởi quần áo liền làm, khách nhân cũng cảm giác vô cùng mới lạ, như vậy cũng không cần đem dấu vết đã thương lộ ra dọa người.”

“... Đúng rồi, ta đáp ứng đem xe cho người mượn chơi, khi nào thì tới lấy?” La Đan nửa ngày nghĩ ra một cái cớ.

“Coi như xong, vô công bất thụ lộc. Ta đều đem ngài từ trên giường tức giận bỏ đi, đó là thất trách nghiêm trọng, sao còn có thể nói chuyện mượn xe.”

“... Thương thế tốt lên... Lại đến cùng ta luyện quyền a, cùng người luyện qua, cảm giác những người khác cùng ta luyện đều là phế vật.” La Đan rốt cục nói ra trọng điểm.

Lôi Tuyền trầm mặc một hồi, đập tàn thuốc. “Thực xin lỗi ông chủ La, ta quyết định từ nay về sau sẽ không làm ăn với ngài, ta không có cách nào khác cung cấp loại hình phục vụ làm cho ngài thoả mãn. Nếu

như ngài thật sự yêu thích nam nhân thuộc loại hình như ta, ta có thể giới thiệu vài cái huynh đệ cho ngài, ở tại bên ngoài, tin tưởng bằng vào sự hào phóng của ngài, bọn họ sẽ động tâm, ngài đừng lãng phí thời gian vào ta.”

La Đan bỗng đứng đứng lên: “Chỉ là một chuyện luyện quyền cũng không được? Ta cam đoan không bao giờ... nữa nhắc đến chuyện lên giường. Ta... Ta cảm thấy được chúng ta vẫn là bằng hữu a.”

Lôi Tuyền cười cười, nhìn vào mắt hắn. “Từ lúc vừa mới bắt đầu, mỗi một lần ngài tiếp xúc ta, mục đích không phải đều là muốn làm ta sao?”

Lúc này bên ngoài truyền đến thanh âm của A Vi: “Tuyền ca, Chu tiểu thư gọi điện thoại tìm người!”

“Thực xin lỗi,” Lôi Tuyền đứng lên, vỗ vỗ khói bụi trên quần áo, “Ta có việc làm ăn, ngài xin cứ tự nhiên a.”

Nhìn qua bóng lưng không chút do dự đẩy cửa rời đi, ánh mắt La Đan chậm rãi âm trầm lên. Ăn nói khép nép nói những lời này cũng không có tác dụng? Đơn thuần chỉ là bằng hữu cũng không chịu làm? Từ lúc vừa mới bắt đầu, mỗi một lần tiếp xúc đều là muốn làm Lôi Tuyền? Được rồi, hắn thừa nhận hắn là như vậy, mà Lôi Tuyền, chẳng qua là cái nam kỹ mà thôi. Tùy tiện sử dụng chút thủ đoạn, có cái gì là hắn không chiếm được, tội gì hao tâm tổn trí như vậy!

Ra khỏi cửa Dạ Sứ, đi đến một góc không người, La Đan bấm điện thoại di động.

5. Chương 3-1

“Đan, gần đây anh có điểm gì là lạ.” Bành Linh Linh nằm trên ngực La Đan, lột vỏ trái nho đút vào trong miệng hắn.

“Sao có thể,” La Đan vỗ vỗ nàng mông đẹp, “Có phải là anh còn chưa có uy* cứng no bụng, không hài lòng?” (* đút cho ăn, uống, tuy nhiên ở đây thì Đan Đan không dùng với nghĩa này, Đan Đan 35! =.=)”

Bành Linh Linh nhéo hắn một phen, lùi người lại, nói: “Gần đây buổi tối không thấy anh ra ngoài chơi đêm, tan sở là về nhà, số lần ân ái cùng người ta* cũng tăng nhiều, hơn nữa mỗi lần đều rất hưng phấn.” (* tự chỉ mình, nũng nịu)

“Như vậy cũng không vui sao?” La Đan khẽ vuốt mái tóc dài của nàng, mắt nhìn trần nhà.

“Cũng không phải không thích a,” Bành Linh Linh cắn cắn môi dưới, “Chỉ là anh đột nhiên trở nên như vậy, cảm giác có điểm là lạ – không phải là anh gặp chuyện gì đi?”

“Không có việc gì, đừng đoán mò. Đều nhanh kết hôn, còn suốt ngày đi bên ngoài chơi đùa, không phải có điểm không đúng sao. Từ nay về sau anh sẽ cố gắng ở cùng em nhiều hơn.” La Đan hôn lên trán nàng.

“Chính là... Anh cứ luôn ở bên em mỗi ngày như vậy, có thể nhanh chóng cảm thấy chán em không? Có khoảng cách mới có thể sinh ra cảm xúc nồng nàn a.” Bành Linh Linh lấy tay chải chải mái tóc La Đan, có điểm buồn rầu nói.

“Nhóc con ngốc nghếch, sau khi kết hôn, chúng ta còn có cả một đời muốn cùng nhau trải qua, sớm như vậy đã bắt đầu lo gần lo xa, không sợ mình nhanh già.” La Đan vuốt xuôi cái mũi của nàng, cười nói.

Khoảng cách sinh ra cảm xúc nồng nàn? Thật là bởi vì khoảng cách? Người kia hân với không tới, nếm không đến, một khi được thỏa nguyện thì sẽ quên lãng?

“Đan, điện thoại của anh.” Bành Linh Linh sờ sờ quanh mình, sờ đến bên giường thì thấy chiếc điện thoại đột nhiên vang lên tiếng, đưa cho La Đan.

“Uy –Uther, ngày mai người lên máy bay? Hảo, đến lúc đó ta đi đón, gặp lại sau.” Cúp điện thoại, trong mắt La Đan dấy lên một đoàn lửa nóng âm trầm, xoay người ôm lấy Bành Linh Linh.

“Bảo bối, thêm một lần nữa, thế nào?”

“Hi, hoan nghênh trở về!” La Đan mở rộng hai tay, ôm một nam nhân thân hình cao lớn, đeo kính mắt có sợi dây tơ vàng lủng lẳng, “Ba năm không thấy, người dường như một điểm cũng không thay đổi.”

“Có thể người thay đổi rất nhiều, Đan.” Nam nhân đánh giá hắn.

La Đan cười khổ: “Loại ngày này quả thật phiền não a, đâu có đáng vẻ như người, tự do tự tại. Lần này trở về, không phải chỉ là vì ta a?”

“Đương nhiên không phải.” Trên mặt nam nhân nổi lên một tia tiểu dung hiếm có, “Có người, rõ ràng không coi ta vào đầu chạy khỏi bàn tay ta, ta muốn đuổi theo bắt về.”

“Có người có thể chạy ra khỏi bàn tay người?” Về mặt La Đan không thể tưởng tượng nổi, “Cái này là loại người gì a.”

“Đương nhiên là trên đời này độc nhất vô nhị.” Nam nhân cười, tràn ngập sủng nịch.

“Cần ta hỗ trợ tìm người?”

“Không cần, phương diện này, mạng lưới của ta có ích hơn so với của người. Nếu ta cần gì khác, ta sẽ tìm đến người.”

“Uther,” La Đan đắn đo một lúc, rốt cục cắn răng một cái, “Người phải giúp ta làm một việc trước.”

“Tạ phu nhân, như thế nào lại có thời gian rảnh nhớ tới ta.” Lôi Tuyền đóng cửa phòng, hướng về phía nữ nhân ngồi ở trên ghế sa lon đi đến, hai tay ôm lấy vai nàng, cúi đầu thở nhẹ vào trong tai nàng.

Chợt thấy tiếng gió vang lên phía sau, anh mạnh nghiêng người tránh ra, nhìn lại, thấy một nam nhân thân hình cao lớn, đeo tơ vàng bên cạnh kính mắt nghiền ngẫm nhìn anh.

“Người là ai?” Lôi Tuyền nghi hoặc hỏi, anh quả thực không có nửa điểm ấn tượng về người này, vừa rồi một cú phi cước, thật bén nhọn. Quay đầu nhìn sang nữ nhân đang co rúm lại trên ghế sa lon, thầm nghĩ, chẳng lẽ là tới bắt gian?

Nam nhân cũng không đáp lời, mỉm cười, không hề báo trước, lại một cước đánh tới, thế tới rất nhanh, vượt xa cú đánh lên sau lưng vừa rồi. Lôi Tuyền rõ ràng trốn tránh không được, chỉ phải giơ cánh tay ngăn cản, ngạnh sinh sinh chống chịu một chút, liên lụy đến cánh tay trái chưa lành, nhịn không được hít vào một hơi.

Anh xem tình thế không ổn, phải áp dụng biện pháp “Lấy tiền làm lùi”, lựa theo thế công của người nọ mà phác qua, gấp khuỷu tay thúc tới, cận thân quần đấu*. (* = đánh giáp lá cà, đánh cự li gần)

Ánh mắt người nọ thoáng sáng lên, tựa hồ có chút tán thưởng, nhưng không có bối rối, không nhanh không chậm ngăn cản từng đòn công kích của Lôi Tuyền, động tác như nước chảy mây trôi.

Lôi Tuyền trong lòng sửng sốt, biết rõ đây là cực đại cao thủ từng nhận nghiêm chỉnh huấn luyện, thực lực tuyệt không phải loại như mình có thể so sánh, mặc kệ nguyên nhân gì, vẫn là tẩu vi thượng sách, vì vậy vừa đánh vừa chuyển mình ra phía cửa. Ngay khi anh cho rằng mình có thời cơ, một quyền đánh hư chiêu, người bắn về phía cửa, thân ảnh người nọ bỗng như quỷ mị phút chốc hiện lên trước mặt, chặn lối đi của anh, khóe miệng dấy một tia vui vẻ lạnh như băng: “Game over.” Một đòn atemi sắc sảo hướng về phía cổ anh đánh xuống.

Một tia ý thức sau cùng của anh có thanh âm nho nhỏ của người nọ, “Thật đúng như một con ngựa hoang khó thuần...”

Khi anh mở mắt ra, trước mắt là một gian phòng lạ lẫm, một chiếc giường lạ lẫm. Tứ chi mất đi tự do, bị khóa sắt khóa lại trên chân song quanh giường.

Gian phòng thuộc loại cao cấp, giường cũng là giường cao cấp, khóa sắt xích chân tay cũng là sản phẩm chất liệu cao cấp. Lôi Tuyền giãy giụa, nhận ra không thể nào giật đứt được khóa sắt.

Mỗi một người như vậy ra tay đối phó anh, hao tổn tuyệt đối không phải ít, có nhất thiết bởi vì lão bà ngoại tình mà tổn nhiều khí lực như vậy đối phó một gã tiếp viên? Lôi Tuyền nhúu mày. Người này nhất định là biến thái! Nhất định phải nhanh chóng nghĩ cách rời khỏi đây.

Khóa sắt không quá căng, còn lưu lại cho anh một chút không gian di động. Lôi Tuyền cố gắng hướng một bên động đậy thân thể, chính là khi dây xích bên kia đã bị kéo căng thẳng tắp, anh vẫn còn cách cổ tay bên này một chút.

Chỉ cần anh có thể sờ đến khóa, anh nhất định có cách! Ngay vào lúc anh nhịn đau để khóa siết lên xương cổ tay bên kia, sắp chạm đến một tay còn lại thì một thanh âm quen thuộc vang lên.

“Đừng uống phí khí lực, đây là loại khóa hợp kim mật mã tám số đời mới nhất, không phải bằng chút sức lực trên tay người có thể mở ra.”

Máu trong cơ thể Lôi Tuyền hầu như lạnh băng đi, anh không thể tin nổi, ngẩng đầu lên hướng ra phía cửa ra vào nhìn lại. Rõ ràng, thật sự, là hắn!

La Đan dựa cửa phòng, cầm trong tay một ly rượu nho màu đỏ, âm trầm nhìn qua Lôi Tuyền, trong mắt là ngọn lửa dục vọng cuồng loạn lượng lượng thiêu đốt.

“Tám ngày không gặp, người khỏe không?” La Đan chậm rãi đi đến bên giường, hướng về phía Lôi Tuyền nâng chén rượu.

Lôi Tuyền nhìn hắn, không nói một lời.

La Đan ngậm một ngụm rượu, đột nhiên cúi người hôn Lôi Tuyền, muốn dùng đầu lưỡi cạy mở hàm răng anh rót rượu vào. Lôi Tuyền cắn chặt răng, nháy mắt cũng không, nhìn hắn. Rượu đỏ tươi theo khóe miệng anh chảy qua gò má nổi gân xanh, chảy thẳng xuống đến cổ, biến mất trong cổ áo màu đen.

La Đan vung tay ném chén rượu, xoa xoa cổ Lôi Tuyền, thấp giọng thở dài: “Tám ngày không thấy mà thôi, ta lại gian nan đến vô tâm công tác. Có lẽ ta thật sự là một kẻ biến thái, ta sao có thể nhớ người như vậy.” Hai tay hắn xé mở quần áo Lôi Tuyền, để lộ ra bộ ngực. “Chẳng qua là một cơ thể cùng ta đồng dạng, chẳng qua là một nam nhân không đáng yêu, vì cái gì ta muốn nhớ người nhớ đến phải đem người nằm dưới thân ảo tưởng thành người, mới có thể tìm được khoái cảm?”

La Đan cúi đầu vào trong ngực Lôi Tuyền, hít thở thật sâu hương vị da thịt của anh, sau nửa ngày mới mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn vào ánh mắt Lôi Tuyền: “Ta biết rõ chẳng qua là vì “muốn mà không chiếm được”, ta biết là vì xa cách mới sinh ra hấp dẫn, ta còn biết rõ nếu cứ tiếp tục không buông tay khỏi người được, ta nhất định sẽ hủy hoại chính mình.” Hắn khẽ vuốt khuôn mặt lạnh băng của Lôi Tuyền, “Cho nên, ta phải có được người!”

La Đan đứng thẳng dậy bên giường ngắm nhìn Lôi Tuyền, biết dự hỏa đã không thể khống chế mà trào dâng lên đến. Hắn cởi bỏ dây lưng của Lôi Tuyền, kéo quần của anh xuống đến mắt cá chân, nâng...thân thể của anh lên, đặt nụ hôn thật sâu lắng.

“Thực xin lỗi, trong khi lựa chọn giữa bản thân mình và người, ta chỉ có thể lựa chọn giải thoát chính mình.”

Hắn cúi đầu ngậm lấy biểu tượng nam tính không hề phản ứng của Lôi Tuyền, muốn như trước kia khiêu khích đánh thức dự vọng của anh. Chính là vô luận hắn cố gắng như thế nào, cơ thể băng lãnh dưới bàn tay hắn đều thủy chung không hề tan chảy.

La Đan cảm tức buồn tha việc khiêu khích, lấy từ trong ngăn tủ ở bên giường ra thuốc mỡ bôi trơn. “Yên tâm, ta đã vì người chuẩn bị tốt hết thấy, sẽ không vì phản ứng của người mà bỏ dở giữa đường.” Rốt cục, ngón tay dính mỡ thuốc mỡ của hắn cũng tìm đường thăm dò đi vào trong cơ thể Lôi Tuyền.

Cơ thể căng cứng khiến động tác của hắn dị thường khó khăn, nhiều lần vẽ loạn, ma sát bao nhiêu lần vẫn không có bất luận dấu hiệu thả lỏng nào. La Đan không kiên nhẫn, găm nhẹ một tiếng, cuối cùng đem dự vọng cương như sắt của mình đâm vào trong cơ thể Lôi Tuyền.

Đây chính là cảm giác mà hắn muốn? Hắn rốt cục như nguyện đạt được đến thân thể của người này, nhưng chỉ là một cỗ cơ thể lạnh buốt, không chút phản ứng, không hề có nhiệt độ, mặc hắn tùy tiện đút vào trên đùi, cũng giống như một cái xác vô hồn.

Trong đầu La Đan hiện lên những lần trước ân ái, cái kia nhiệt tình như lửa Lôi Tuyền, triền miên quần giao mờ mờ đầm đìa, những kia đoạn cao trào hoa mắt trì thần...

Hôm nay, hắn chuẩn bị xong hết thấy, lại không tính đến trái tim của Lôi Tuyền.

Hôm nay, hắn chiếm được thứ hắn muốn, lại mất đi Lôi Tuyền.

Mạnh ngẩng đầu, La Đan thẫn thờ nhìn vào đôi mắt trong trẻo lạnh lùng của Lôi Tuyền vẫn đang nhìn mình, đột nhiên cảm giác hết thấy những gì mình làm đều thật hoang đường nực cười.

Hắn cứ như vậy mà mềm nhũn xuống, hắn cứ như vậy mà lùi ra khỏi thân thể Lôi Tuyền, hắn cứ như vậy mà mở ra còng tay.

Cổ tay, cổ chân của Lôi Tuyền đều bị còng siết phá da. Hắn ngượng ngùng cầm thuốc trị thương đã sớm chuẩn bị bôi lên cho Lôi Tuyền. Anh không nói chuyện, cũng không còn phản kháng, ngồi yên ở trên giường mặc hắn bôi thuốc, con mắt lại vẫn như vậy trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn hắn.

Hắn cầm khăn mặt lau khô sạch phần cổ bị rượu nho làm ẩm ướt của Lôi Tuyền, hắn cởi bỏ bộ y phục rách nát còn vương lại trên người Lôi Tuyền, lấy ra bộ y phục mới đã sớm chuẩn bị tốt giúp anh mặc lên ngay ngắn, thẳng đến khi hai người mặt đối mặt đứng ở trong phòng, thẳng đến khi hắn đem Lôi Tuyền

khôi phục lại như thể hết thấy đều không hề xảy ra, La Đan mới thấp giọng nói: “Thực xin lỗi.”

Không khí đình trệ đã lâu, đột nhiên, Lôi Tuyền cười cười, ngay tại khi hắn căn bản không thấy rõ nụ cười kia thì, gò má hỏa lạt lạt đau xót, đã ăn một cái tát, ngay sau đó, Lôi Tuyền trọng quyền oanh trên bụng hắn, khiến hắn văng vào góc tường, nhất thời đau nhức như dao xoắn, không nhắc nổi eo.

“Ông chủ La, người –” Muốn nói cái gì, thủy chung lại chưa nói ra. Lôi Tuyền mở cửa bỏ đi.

Mồ hôi lạnh tuôn ra cùng với cơn đau, một lúc La Đan mới ngồi xuống. Ngẩng đầu nhìn xung quanh, liếc gian phòng không có Lôi Tuyền, hắn cười khổ ngả lên chiếc giường lạnh như băng.

Xong rồi, hắn thật sự xong rồi...

Khoảng chừng đã nửa tháng rồi đi, La Đan khép lại văn kiện trong tay thăm nghĩ, không biết người ấy thế nào, quả thật như thế nào.

Hắn rất muốn đi nhìn Lôi Tuyền, nhưng hắn lại không dám đối mặt. Trước khi rời đi, người ấy cười, cười đến đủ khiến trong lòng La Đan hoàn toàn trống rỗng. Hắn cảm giác mình được mình ích kỷ, tham lam, tất cả những xấu xa vốn được tiền tài che phủ đều ở trước một nụ cười của Lôi Tuyền bại lộ không còn nơi ẩn trốn.

Coi như hết, cuối cùng cũng là hai người không chung một thế giới a...

“Ông chủ La, hôm nay có thể... hay không a? Nếu như cam lòng ném tiểu muội của ta một đêm, buổi tối nay có một cuộc hẹn, người nhất định phải tham gia.” Bành Phi cười hì hì dò xét tiến tới.

“Cuộc hẹn loại nào?” La Đan nhíu mày, “Ta đã nhận lời Linh Linh trở về ăn món cá nàng tự tay nấu.”

“Chỗ Trần Viện trưởng mới tới một vị Tiến sĩ Y học mới về nước, họ Hàn, không có thân thế gì. Vụ Trữ Viễn là định giao cho hắn làm, tương lai gặp chuyện không may cũng tốt, vô sự cũng được, cũng không sợ liên quan đến người khác. Hôm nay mời hắn đi chơi, thuận tiện cùng Trần Viện trưởng trao đổi điều kiện, người tốt nhất là nên có mặt”

“Được rồi,” La Đan cười cười, “Vụ này nếu như đã định, Trữ Viễn cũng không có cơ hội xoay người tái chiến. Đáng giá đi.”

“Ok, vậy người nhận lời rồi, tan tầm cùng đi. Ta đi trước chuẩn bị tài liệu.” Bành Phi vui vẻ ra khỏi văn phòng, nhéo bí thư một cái, huyết sáo rồi đi.

Cuộc sống lại chảy trôi trong chút ít tính toán cùng bị người tính toán. “*Ta ngăn chặn bọn họ, người lấy xe đi mau!*” Những lời như vậy, khả năng cả đời cũng sẽ không còn nghe thấy được. La Đan nhìn qua bức tường thủy tinh, bầu trời rộng trắng lẹ một màu u ám.

“Bọn họ đến!” Bành Phi kéo tay La Đan còn đang thất thần, nghênh đón hai người vừa mới vào cửa.

“Trần Viện trưởng, thực đúng giờ a. Bác sĩ Hàn, vị này chính là Tổng tài của chúng ta, La Đan.” Bành Phi lại quay đầu giới thiệu hai người mới đến với La Đan, một trong hai người là nam nhân mang tơ vàng trên kính mắt, “Vị này chính là Bác sĩ Hàn.”

La Đan lập tức mở to hai mắt nhìn. Uther, hần... hần khi nào thì thành “Tiến sĩ Y học mới về nước”!

Uther lại cười meo meo mà giơ bàn tay cho hần: “Xin chào, La tổng tài, ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Một bộ không hề quen biết.

La Đan hiểu ý cùng hần bắt tay chào hỏi, hần huyền vài câu, mọi người ngồi trở lại chỗ cũ. La Đan nhin không được cao thấp dò xét Uther, người này giống hệt một con tắc kè hoa, ngồi ở chỗ kia nhả nhặn, chuyện trò vui vẻ, đâu còn cái kia lãnh khốc tiểu tử mặt cả ngày không có nổi một biểu tình.

Càng nghĩ càng kỳ quái, hần thật sự ngồi không yên, lấy cớ đi toilet, quả nhiên trong chốc lát, Uther cũng chạy tới.

Không đợi hần mở miệng, Uther cười nói: “Thế nào, ta có giống một Tiến sĩ Y học mới về nước không a?”

“Người làm cái quỷ gì a, êm đẹp xen vào não nhiệt làm gì.” La Đan bất đắc dĩ nói, “Còn Y học tiến sĩ, người cũng không sợ làm chết người.”

Uther cười cười: “Ta tìm được người ta muốn tìm cho nên ở lại, tại nơi gần nhất tìm công tác, đãi ngộ cũng không tệ lắm a.”

La Đan thở dài: “Còn đãi ngộ không tệ, người ta đó là đang chuẩn bị lợi dụng người làm người chịu tội thay.”

“Người là chỉ công tác xem xét vụ Trữ Viễn?” Uther tỏ vẻ đã tính trước, “Ta đã xem qua, diện tích bông đạt trên 70%, thương tích cùng sản phẩm của Trữ Viễn có liên quan, làm tiếp một ít tư liệu báo cáo kỹ càng, trên cơ bản có thể xác định chắc chắn.”

“Người... Chẳng lẽ thật là học Y?” La Đan ngơ ngác nhìn hần.

Uther cười meo meo, vỗ vỗ hân: “Người nghĩ sao?”

“Trời biết người đến tốt cùng là đang làm gì.” La Đan lắc đầu, “Bất quá người phải biết rằng, vụ này sở dĩ tìm người làm, không phải bởi vì danh hiệu Tiến sĩ Y học của người, mà là bởi vì người không có thân thể, thuận tiện tùy thời đẩy đi gánh tội thay.”

Uther cười, khóe mắt hiện qua một tia sáng lạnh: “Thủ đoạn nham hiểm kiểu con nít này của các người ta còn không biết rõ? Yên tâm đi, chỉ bằng lão già họ Trần kia cũng muốn chơi ta?”

La Đan gật đầu: “Người có phòng bị là tốt rồi.”

“Chờ anh một lát, anh sẽ ra ngay.” Cửa vào toilet truyền đến thanh âm làm cho La Đan toàn thân cứng đờ, như thế nào lại trùng hợp như vậy, thanh âm này, chính là thuộc về người hân vẫn muốn đi nhìn, lại không dám nhìn tới, Lôi Tuyền. Từng có bản lĩnh nghe một lần không quên, Uther nghiêng ngẫm quét mắt qua La Đan, mục quang cũng hướng về phía cửa ra vào nhìn lại.

Trên hành lang, Lôi Tuyền cúi đầu hôn một nữ nhân trẻ trung xinh đẹp trong lòng, xoay người hướng về phía toilet đi tới. Sáu ánh mắt trên không trung không hẹn mà gặp, Lôi Tuyền khẽ run lên, nhìn nhìn La Đan, lại nhìn lướt qua người đã cùng mình giao thủ Uther, rốt cục cười cười: “Ông chủ La, sao trùng hợp như vậy.”

Nụ cười của Lôi Tuyền khiến La Đan không biết làm sao. Đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, người ấy thủy chung cũng chỉ là cười cười, làm cho người ta không có cách nào đoán được người này đến tốt cùng suy nghĩ cái gì. Thật muốn xé toang nụ cười của người đó, nhìn xem nội tâm chân thật của anh ta.

Thẳng đến khi Lôi Tuyền đã sát qua bên người mà đi vào phòng trong, La Đan mới buồn bã thu hồi ánh nhìn. Ngoài cửa, cô bé kia đang không có việc gì, hết nhìn đông lại nhìn tây, dáng vẻ thanh xuân tịnh lệ đậm đàu đón đôi mắt La Đan. Vào lúc đó, hân ý thức được, Lôi Tuyền cũng có bạn gái.

6. Chương 3-2

Hân biết rõ khách của Lôi Tuyền, phần đông là những quý bà giàu có đã trung tuổi, dù cho có là mỹ nhân lịch thiệp, trẻ trung đang chịu cảnh thanh xuân tịch mịch thì việc giao dịch tiền tài cũng hạn chế bọn họ tiến thêm một bước, từ quan hệ làm ăn sang chính thức kết giao. Thẳng đến hôm nay nhìn thấy cô gái trẻ ngoài cửa, hân mới đột nhiên ý thức được, ngoài việc kiếm tiền, Lôi Tuyền cũng sẽ giống tất cả những nam nhân bình thường khác, có bạn gái.

Sự ý thức đột ngột này như một cái gai, trôi lên từ đáy lòng, nhắc nhở hân, thì ra hân và những quý bà đứng tuổi kia không hề khác nhau, trong lòng Lôi Tuyền, bọn họ chỉ là khách làm ăn mà thôi, người trở thành bạn gái của anh ta mới là người đặc biệt từ tận đáy lòng.

Trong khi hần miên man suy nghĩ, Lôi Tuyền đã đi ra, mỉm cười hướng bọn họ gật đầu, đưa cô bé kia rời đi. Nụ cười mỉm khách khí, phẳng phất như chưa từng có chuyện gì phát sinh, lại một lần nữa làm La Đan đau đớn.

“Đan, đây là chuyện gì?” Dem hết thấy xem trong mắt, Uther dùng một loại thần sắc chờ xem kịch vui hỏi.

La Đan nẩy nện một quyền hung dữ trên bồn rửa tay, cúi đầu buồn bực nói: “Uther, ta xong rồi.”

Ngẩng đầu nhìn qua hình bóng mình trong gương, La Đan thần nhiên nói: “Ta không hiểu tại sao lại mê luyến người kia, khi ta cùng nữ nhân trên giường, trong lòng lại nghĩ hần mới có thể bắn, ta không biết có phải là ta đã biến thành đồng tính luyến ái hay không.”

Uther vỗ vỗ vai hần: “Đồng tính luyến ái cũng không phải là gì ghê gớm, cái này ở nước ngoài mà nói là rất thông thường. Trời sẽ không sụp đổ xuống, người cũng sẽ không chết.”

La Đan nở nụ cười lạnh với chính mình trong gương: “Đối với ta thì thật sự là xong rồi, ta con mẹ nó rõ ràng điên, buộc hần để ta làm. Ta cho rằng như vậy có thể quên hần, bây giờ khi nhìn thấy bạn gái hần, đều mẹ nó phát ghen! Ta còn có thể làm thế nào quên được!”

Uther nghĩ nghĩ, bình tĩnh nói: “Trên cơ bản, người là hỗn đản, cho nên chịu tội đáng đời. Nếu ta biết rõ người yêu cầu ta hỗ trợ thu phục hần là vì để cường bạo hần, ta sớm đã đánh gục người trước.” Hần nhắc chân hung hăng đạp lên hông La Đan một cước, “Ngay cả ta cũng dám lừa gạt, thật sự là chán sống.” Đá xong, sửa sang lại quần áo, nhả nhặn rời khỏi...

La Đan nhìn qua khuôn mặt vắn vẹo trong gương, hần biết rõ một cước này có thể làm cho hần đau ít nhất nửa tháng. Lôi Tuyền nhìn thấy khuôn mặt này sẽ nhớ lại việc bị hần buộc làm, nỗi đau của anh ta khi nào mới có thể tiêu tan?

Khi hần trở về chỗ ngồi, ngoài ý muốn chứng kiến Uther đang cùng Lôi Tuyền đứng ở một góc nói chuyện gì đó, hần chợt dạ không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Lôi Tuyền, cúi đầu cầm lấy chén rượu.

“Sao đi lâu như vậy, phạt người uống ba chén.” Bành Phi hương về phía hần ra hiệu đại công cáo thành. Trần viện trưởng ngồi bên cạnh, xem ra điều kiện đã bàn luận thỏa đáng, mê mẩn ngắm nhìn một nữ chiêu đãi viên nóng bỏng, mặt đầy ý dâm.

Khi họ còn đang nói chuyện, Uther đã trở về chỗ ngồi, mặt cười meo meo, dường như cái gì đều không xảy ra, cũng không để ý La Đan, cùng Bành Phi nói chuyện phiếm, uống rượu.

Cuộc gặp mặt nặng nề kéo dài cho đến khi Trần viện trưởng chop được một nữ hài tử mới chấm dứt, La Đan trở lại trong xe mới thở dài ra một hơi. Đưa mắt nhìn những người khác rời đi, hần suy sụp ghé vào trên tay lái, không biết đi đường nào.

“Chuẩn muội phu*, đang nghĩ cái gì?” Bành Phi cười hì hì đẩy cửa đi đến. (* Em rể chính thức/ lý tưởng)

La Đan bắt đắc dĩ tròng mắt liếc về phía vị hảo hữu vĩnh viễn sẽ không học được việc gõ cửa, đem báo biểu trong tay ném qua một bên: “Chuyện gì?”

“Biết rõ “Hoa Điền” mới nổi lên gần đây?”

“Biết rõ, mới đây đã thay đổi tổng tài, khí thế vô cùng, vài ngày trước vừa đá bay một đám nguyên lão, quảng cáo rầm rộ, một lần nữa thu hút rất nhiều ánh mắt.”

“Đúng vậy, người có biết tổng tài mới này gần đây muốn làm gì?” Bành Phi mang một vẻ thần bí.

“Người lại có tin tức gì?” La Đan hỏi.

“Luật sư Tương, người vẫn thường giải trí chung với ta lộ ra, người này đã tâm bưng bưng, không biết từ nơi nào lấy được một số lớn đầu tư, chuẩn bị mua Tứ gia công ty, nhảy lên trở thành long đầu xí nghiệp trong nghề.”

La Đan biến sắc: “Có chuyện này?”

“Đồng gia vì bị chúng ta chơi một vỏ đầu, đã quyết định hạ thấp sản lượng, Tam gia còn lại, nghe nói cũng đã có hai nhà có ý định. Nếu nhanh, ta phỏng chừng trong vòng ba tháng sẽ có tin tức.”

“Nếu như thu mua thành công, thượng du xuất hiện một cái xí nghiệp khổng lồ như vậy, chúng ta sẽ không ổn, chỉ sợ trong vòng một hai năm, đều sẽ bị hấn kiểm chế.” La Đan thần sắc ngưng trọng, lo lắng nửa ngày, ngẩng đầu nhìn vào mắt Bành Phi: “Rút củi dưới đáy nồi, làm chút chân tay tại hạng mục đầu tư của hấn.”

Bành Phi cười cười: “Anh hùng cùng chung chí hướng a. Ta đã cho thăm dò từ nhiều nguồn, hy vọng còn kịp làm chút ít chân tay.”

La Đan gật đầu, nghĩ nghĩ nói: “Đừng quên cho Tương luật sư một phần hậu lễ, nói là ta cho con gái hấn làm quà sinh nhật.”

“Cái này không cần người phân phó a, ta đã chuẩn bị cho tốt, người chỉ cần ký giấy tờ là xong.” Bành Phi nháy mắt mấy cái.

“Chỉ cần trong giấy tờ không phát hiện vài điều khoản người mượn làm cơ hội tặng bạn gái vòng cổ kim

cương là ok.” La Đan cười cười.

Bành Phi đi, những việc lật vặt khác lại theo nhau mà đến.

“La tổng, nơi này có vài phần văn kiện cần ký, ngài nhìn qua một chút.”

“La tổng, lúc mười giờ có cuộc họp, ngài muốn đi ra ngoài có cần thông báo với mọi người đổi ngày?”

“La tổng, bộ phận doanh tiêu mới nhận hai chủ quản cao cấp, cần ngài quyết định dùng người nào.”

“La tổng, phó tổng mới nhậm chức của Hoa Điền hẹn ngài ăn cơm, ngài xem có cần hoãn lại cuộc hẹn với Đông gia, dù thế nào đi nữa hẳn cũng không chống đỡ được mấy ngày.”

“La tổng, ba giờ bộ phận sản xuất giao báo cáo kiểm thu.”

“La tổng.....”

Quy luật vội vàng hằng ngày lại trở về như cũ, nhưng đã có thêm những cảm xúc lạ lẫm. Trong khoảng thời gian đây vốn nên nghiêm túc vất hết óc dành cho công tác, hẳn vô cùng hoài niệm bóng dáng một người, lớp y phục da bóng màu đen ôm chặt lấy một nguồn sức sống cuộn trào, một sinh mệnh mang sắc thái hoàn toàn bất đồng so với hẳn.

“*Xin chào, ta là Lôi Tuyền.*” Người đó cười nói.

Nếu như thời gian có thể quay ngược trở lại, trở lại lúc ban đầu bọn họ mới gặp nhau, hẳn nhất định sẽ nắm chặt lần đầu tiên gặp gỡ ấy, tiêu dung chân thành ấy, dùng tấm lòng của hẳn, mà không phải tiền của hẳn, kết giao với người này.

Tưởng niệm là một loại một khi lan tràn ra liền khó có thể thu lại được. Còn chưa tới lúc tan tằm, La Đan lần đầu tiên trốn việc, lái xe đi vào “Hoa phố” giữa ban ngày. Dùng xe ở một góc khuất phụ cận Dạ Sử, hẳn dùng một biện pháp tối nhu nhược, đến xem Lôi Tuyền.

Trọn vẹn đợi hơn hai giờ, trời hoàn toàn tối, trước cửa Dạ Sử đã có không ít xe cao cấp ngừng lại, các phu nhân hoặc nửa che nửa đây, hoặc thần nhiên hào phóng bắt đầu xuất nhập. La Đan giật mình phát hiện, lại có vài người quen biết của hẳn cũng là khách ở đây, thật sự là nhìn người không thể xem bề ngoài a.

Rốt cục, một thân ảnh anh tuấn mặc áo sơ mi màu đỏ, quần Âu màu đen đã đi tới. Tùy ý cùng vài huynh đệ ở cửa ra vào bắt chuyện vài câu, kinh hồng thoáng cái đã biến mất.

La Đan đầu đầu vuốt vuốt huyết thái dương. Nam nhân thật sự là loại động vật dùng nửa người dưới để

suy nghĩ a, tuy chỉ nhìn không đến một phút đồng hồ, nhưng Lôi Tuyền một thân trang phục phóng dăng lại mê người, lại đánh sâu vào thị giác của hắn quá lớn, cơ hồ trong nháy mắt phá tung phòng tuyến lý trí mà hắn đã xây dựng được từ trong những giáo huấn sinh động.

“Siêu cấp thẻ đỏ” Ý tứ của bốn chữ này, hôm nay hắn rốt cục được lĩnh giáo. Lôi Tuyền chỉ đi vào không đến 20”, rõ ràng đã kéo một nữ nhân mang mũ sa che mặt cùng nhau đi ra.

Đây là lần đầu tiên La Đan chứng kiến Lôi Tuyền “Tiếp khách”, hắn cố gắng khắc chế chính mình, không để mình nhảy xuống xe chặt đứt bàn tay dâm dăng đang ve vuốt trên mông Lôi Tuyền của nữ nhân háo sắc kia. Nghĩ đến mấy nữ nhân vừa già vừa xấu sắp ôm thân thể hoàn mỹ của Lôi Tuyền lên giường, hắn đã cảm thấy tâm tình vạn vạn loạn thất bát tao,, không cách nào bình tĩnh lại được.

Nhìn Lôi Tuyền mỉm cười ôm lấy “lão” nữ nhân kia, lịch sự mở cửa xe, dìu nàng đi lên, sau đó bản thân cũng ngồi lên, ô tô giữ bụi mà đi, La Đan kinh hoàng phát hiện ra một loại tâm tình chua xót chưa bao giờ có, hắn là gọi là “Ghen”. Hắn, vì một người nam nhân, ăn dấm chua với một khách làng chơi! Nắm chặt bàn tay, hung hăng nện trên tay lái, tay và tim, cùng đau.

Không biết mình đang chờ cái gì, La Đan ngơ ngác ngồi trong xe hơn hai giờ, ngoài ý muốn chứng kiến Lôi Tuyền đã trở lại. Càng ngoài ý muốn chính là, anh ta rõ ràng thay đổi một bộ quần áo. Màu đen bó sát, bên hông cải một mảnh da trắng, tô đậm vóc dáng “tam giác ngược”* tiêu chuẩn của anh ta. (* Ngực nở eo thon a)

Thật đúng là mẹ nó chơi đùa phát điên khủng a, liền quần áo đều xé toang. Nhận ra điều này, La Đan con mắt đều đỏ cả lên.

Càng quá phận chính là, vẫn chưa tới nửa giờ, rõ ràng lại có người dẫn anh ta đi ra ngoài. La Đan ảo não nhắm mắt lại, không nhìn tới nữ nhân căng quần trên người Lôi Tuyền cùng bàn tay lại càng không quy củ của cô ả.

Lần này trở về, đã là nửa đêm, bước chân Lôi Tuyền không hề nhanh nhẹn nhẹ nhàng như trước, có chút mệt mỏi bước đi thông thả vào Dạ Sử. La Đan cơ hồ nhin không được muốn tiến đến đỡ lấy anh ta, hỏi một chút anh ta có sao không, chính là, hắn lại có tư cách gì? Một kẻ so với bất luận khách làng chơi nào khác đều đã dày vò hạ nhục anh ta một cách quá đáng.

Nghĩ đến bản thân không có tư cách, La Đan nằm ngửa trên ghế ngồi, nhìn xuyên qua trần xe có cửa sổ, chán nản nhìn tinh không vuông vắn chắn chắn vốn nên rất lãng mạn, bất tri bất giác đã ngủ.

Ngày hôm sau, tảng sáng, La Đan mới tỉnh lại khi toàn thân đau nhức, kéo kính chiếu hậu chiếu chiếu bộ dạng loạn thất bát tao của mình, cười khổ một tiếng, lái xe về nhà rửa mặt thay quần áo.

Đáng hận chính là, loại chuyện tự tìm tội chịu này, đến ngày hôm sau tan tâm, hắn như độc nghiện phát tác, không tự chủ được lại lái xe đến Dạ Sử.

Loạt thất bát tao qua bốn năm ngày, hôm nay sau khi Lôi Tuyền đi ra, hắn đang ngồi ở trên xe run rẩy, bỗng có người nhẹ gõ cửa sổ xe của hắn. Nghiêng đầu vừa nhìn, hắn nhận ra là A Vĩ, nam hài bồi bàn hồi trước đã gặp.

La Đan có một loại căng cứng của tiểu hài tử ăn trộm bị bắt quả tang, không được tự nhiên hạ cửa kính xe xuống.

A Vĩ cùng cười nói: “La tiên sinh, tôi có thể đi vào ngồi một lúc?”

La Đan bất đắc dĩ mở cửa xe mời cậu ta vào. Mới ngồi vào chỗ của mình A Vĩ liền đi thẳng vào đề hỏi: “La tiên sinh, tôi có thể mạo muội hỏi một chút ngài cùng Tuyền ca là quan hệ như thế nào?”

Quan hệ như thế nào? La Đan cười khổ một tiếng, không biết đáp lại như thế nào. Hắn đã từng hy vọng cùng anh ta làm bằng hữu thì nay lại đã đáng xấu hổ thương tổn anh ta. Hắn hy vọng bản thân chỉ là một khách làng chơi mê luyến thân thể của anh ta thì nay lại phát giác mình đã không thể ly khai anh ta.

A Vĩ biết ý nói: “Tôi không có ý gì đặc biệt. Bởi vì Tuyền ca bình thường kết giao với ngoại giới không nhiều, gần đây nhất, tôi lại thấy hai người thường xuyên gặp mặt nên nghĩ hai người là bằng hữu a.”

La Đan từ chối cho ý kiến, ừ một tiếng, A Vĩ nói tiếp: “Nếu là bằng hữu thì tốt rồi nói. Ngài...có phải là cùng Tuyền ca có hiểu lầm gì đó, khiến hai người cùng không vui a? Tuyền ca gần đây rất không bình thường, tôi chưa gặp anh ấy liệu mạng nhận khách như vậy bao giờ, mang thân thể của mình ra đùa giỡn, khuyên như thế nào cũng không nghe. Thông thường những người nhận “đi ra”, nào có ai mỗi ngày buổi tối đi đến hai ba chuyến, lại ngày ngày không nghỉ. Những nữ nhân kia đều đã bước vào tàn bạo chi năm, khẩu vị rất lớn, ít nhất làm ba lần, năm lần mới có thể thỏa mãn một người. Những người khác nhận loại làm ăn này, làm một ngày ít nhất phải nghỉ ngơi một ngày mới được, có thể Tuyền ca anh ấy... Ngài cũng nhìn thấy, nếu anh ấy còn tiếp tục như vậy, sức lực rất nhanh cũng sẽ bị hao hết, rốt cuộc khôi phục không lại.”

La Đan choáng váng, quay đầu nhìn qua A Vĩ, vẻ mặt kinh nghi. A Vĩ cau mày nói tiếp: “Vốn chúng tôi cũng không biết là chuyện gì xảy ra, lo lắng suông cũng không có biện pháp. Chính là mấy ngày nay, mọi người phát hiện...phát hiện ngài mỗi ngày đều đến, cũng không vào cửa, chỉ ở tại trong xe nhìn xem, một đợt chính là một đêm, mọi người cân nhắc, có phải là ngài cùng Tuyền ca có cái gì hiểu lầm, khiến cho hai người đều như vậy kỳ kỳ quái quái. Ý vào tôi cùng ngài gặp qua hai lần, cho nên để cho tôi tới cùng ngài nói vài lời, thử xem có biện pháp gì giải quyết hay không. Tuyền ca tại Dạ Sử là anh trai của tất cả chúng tôi, xảy ra chuyện gì đều là anh ấy một vai gánh chịu, đi ra lẫn lộn nhiều năm như vậy, chúng tôi chưa thấy qua có ai còn nhiệt tâm trợ giúp hơn so với Tuyền ca, chúng tôi ai cũng không mong anh ấy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

Nhìn nhìn sắc mặt La Đan, A Vĩ bạo gan nói tiếp: “Tuyền ca là người tốt, chỉ là tính tình quật cường, không chịu được nhục. Lần trước em họ của Đông thành Đỗ lão đại nói Tuyền ca đoạt bồ của hắn, ngay trên bàn ăn đánh Tuyền ca một bạt tai, lại đùa giỡn bạn gái của Tuyền ca, kết quả hai mươi mấy người, trong đó đặc biệt là hắn, bị Tuyền ca lấy dao truy chém qua mấy cái ngã tư, cuối cùng chém thành trọng thương, cả đời đều không đứng lên nổi. Sự tình huyền ảo lớn như vậy, khiến bên này Lisa tỷ phải tự mình đi chỗ Đỗ lão đại bồi tội, mới miễn cưỡng đem sự việc đè xuống. Sau chuyện này, huynh đệ đi ra lẫn lộn không có người nào dám trêu Tuyền ca.”

Gặp ánh mắt La Đan có vẻ kỳ quái, A Vĩ vội vã giải thích: “Tôi kể những chuyện này, cũng không phải là muốn hù dọa ngài, chỉ là muốn nói, tính tình Tuyền ca có chút dữ dội, dễ dàng xúc động đặc tội với người, nhưng hẳn thật sự là người tốt, chưa từng nghĩ tới hại ai, nếu thật sự cùng ngài có gì không thoải mái cũng nhất định là hiểu lầm. Ngài là đại nhân, đại nhân có đại lượng, ngàn vạn lần đừng cùng Tuyền ca so đo. Nếu trong lòng anh ấy thực sự không có gì vướng bận thì anh ấy cũng sẽ bỏ mặc thân thể mình không màng tới như vậy.”

A Vĩ nhìn ra bên ngoài: “Có lẽ Tuyền ca sắp trở lại, tôi cũng không thể để anh ấy trông thấy tôi đi tìm ngài, bằng không hôm nay tôi không có một ngày tốt lành. Tôi về trước, những gì tôi nói mong ngài lo lắng một chút?”

La Đan thụ động gật gật đầu, cũng không để ý A Vĩ đẩy cửa xuống xe, cứ ngơ ngác ngồi, vẫn không nhúc nhích.

Cười cười, mỗi lần cũng chỉ là hướng hẳn cười cười! Một bộ không thêm quan tâm, điềm nhiên như không! Bên dưới tiểu dung người ấy đã phải huy động đến những này kiên cường, tuy vô vị nhưng lại dựa vào thương tổn bản thân mà làm ra. Người ấy sẽ cầm đao truy chém kẻ đánh mình một bạt tai mấy cái ngã tư, lại không đối với kẻ đã cưỡng bạo khuất nhục mình động thủ. La Đan rốt cuộc biết chính mình nghĩ về Lôi Tuyền sai nhiều quá. Hắn dựa vào lưng ghế, hung hăng đập đầu về phía sau, thì thào tự nói: “Ta con mẹ nó thực nên bị thiên đao vạn quả!”

7. Chương 4-1

Không biết qua bao lâu, La Đan bị tiếng còi xe làm bừng tỉnh, phát hiện bên cạnh xe mình có một chiếc xe khác đang dừng, lái xe đang hướng sang hẳn khoa tay múa chân. Thì ra là xe của mình chặn mất lối vào bãi đậu xe bên cạnh. Cười khổ một tiếng, hẳn khởi động xe, chuẩn bị rời đi. Lúc ngẩng đầu nhìn đường thì tâm lại nhảy mạnh thoáng cái.

Đêm đã khuya, có lẽ Dạ Sử sắp đóng cửa, Lôi Tuyền đang từ trong Dạ Sử đi ra, hai tay đút trong túi quần, điệu điệu hoảng hoảng rời đi.

Đuổi theo đi! La Đan nói với chính mình, *xin hẳn tha thứ.*

Chính là, sau khi đã làm chuyện quá phạm như vậy, phải thế nào mới có thể tìm được tha thứ? La Đan không có chủ ý. Đang do dự, Lôi Tuyền đã quẹo vào một cái ngõ tắt nhỏ.

Nhìn theo bóng lưng Lôi Tuyền dần khuất vào trong bóng tối của ngõ nhỏ, La Đan đột nhiên cảm thấy hắc ám khôn cùng kéo đến, nếu hẳn thật sự không hành động, mối quan hệ của hai người họ sẽ vĩnh viễn bị bóng đêm nuốt sống.

Hắn nhảy xuống xe, không để ý đến tiếng mắng hỗn hển của người đang chờ lối đi, đuổi theo hướng Lôi Tuyền vừa đi.

Con đường nhỏ lúc nửa đêm, vừa thoáng ngợp qua phố phường phồn hoa liền đen kịt, tĩnh lặng dị thường. Cách đó chừng ba, bốn mươi mét, hần lại một lần nữa nhìn thấy bóng lưng của Lôi Tuyền, đồng thời tiếng bước chân hối hả vang dội của hần cũng kinh động Lôi Tuyền.

Bất an cùng ngừng bước, bóng đêm che dấu thần sắc của hai người. Hần nhìn thấy Lôi Tuyền quay đầu lại, hần nghe được người ấy mở miệng: “Ông chủ La, ngài còn muốn thế nào?”

“Tha thứ cho ta,” La Đan lớn tiếng nói, “Xin người tha thứ cho ta! Người muốn thế nào ta cũng đồng ý.”

“Tha thứ?” Lôi Tuyền cười cười, “Người muốn nghe hai chữ này? Được rồi, ta tha. thứ. cho người.”

“Không phải như vậy!” La Đan sải bước đến gần, đem khoảng cách giữa hai người rút ngắn đến chừng một mét. “Xin người tha thứ cho ta, hãy để hết thấy trở lại khởi điểm, trở lại lúc chúng ta quen nhau, trở lại lúc ta còn phản đối người làm ra những chuyện ngu xuẩn kia... Ta nguyện ý, lấy quan hệ bằng hữu để bắt đầu một lần nữa.”

“Bắt đầu một lần nữa?” Lôi Tuyền cười cười, “Ông chủ La, ngài có thể dùng tiền mua được hết thấy, nhưng là không mua được thời gian đã mất. Dù cho người có thể khiến thời gian quay ngược trở lại, ta vẫn là kẻ bán đứng thân thể, Lôi Tuyền, người vẫn là kẻ muốn thương ta, ông chủ La!”

“Không phải! Ta biết rõ người đã xem ta là bằng hữu, là ta phá hủy hết thấy.”

Lôi Tuyền cười lạnh một tiếng, xoay người, tiếp tục hướng về phía sâu trong ngõ tắt nhỏ đi đến. La Đan lách mình ngăn cản hần, cố chấp lặp lại: “Tha thứ cho ta, người muốn như thế nào cũng được!”

Cơn tức giận của Lôi Tuyền rốt cục bộc phát, anh nắm chặt cổ áo của La Đan, lôi hần đến sát trước mặt mình, rồi lại một quyền đánh vào cằm hần, “Ta phải làm thế nào để tha thứ được?” La Đan bị đánh văng đi, va vào tường, lại bị Lôi Tuyền kéo quay mặt lại, tiếp một quyền đánh lên má phải: “Đổi thành người, người có thể tha thứ sao?” Lại một quyền đánh lên má trái: “Con mẹ nó người có thể tha thứ kẻ đem người trối trên giường mà làm người sao?”

La Đan chà nhẹ máu trên khóe miệng, cúi đầu lặp lại lần nữa: “Tha thứ cho ta, người muốn như thế nào ta cũng đồng ý.”

“Như thế nào cũng được?” Lôi Tuyền giận quá phản cười, một quyền đánh lên mặt La Đan, miệng mắng: “Con mẹ nó nếu người chịu cời hết để cho lão tử chen vào ba lần năm lần, lão tử sẽ tha thứ cho người!”

La Đan vươn tay chặn được nắm tay của Lôi Tuyền, như như thể đã quyết định, ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt anh: “Là nam nhân nói được nhớ giữ lời. Người nói đi, ba lần hay năm lần?”

Lôi Tuyền giật mình, hung dữ hất tay La Đan, mắng: “Cút đi! Người cái này biến thái.” Nói rồi anh xoay người rời đi.

La Đan cắn răng, tiếp tục đuổi theo, dùng sức đem Lôi Tuyền ấn lại trên tường: “Người phải giữ lời, đến đây đi. Ta thiếu nợ của người, trả lại cho người gấp bội!” Hắn dùng sức giật tung y phục của mình, để lồng ngực lộ ra trong gió.

Bóng đêm như mực, đôi mắt màu đen trong đêm dù lượng lượng vẫn không thấy rõ ánh mắt của nhau. La Đan rút dây lưng của Lôi Tuyền, cởi bỏ quần của anh, quỳ xuống giữa hai chân anh.

Hắn ngậm biểu tượng nam tính của Lôi Tuyền vào miệng, ôn nhu khiêu khích. Nhẹ nhàng đẩy nâng phần bao, lộ ra phần quy đầu màu đỏ sẫm, khe hõn một cái, sau đó dùng đầu lưỡi cẩn thận vuốt ve miền thô ráp rậm rạp. Nghe được tiếng hít thở cân bằng của Lôi Tuyền, nhìn thấy bàn tay anh chậm rãi siết cứng lại, La Đan giảm chậm sự kích thích, buông thả trọng điểm, trước đem một bên hòn ngọc ngậm vào trong miệng, dùng đầu lưỡi chú ý ôn nhu vuốt ve một lát, lại chậm rãi đem hòn bên kia đích cũng hút vào, dùng ôn hòa bao vây lấy.

Cảm giác được được thân thể của Lôi Tuyền không hề lạnh băng như trước, mà dục vọng lại như hắn mong muốn chậm rãi ngừng đầu, La Đan nhẹ nhàng thở ra, biết rõ người ấy sẽ không đẩy hắn ra. Hắn phóng tâm mà đem dục vọng của Lôi Tuyền lại nuốt vào trong miệng, hàm răng ở trên đỉnh quy đầu nhẹ nhàng gặm ngào, đầu lưỡi ở trên lỗ phóng tinh hoa chậm rãi châm ngòi, kích thích làm cho vật kia bật lên một chút, trong nháy mắt phồng lớn lên không ít, nửa cứng ngắc dựng thẳng trên không trung.

La Đan nhả quy đầu ra, khe liếm từ gốc lên đến phần thân của cự vật, dùng nước bọt tẩm trơn bóng mỗi tắc da thịt, đầu lưỡi cảm nhận được dục vọng dần dần tràn đầy, trở nên cứng ngắc như sắt thép, thẳng tắp hướng lên không trung.

Hắn buông Lôi Tuyền ra, đứng dậy, vứt bỏ áo, cởi quần, làm cho mình lỏa thể bạo lộ trong không khí. Ánh mắt La Đan dừng lại trong mắt Lôi Tuyền, bình tĩnh nói: “Đến đây đi, thượng ta.”

Lôi Tuyền sau nửa ngày không nói, cuối cùng thở nhẹ ra một hơi, thấp giọng nói: “Được rồi, ta tha thứ cho người, đem quần áo mặc vào đi.” Anh cúi đầu nhặt quần của La Đan lên đưa cho hắn, lại thành linh bị La Đan bỏ nhào vào người, cả hai cùng nhau ngã lên mặt nền xi măng lạnh buốt.

La Đan nằm trên người Lôi Tuyền, nhẹ nói: “Nhưng ta không cách nào tha thứ cho mình. Cho nên, trừng phạt ta đi.” Hắn cắn răng một cái, dưới thân thể áp, dùng hậu môn chưa có bất luận cái gì làm trơn găng gượng đi nuốt dục vọng tráng kiện của Lôi Tuyền.

Có thể nghĩ, căn bản không có khả năng thành công, mặc hắn cố gắng thế nào đều khiến cho hai người đau nhức mà không tiến được vào. Lôi Tuyền đỡ lấy eo hắn, ngăn lại hành vi ngớ ngẩn của hắn. Vừa mới chuẩn bị nói không cần, lại nghe đến thanh âm khàn khàn của La Đan: “Giúp ta.”

Câu này tràn ngập sắc tình ý tứ, làm trong lòng Lôi Tuyền oanh thoảng cái, trong nháy mắt mất đi tỉnh táo, dục hỏa bốc lên. Anh xoay người đem La Đan đặt ở phía dưới, chui đầu vào giữa hai đùi hắn, khe liếm hậu môn cùng làn da mẫn cảm ở xung quanh, đầu lưỡi thăm dò vào trong cơ thể hắn, chuyển một lượng lớn nước bọt đi vào, cảm giác hết thấy đều chuẩn bị xong, anh mới đem dục vọng trưởng được thấy đau kẻ tại lối vào, ách thanh vừa nói: “Cố chịu một chút.” Dùng một chút lực, lợi kiếm xông thẳng tiểu huyết, thật sâu vùi vào trong cơ thể La Đan.

Mặc dù đã được làm trơn, nhưng những cảm giác đau đớn cùng không khỏe bị dị vật thật to tạo ra khiến La Đan mãnh liệt hít sâu một hơi, nắm chặt hai tay, liều mạng ngăn lại tiếng kêu đau đớn và khát vọng giãy giụa thoát ra của mình.

Lôi Tuyền không hề động, một mực chờ hần bình tĩnh trở lại. Nửa ngày, La Đan mới miễn cưỡng kéo ra một cái tiểu dung: “Cuối cùng cũng biết rằng, cái này tư vị thực mẹ nó tuyệt không dễ chịu. Đừng...nhân từ với ta, người tiếp tục a.”

Lôi Tuyền chậm rãi lôi ra đút vào, vừa lấy tay khuấy động phần dục vọng bởi vì đau mà héo rũ của La Đan, lại vừa ở trong cơ thể hần không ngừng biến hóa góc độ, tìm kiếm vị trí tuyến tiền liệt, nơi có thể mang đến khoái cảm cho hần. Thẳng đến khi hần chứng kiến vẻ mặt của La Đan đột nhiên biến đổi, hiểu được, dần dần nhanh hơn, nhiều lần ma sát nội vách. Rốt cục, anh cảm giác thân thể của La Đan phút chốc căng thẳng, phần eo nâng cao thành một đường cong, ngón tay vô ý thức không ngừng xòe rộng ra, trong nội tâm anh nóng lên, ra sức trù sập mãnh liệt vào cơ thể hần.

Từng lượt đánh hung mãnh cơ hồ trong nháy mắt sẽ đem La Đan đưa lên cao trào, hần hoàn toàn xem nhẹ những đau đớn vẫn đang tồn tại, đè nén thanh âm thấp hô, thân thể kéo căng như cánh cung, đầu óc trống rỗng, một luồng dịch nóng rực mãnh liệt phun ra trong không trung, lại trở xuống tưới trên người hần. Ước chừng giằng co hơn mười giây, rung động mãnh liệt mới chậm rãi đình chỉ, hần xụi lơ thân thể, như bệnh nặng mới khỏi vô lực nằm trên mặt đất, tùy ý Lôi Tuyền ở trong cơ thể hần tiếp tục đút vào.

Cảm giác hiện tại so với bất luận cái gì a phiền đều tuyệt hảo, Lôi Tuyền ra vào vài cái nữa cũng nhịn không được, gầm nhẹ phóng ra chính mình.

Hai người thở hào hển nghỉ ngơi nửa ngày, ý thức bay bổng mới hạ xuống thế giới thực tại. Lôi Tuyền nhìn nhìn ngõ tắt may mắn không có người đi qua, sửa sang lại quần áo, lấy quần của La Đan đưa cho hần, nhìn hần còn miễn cưỡng nằm trên mặt đất không đứng dậy, thấp giọng mắng: “Người tên biến thái này, còn không mặc quần áo, đợi có người đến thăm?”

La Đan đột nhiên vươn tay ôm cổ anh, đem khuôn mặt anh níu xuống gần: “Người chịu tha thứ cho ta sao?” Cảm giác thân thể của Lôi Tuyền cương một chút, hần cười nói, “Có phải là cần làm đủ ba lần năm lần mới có thể? Ta đây không mặc y phục, người tiếp tục.”

Trên mặt Lôi Tuyền rốt cục tràn ra vẻ tươi cười, anh giúp La Đan mặc quần vào, một mặt mắng: “Sướng được người, lão tử còn mệt muốn chết.” La Đan đột nhiên ngẩng đầu, “đánh lén” một cái hôn lên mặt anh, rồi mới nhảy dựng lên, cao hứng đi lấy áo, lại ảo não phát hiện, áo bị chính mình xé được loạn thất bát tao, đã không có cách nào khác tiếp tục mặc lên.

“Báo ứng tới thực nhanh a.” Lôi Tuyền nhìn qua vẻ buồn rầu của hần, kéo hần, chỉ chỉ về phía sâu trong ngõ nhỏ, “Đi chỗ ta ở, ta tìm cho người một bộ y phục thay a.”

Đi qua ngõ tắt hắc ám không đèn, *chỉ nha* một tiếng đẩy ra cánh cửa gỗ, La Đan xấu hổ chứng kiến A Vĩ đang tại gian ngoài ngồi trên ghế sa lon xem TV, nghe được thanh âm nhìn lại thì ngốc người tại đó.

Nhìn hai người bọn hắn một thân chật vật, bất luận là ai có chút kinh nghiệm cũng sẽ biết vừa mới xảy ra chuyện gì. Khá tốt A Vĩ tổng coi như là người hỗn quen phong nguyệt, kiến thức rộng rãi, rất nhanh từ trong kinh ngạc khôi phục lại, vội vàng đứng lên, có điểm chân tay luống cuống nói: “Tuyền ca, La tiên sinh, hai người...” Cúi đầu nhìn xem trên ghế sa lon một mảnh hỗn loạn, cậu bé nhanh chóng thu lại báo chí, quần áo, mì tôm, ví tiền, vo thành một đồng lớn ném qua một bên, trong miệng nói “Mời ngồi, mau ngồi.”

Lôi Tuyền cười: “Đừng thu thập, hắn lập tức đi ngay.” Nói rồi anh kéo La Đan vào phòng trong.

Phòng trong cũng không lớn, ngoài một chiếc giường đôi, chỉ có một cái tủ quần áo thật lớn là hầu như hết cả diện tích. Lôi Tuyền tại trong tủ treo tìm kiếm quần áo, La Đan đánh giá trong phòng chỉ vịn vịn có một chiếc giường hai người nằm, e ẩm hỏi: “Hắn và ngươi ở cùng một chỗ?”

“Đúng vậy.” Lôi Tuyền tìm quần áo, thuận miệng trả lời.

“Ngủ chung một giường?” La Đan khẩu khí bất thiện lại hỏi.

“Đúng vậy.” Lôi Tuyền xuất ra một bộ y phục thoát nhìn khá đứng đắn, đưa cho La Đan, “Mặc cái này thử xem, không được ta sẽ tìm cái khác.”

La Đan tiếp nhận quần áo ném tới trên giường, ôm eo Lôi Tuyền: “Ta cũng muốn ngủ ở nơi này.”

“Làm gì vậy,” Lôi Tuyền đẩy hắn, “Ngươi có bệnh a, có nhà lớn như vậy ngươi không về, làm gì chen chúc ở chỗ này của ta, giường của ta có thể chứa được đến ba người?”

“Ta mặc kệ,” La Đan chết không buông tay ôm lấy anh, “Dù sao ta muốn ngủ ở nơi này. Hắn sợ chật chội hắn đi ngủ sô pha.”

Lôi Tuyền lúc này mới kịp phản ứng hắn có ý tứ gì, cười nói: “Đừng nghĩ lung tung, A Vĩ là hảo huynh đệ của ta.”

“Mặc kệ, dù sao hôm nay ta không đi.” La Đan dùng lực, đem Lôi Tuyền ném tới trên giường, khẽ liếm vành tai anh, thấp giọng nói: “Không phải còn có hai lần hoặc bốn lần sao, khuya hôm nay toàn bộ thanh toán hết.”

Ngoài cửa truyền đến giọng của A Vĩ: “Tuyền ca, ân... Ta... Ta khuya hôm nay đi tìm tiểu Hoa, các người... Các người ở lại a.” Sau đó chính là thanh âm đoạt môn mà chạy. (== Sao ta nghi bé này áp tai vô cửa phòng nghe lên này giờ quá!)

Lôi Tuyền trừng mắt liếc La Đan đang một mình mừng thầm, bất đắc dĩ nằm vật xuống. “Được rồi được rồi, muốn ở thì ở a, phòng đằng sau có vòi tắm hoa sen, ngươi muốn tắm rửa trước hay không, ta đi làm nóng nước.”

“Muốn tắm cùng nhau tắm.” La Đan kéo hẳn.

Lôi Tuyền rốt cục bật cười: “Người cái tên biến thái này, muốn tắm hay là không đây.”

(=.= Sao ta có cảm giác Đan Đan đã biến thành dụ thụ, hồ ly thụ???)

La Đan mở mắt ra, nhìn sắc trời ngoài cửa sổ nhỏ, nhú nhú mây, không biết mấy giờ rồi, tìm nửa ngày, trong phòng cũng không có một cái đồng hồ, đành phải lay tỉnh Lôi Tuyền: “Uy, mấy giờ rồi, đồng hồ ở đâu?”

Lôi Tuyền ngủ được mơ mơ màng màng, híp mắt nhìn nhìn trời, nói thầm “Đại khái giữa trưa a”, chuyển thân lại ngủ.

“Giữa trưa?!” La Đan thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Xong rồi xong rồi, rõ ràng muộn.” Thân thể vừa động, mới cảm thấy toàn thân đau nhức, nhịn không được hít vào một hơi.

“Người là ông chủ lớn, chậm chút đã có cái gì không được. Không thoải mái cũng đừng đi, sớm nói người về nhà ngủ, giường của ta dù sao cùng cao cấp giường trong nhà người cũng không thể so với.” Lôi Tuyền nửa ngủ nửa tỉnh nói.

“Uy,” La Đan rất có ý kiến vỗ vỗ bờ vai rắn chắc của Lôi Tuyền, “Người ta đau nhức không chỉ do giường của người tạo thành a?”

“Là người muốn trả nợ, hiện tại mới tỉnh ngủ, không thể trách ta đi, chẳng phải lão tử cũng dán nửa cái mạng vào.” Lôi Tuyền kéo chăn, đem cả người bọc kín, tiếp tục ngủ.

“Trong phòng người liền cái đồng hồ báo thức đều không có, ta mới có thể muộn a.” La Đan buồn bực nói sang chuyện khác.

“Ta mỗi ngày tối đen mới đi làm, khi đó ngủ sớm tỉnh, ta muốn đồng hồ báo thức làm gì.” Lôi Tuyền nắm thật chặt cái chăn, một bộ cự tuyệt bàn lại.

La Đan đột nhiên nhớ tới cái gì, giơ tay đi kéo cái chăn của Lôi Tuyền, mắt nửa ngày ra sức mới sờ đúng được chỗ Lôi Tuyền vùi mặt. “Tuyền, không thể không làm loại công việc này nữa sao?”

“Tuyền?” Lôi Tuyền nhú mày, “Người gọi được đến là ghê người.”

“Đây không phải là trọng điểm, được không?” La Đan nghiêm túc nhìn qua anh, “Đừng đi làm đêm nữa,

quý trọng mình có được không?”

“Vì cái gì?” Lôi Tuyền liếc mắt nhìn hắn, “Ta không biết là có việc để làm chính là không quý trọng bản thân.”

“Bởi vì..... Bởi vì A Vĩ nói, những người làm cái việc đi đêm, thân thể rất nhanh cũng sẽ bị hao tổn hết, rốt cuộc không khôi phục lại được.” La Đan bán đứng A Vĩ một cách đáng xấu hổ.

“Tiểu tử kia lại nói với ngươi cái gì?” Lôi Tuyền cắn răng, “Lắm miệng, xem ra ta không đánh hắn không xong!” Sau đó an ủi vỗ vỗ vai La Đan, “Yên tâm, ta là Lôi Tuyền, như thế nào lại vô dụng giống bọn họ.” Anh đột nhiên tà tà cười, lấy tay nâng cằm La Đan, “Không cần lo lắng ta không thỏa mãn được ngươi.”

La Đan khẽ gỡ tay anh ra: “Ít mẹ nó đem mấy lời ngươi dùng với nữ nhân sử dụng với ta. Nợ của ta đã trả, từ nay về sau –” Đột nhiên nhận được ánh mắt Lôi Tuyền phóng tới, hắn chợt dạ đổi giọng: “Từ nay về sau hết thấy một lần nữa bắt đầu.” Phát hiện chủ đề đã sớm trệch hướng thật xa, bắt đắc dĩ lại ngoặt trở về, “Mặc kệ thế nào, đừng có lại đi đêm, vô luận đối loại công tác nào cũng có thể.”

“Vì cái gì?” Vấn đề của Lôi Tuyền làm cho La Đan cơ hồ phát điên.

“Bởi vì... Không an toàn, dễ dàng sinh bệnh.” La Đan ý đồ tìm một lý do.

“Ta mỗi lần đi khách đều làm đủ thao tác bảo vệ, hơn nữa, những nữ nhân có tiền kia đều rất sạch sẽ. Nói thành thật, người đi tìm những kỹ nữ kia ngược lại nguy hiểm hơn, các nàng người nào đều tiếp. Nói sau, người không cảm thấy đi làm việc ở mấy nhà xưởng ô nhiễm còn nguy hiểm hơn?” Lôi Tuyền tựa hồ rất nghiêm túc hỏi.

“Chính là... Ngươi không biết là cái nghề này cùng đạo đức xã hội có mâu thuẫn?” La Đan thử dùng phương thức biểu đạt uyển chuyển.

“Nếu như là như vậy, những kẻ có tiền các ngươi để làm gì dùng tiền làm chuyện này? Có những người đi bán như ta vậy, là vì có những người như ngươi vậy muốn mua, người có tư cách gì cho rằng ngươi so với ta cao thượng hơn? Hơn nữa, ta không biết là việc các ngươi bỏ tiền mua một đêm tình và chúng ta cho những phụ nữ đó một đêm tình có gì khác nhau, các ngươi chỉ cần chơi một đêm là được, chúng ta cũng là chơi một đêm, các ngươi ra sức không được gì, chúng ta lấy tiền là chúng ta so với các ngươi thông minh hơn.” Lôi Tuyền nghĩ nghĩ, trả lời. (=.=) Lần thứ hai em cam bái hạ phong triết lý nghề nghiệp của anh!)

La Đan cắn răng, lại không nói gì. Đúng vậy, nếu như đây là một loại tội ác, như vậy có khoảng mười năm phong lưu thành tính hắn đây, chủ động dùng tiền đi mua loại này tội ác, dường như càng thêm đáng xấu hổ a. Hắn tựa hồ không có bất luận tư cách gì đi chỉ trích Lôi Tuyền.

8. Chương 4-2

“Tóm lại không cần tiếp tục khuyên ta từ bỏ cái công tác có lợi nhuận rất cao này nữa.”

“Thế nhưng...” La Đan cắn răng thừa nhận, “Chính là ta sẽ ghen, nhìn thấy người cùng những nữ nhân kia oanh oanh yến yến, ta sẽ ghen!”

“Ghen?” Lôi Tuyền nhú mày, “Cái từ này dường như không thích hợp cho hai người chỉ có quan hệ giường bạn a?”

“Ta và người trong lúc đó chỉ có quan hệ giường bạn?” Ánh mắt La Đan buồn bã.

“Thế người cho là thế nào?” Lôi Tuyền cười cười, “Người là nam nhân, ta cũng là nam nhân, người có bạn gái, ta cũng có bạn gái, hai người như vậy, người cho rằng thích hợp nói những chuyện ngoài chuyện chăn gối?”

La Đan cúi thấp đầu, sau nửa ngày mới buồn bực nói: “Người đang ép ta sao?”

“Ta ép người cái gì?” Lôi Tuyền nhìn qua hắn, “Chúng ta cùng nhau, chẳng phải vì muốn tìm kiếm cảm giác mới lạ trên giường?” (Đến giờ này mà Lôi Lôi còn giả ngây =.)

.....

La Đan bực bội ngồi ở sau bàn công tác, vô tâm làm việc. Những ngày này lời của Lôi Tuyền một mực vang vọng trong đầu hắn.

“Người là nam nhân, ta cũng là nam nhân, người có bạn gái, ta cũng có bạn gái, hai người như vậy, người cho rằng thích hợp nói những chuyện ngoài chuyện chăn gối?”

“Chúng ta cùng nhau, chẳng phải vì muốn tìm kiếm cảm giác mới lạ trên giường?”

Hắn vì người ấy mà ghen, nhưng không có tư cách đi ngăn cản người ấy. Hắn cảm thấy Lôi Tuyền không đúng, nhưng lại không có cách nào phản bác. Trong đầu thoáng hiện ra một ý tưởng, lóe lên mấy lần đều bị hắn hung hăng dập tắt. Không thể nào!

Bực bội không thôi, hắn gọi điện thoại cho Uther.

“Đang bận gì thế, hôm nay tan tầm cùng đi quán bar, thế nào?”

“Thật có lỗi, ta phải bồi* người khác.” Khẩu khí xa cách của Uther làm La Đan siêu cấp khó chịu. (* Bồi

tiếp)

“Uy, người cũng quá trọng sắc khinh hữu đi!”

“Thì thế nào? Không nên?” Uther thản nhiên, “Nhân sinh nhàn chán như vậy, lại có mấy người có thể gặp được tình yêu chân chính? Vì sao không quý trọng?”

“Chỉ có loại người như người mới có thể cảm thấy nhân sinh nhàn chán.” La Đan dùng khẩu khí châm chọc để biểu hiện sự hâm mộ.

“Thời gian lục đục với nhau lúc trước sao không thấy người muốn trò chuyện?” Uther khinh thường cười lạnh một tiếng, đột nhiên nghĩ đến thời gian, “Không nói với người nữa, tan tầm ta còn phải đi ‘Trọng sắc’.” Nói rồi Uther dứt khoát lưu loát cúp điện thoại.

La Đan nhìn ống nghe trên tay mất nửa ngày mới bắt đắc dĩ cúp điện thoại. “Tên hỗn đản vô ưu vô lo này...”

Tan tầm hần lái xe đi tìm Lôi Tuyền, may mắn hần chặn được người này ngay tại cửa.

“Uy, người luôn đến vào lúc này, rất quấy nhiễu công tác của ta.” Lôi Tuyền cau mày, khóe miệng đã có một tia tiểu dung không dễ nhận ra. (Lô Lô vẫn sượng âm ỉ khi biết vợ ghen.)

“Vậy người cũng đừng làm công tác này nữa a, bằng không người ban ngày ta đêm tối*, rất khó có cơ hội gặp mặt.” La Đan không buông tha mỗi một cơ hội du thuyết** của hần. (* giờ nghỉ ngơi của hai anh trái ngược nhau; ** = thuyết phục)

“Thôi được rồi a, lần này ta trốn ban, lần sau đến người.” Lôi Tuyền nhảy vào trong xe hần, “Hôm nay muốn đi đâu?”

“Còn chưa nghĩ đến, đi ăn cơm trước đi.”

“Hảo, bắt quá cũng đừng đi cái gì nhà hàng Pháp nữa, ăn mấy bữa cơm Tây đến giừo ngủ thấy mùi bơ đã muốn nhả.”

La Đan kêu lên một tiếng đau đớn, biết rõ lại là những phú bà kia dẫn hần “đi ra”. Suy nghĩ rồi hần nói: “Vậy quyết định đi ăn tiệm ăn bình dân a, thật lâu không qua đó.”

“Hảo, ta cũng có một hồi không qua.”

La Đan nhin không được lại một tiếng kêu rên.

Không khí trong tiệm ăn bình dân tất nhiên hoàn toàn khác so với nhà hàng xa hoa. Lôi Tuyền lật xem một tờ báo không biết ai vứt lại ở bên cạnh mình trong lúc chờ đợi một món ăn còn đang nấu.

Đột nhiên anh giữ chặt La Đan, chỉ chỉ một mục tin tức trên báo: “Muốn hay không đi thử xem?” Trong mắt tràn đầy khiêu khích.

La Đan nhích người qua xem, thì ra là một khu công viên cây xanh vùng ngoại thành, dựa vào địa thế có núi có hồ mà thiết kế một số loại hình trò chơi cảm giác mạnh, có leo núi, nhảy vực, phiêu lưu mạo hiểm.

“Tốt, người thích đi thì chúng ta đi.” La Đan cười cười, “Thứ bảy ta đến đón người.”

.....

Đại khái là bởi vì mới khai trương, tuyên truyền không đủ, người tới rất ít, đi khá lâu cũng không thấy có mấy du khách.

Hai người đi thử trò chơi phiêu lưu trước. Đường sông tự nhiên trải qua không ít nhân công cải tạo thì dòng chảy trở nên rất xiết, hơn mười km bố trí rất nhiều dòng xoáy cùng đá ngầm, nước tung bọt trắng xóa, rất có khí thế.

Xuyên thẳng áo cứu sinh, nhảy vào thuyền, nghe nhân viên hướng dẫn những điều cơ bản xong, bọn họ liền lên đường.

Thuyền nhỏ, nước chảy xiết, trong nháy mắt liền trôi xa khỏi bến. Trải qua một đoạn ngắn khá êm ả, lòng sông bắt đầu gấp gheñh, đá ngầm từng cụm làm cho dòng nước xoáy rất mạnh, bọt nước tung tóe. Mặc dù hai người đã rất cẩn thận ứng phó, nhưng không có kinh nghiệm bơi thuyền nên họ không ngừng bị nước đánh quay cuồng, cũng va vào những khối đá lớn, nước ào ào nhào tới thuyền, tẩm ướt đầm y phục của hai người.

Cặp mắt Lôi Tuyền sáng lên trước những kích thích mới lạ, hưng phấn nhìn chằm chằm vào mặt nước đầy hung hiểm và biến hóa không ngừng, toàn lực ứng phó. Ánh mắt La Đan lại bởi vì Lôi Tuyền mà sáng lên, nhìn chiếc áo T- shirt màu thuần trắng bị nước làm ướt đầm dãn trên người anh mà huyết mạch sôi sục.(Chưa thấy thụ nào dẽ như anh! =.=)

Trên mặt sông cách đó không xa có một tảng đá lớn vắt ngang giữa đường, đủ dung nạp ba, bốn người ngồi, phía dưới là dòng nước xoáy rất mạnh, nước quay cuồng chảy xiết.

“Chú ý phía dòng nước xoáy phía trước! Chèo ra bên ngoài!” Lôi Tuyền nhắc nhở La Đan, tay dùng sức hướng ra phía ngoài phạm vi của dòng xoáy. Lòng đang mang tâm tư “đen tối”, La Đan cả kinh, tiện tay khua mái chèo, lại đúng là dùng sức hướng vào phía trong, lực đạo dùng sai chỗ này kèm theo thể nước khiến con thuyền thoát cái đã bị vướng vào trong dòng xoáy.

Chờ hai người vịn vào tảng đá lớn giữa mặt sông nổi lên mặt nước, chiếc thuyền đã sớm bị dòng chảy xiết cuốn đi không biết đến nơi nào. Lôi Tuyền lớn tiếng mắng hấn ngu ngốc, bắt dắc dĩ leo lên trên tảng đá lớn ngồi, cởi áo cứu sinh nghỉ ngơi, chờ nhân viên trực ở bến hạ du phát hiện xác thuyền mà đem thuyền nhỏ tới đón bọn họ.

“Uy, còn chưa lên!” Lôi Tuyền xem La Đan còn ngâm mình ở trong nước, đưa tay đi kéo hấn, kéo lên rồi lại giúp hấn cởi áo cứu sinh, lúc này anh mới phát hiện nguyên nhân hấn không chịu rời khỏi nước. Chiếc quần ngắn ướt đầm không che dấu được dục vọng trưởng thành của hấn, đôi mắt căng quẩn lấy ánh mắt anh càng như lửa thiêu đốt.

“Người tên biến thái này! Đừng mọi nơi mọi lúc đều động dục a.” Lôi Tuyền một quyền đánh hấn ngã trên mặt đất, nhưng lại đánh không tan dục hỏa hừng hực trong mắt hấn.

La Đan xoay người che lấy anh, thở dài nói: “Người có biết đã mười một ngày ta không đụng vào người hay không?” Lôi Tuyền liếc mắt nhìn hấn: “Là người tự mình không làm, trách được ai.” “Người tốt thật sự khó làm a, ta thấy người mỗi ngày ‘Công tác’ khổ cực như vậy, sao có thể nhẫn tâm làm tiếp.”

Ánh mắt Lôi Tuyền tối lại một chút, lập tức lại đổi thành một tiểu dung, đưa tay hướng vào trong chiếc quần ngắn của La Đan sờ soạng. Chỉ cảm thấy bàn tay mình vừa mới đụng phải cái gì đó, Lôi Tuyền thoáng rung động mạnh, tinh thần gấp bội.

Trên người La Đan lập tức rạo rực bốc cháy, hấn vén thốc lên chiếc áo T-shirt dán chặt trên người Lôi Tuyền, cuồng nhiệt hôn lên lồng ngực rắn chắc. Dùng đầu lưỡi liềm mạng khiêu khích đầu vú của anh, thẳng đến chúng nó đều run rẩy nhô lên, hấn dùng hàm răng nhẹ nhàng cắn, chợt nghe Lôi Tuyền một tiếng thấp giọng hô, hạ thân lập tức đáp nổi lên như cái lều.

La Đan một đường liếm thẳng xuống dưới, nhắm nháp cơ ngực, cơ bụng rắn chắc của Lôi Tuyền, đầu lưỡi đánh tròn vài vòng xung quanh rốn anh, thoả mãn nghe được tiếng rên rỉ bị đè nén của Lôi Tuyền, rốt cục chậm rãi lột xuống chiếc quần ngắn của anh, làm cho dục vọng sung huyết cực đại lộ ra, thẳng tắp chỉ hướng bầu trời.

Hấn chậm rãi đem anh ngậm vào trong miệng, thử một chút xâm nhập rồi rành mạch chỉnh lại tư thế của mình, đem Lôi Tuyền hoàn toàn nuốt vào trong cổ họng. Lôi Tuyền trước nay luôn luôn là người cung cấp phục vụ cho các phu nhân, hiển nhiên chưa từng có kinh nghiệm được sâu hấu, tâm lý được kích thích càng mạnh mẽ hơn sinh lý, có chút hoảng hốt đưa tay sờ đầu La Đan, cố định đầu hấn tại bộ vị phía dưới háng, chậm rãi thẳng lưng, thu mông, tại trong miệng hấn hồi hả ra vào.

Bị “gì đó” trắng kiện như vậy cắm trong cổ họng, là một chuyện phi thường khó chịu. Trừ phi nhận nghiêm chỉnh huấn luyện, người bình thường đơn giản là không chịu cho đối phương làm sâu hấu. Nhưng cái chiêu thức hơi có khuynh hướng SM này một khi được sử dụng đến, thì sẽ mang đến tâm lý thỏa mãn phi thường cho song phương. Trong vô thức, động tác của Lôi Tuyền càng lúc càng nhanh, lập tức muốn lên đến cao trào.

La Đan đột nhiên nghe được động tĩnh khác thường, hấn ôm lấy eo Lôi Tuyền ngay tại chỗ lăn một vòng, hai người “ùm” một tiếng rơi vào trong nước, ngay tại một nháy mắt rơi xuống nước, tình dịch hòa với

nước sông, cùng nhau dùng mảnh xộc vào trong miệng La Đan.

Hai người ở trong nước luống cuống tay chân sửa sang lại quần áo, còn chưa kịp bò lên trên tảng đá lớn đi lấy áo cứu sinh, nhân viên cứu hộ đã tìm đến.

La Đan thầm mừng bọn họ tới không phải lúc, bầu không khí nóng bỏng vừa mới hảo hảo đều bị phá hủy, hân trầm sắc mặt mặc cho người ta kéo hẳn lên thuyền.

Họ phơi nắng một lúc trên bến, quần áo đều đã khô rất nhanh, tình thú vừa mới châm ngòi trên tảng đá giữa lòng sông cũng bốc hơi theo, La Đan buông bực dùng ngón tay vẽ vòng trên mặt đất.

“Đi a, tiếp tục đi chơi, người sẽ không nhanh như vậy đã mệt mỗi a.” Lôi Tuyền rũ rũ quần áo, lòi cái kẻ còn đang hậm hực nghịch trên đất đứng đây, để lại trên mặt đất một chữ “Tuyền” còn đang viết dang dở...

Leo núi chỉ có độ cao khoảng hơn mười thước, lại có dây bảo hộ, dường như không có gì khó khăn, hai người nhìn nhìn, nhất trí đồng ý không đi lãng phí thể lực, lên thẳng đỉnh núi, đi đến nơi nhảy vực.

Cầu nhảy hướng ra vách đá một mặt đã được tu sửa, phía dưới là hồ nước, chiều cao của cầu nhảy so với mặt nước là gần 60 mét, không phải là cao lắm, độ cao này so với độ cao mà dân chuyên nghiệp thách thức còn kém hơn nhiều. Họ hỏi nhân viên thì được biết từ khi khai trương đến nay, nơi này người đến xem thì nhiều mà người dám thử thì nào có ai.

Đứng ở trên nhìn xuống, hồ nước hiện lên màu xanh lục sậm thăm thẳm, mặt nước dập dềnh, cảm giác dường như ngay cả mặt đất cũng đang chao đảo.

Lôi Tuyền quay đầu lại, hướng La Đan cười cười: “Ta muốn là người thứ nhất nhảy xuống.”

La Đan nhú mày: “Thiết bị này chưa có người dùng qua, vạn nhất gặp chuyện không may thì làm sao bây giờ.”

“Nhưng chơi cái này thực sự kích thích a.” Lôi Tuyền mời nhân viên đến giúp hẳn buộc dây thừng.

“Không nên nhảy.” La Đan vô thức kéo tay hẳn. Cảm giác mình chưa từng có như vậy lo lắng cho một người.

“Được rồi,” Lôi Tuyền gỡ tay hẳn, “Ta nhảy trước, một lát đến ngươi, tự lo cho mình đi a.”

“Vậy ta nhảy trước tốt lắm, ta xảy ra chuyện, ngươi cũng không cần nhảy.” La Đan đột nhiên nói. (TT~TT)

Lôi Tuyền không biết nên khóc hay cười, nhìn hẳn: “Uy, chơi mà thôi, làm gì nghiêm túc như sinh lý tử

biệt vậy. Mặc kệ a, ta muốn là người đầu tiên.”

“Không được, muốn nhảy ta nhảy trước, bằng không ngươi cũng đừng mong nhảy xuống.” Trong lòng La Đan có một loại bất an mãnh liệt, hình ảnh một thân người từ trên cao rơi xuống phóng đại nhiều lần trong đầu hắn.

“Uy, ngươi không nói lý!”

Nhìn hai người giằng co không thôi, sắp có thể cãi nhau, đến lúc đó tiền của một người cũng không thu được, một nhân viên tiến lên nói: “Chúng tôi có thiết bị nhảy dôi, nếu muốn hai vị có thể cùng nhảy một lúc?”

Cùng nhảy một lúc? Hai người liếc nhau, nghĩ nghĩ, cảm thấy có thể chấp nhận.

Lôi Tuyền nhún vai: “Được rồi, nhường ngươi một chút cũng tốt.”

La Đan cười hì hì tiến đến bên anh, nói: “ You jump, I jump.”

Tuy không hiểu tiếng Anh lắm, nhưng Lôi Tuyền đã từng xem qua bộ phim nổi tiếng một thời có câu nói này. Nghe La Đan đột nhiên đọc ra câu thoại nổi tiếng này, trong nội tâm anh ầm ập hẳn lên, lập tức quên mình mới vừa rồi còn trách hắn lải nhải như mụ mụ.

Rốt cục hết thấy sẵn sàng, hai người đứng ở trên cầu nhảy.

Nhìn xem trời xanh nước biếc, cùng người bên cạnh, La Đan đột nhiên cảm thấy, thế giới bất quá cũng đơn giản như thế mà thôi. Ném đi hết thấy phồn hoa mê loạn, một người có thể cùng người thả người nhảy xuống vách đá, cho dù dây thừng có đứt cũng không ngăn ngại, hẳn là người mà người có thể làm bạn cả đời a? Trong nháy mắt đó, hắn muốn khóc.

“Xong chưa? Ta đếm một. hai. ba, cùng nhảy.” Lôi Tuyền nhắc nhở hắn.

“Ok.” La Đan hướng về phía Lôi Tuyền cười cười, cầm tay anh.

“Một..... Hai.....” Tiếng “Ba” còn chưa thoát ra khỏi miệng, Lôi Tuyền đột nhiên mở trò đùa dai ôm lấy La Đan, nhảy xuống.

Hoàn toàn chưa kịp chuẩn bị tinh thần, La Đan đích xác lại càng hoảng sợ, tiếng kêu sợ hãi chưa kịp ra khỏi miệng, lại bị Lôi Tuyền ghé tới bịt kín lấy môi chặn lại. (Ôe, lần đầu tiên Lôi Lôi chủ động hôn Đan Đan kia!!!!) Tựa hồ cứ như vậy truyền đến sự an tâm, La Đan cũng gơ tay ôm chặt lấy Lôi Tuyền, trong lúc phi tốc rơi xuống vách đá, trong tiếng tim đập cuồng dã, hắn mỉm cười.

Khi dây treo rốt cục hết lực đàn hồi, hai người treo lơ lửng trong không trung, chờ đợi thuyền đi tới. Lôi Tuyền mới tách ra đôi môi một mực hôn sát lấy La Đan không rời, cười hì hì nhìn hắn. (Thế này rồi mà còn nói không iu, con nít cũng hông tin nổi anh!)

“Vì sao lại nhảy sớm một giây đồng hồ?” La Đan vuốt ve cằm anh, hỏi.

“Muốn nhìn bộ dáng chật vật chưa kịp chuẩn bị của ngươi a.” Lôi Tuyền xấu xa cười.

“Vì sao lại hôn ta?” La Đan nhìn nụ cười của Lôi Tuyền, chìm đắm không lối thoát.

“Muốn thử xem liệu ngươi ở giữa không trung có động dục hay không a.” Lôi Tuyền vừa cười, “Kết quả hảo thất vọng.” (Người ta là động tâm a, đồ ngốc!)

La Đan xiết tay thật chặt, nắm cầm Lôi Tuyền: “Ngươi đang khiêu khích ta sao?”

“Ngươi nói phải thì là phải a.” Lôi Tuyền vẫy vẫy tay với chiếc thuyền đang lướt tới, “Chúng ta ở đây!”

La Đan ảo não buông tay ra khỏi cầm Lôi Tuyền, hung hăng vỗ lên mông anh một cái.

Nhảy vực xong, trời cũng đã vào khoảng giữa trưa. Hai người liền lái xe đến một chỗ yên tĩnh trong công viên, ở trên bãi cỏ ăn cơm dã ngoại.

Lôi Tuyền ngồi trên mặt cỏ cắn hán bảo, nhìn La Đan lấy ra một thùng bia từ trong xe, cười nói: “Kể có tiền cũng uống bia?”

La Đan mở một lon đưa cho anh, lại mở cho mình một lon khác, uống một ngụm rồi nói: “Bởi vì say bia được cho là khá nhanh, là một loại công cụ rất tốt dùng.”

“Ngươi vẫn dùng cách này câu dẫn nữ hài tử?” Lôi Tuyền ngửa đầu uống cạn một lon, hỏi.

La Đan nhìn hắn, mỉm cười lắc đầu. “Một nam nhân có mị lực như ta vậy, cần đi câu dẫn nữ hài tử? Chỉ cần cười một cái, nữ hài tử sẽ tự động dán lên đến.” Hắn tiến đến bên cạnh Lôi Tuyền, nhẹ giọng nói, “Chỉ có một người khiến cho ta đã phải dùng cả tới những thủ đoạn không nên dùng, mong đem hắn câu dẫn tới tay.”

Hắn dùng ánh mắt vuốt ve Lôi Tuyền: “Hắn tướng mạo hảo, thân thủ hảo, hắn nhiệt tâm, nghĩa khí, hắn tựa như một đóa hoa dùng bóng đêm cùng máu nóng vẽ lên. Hết thấy thuộc về hắn đều xuất sắc như vậy, xuất sắc đến độ khiến cho một tên hoa hoa công tử* vì hắn hao tổn tâm cơ. Hắn không vì tiền của hoa hoa công tử mà động tâm, hắn khinh thường địa vị xã hội mà hoa hoa công tử có thể cho hắn, hắn dùng phương thức của chính mình, trong bóng đêm rạng rỡ sinh tồn, chói mắt khác biệt. Hắn rực rỡ tỏa sáng, rõ ràng làm hết thấy hào quang của hoa hoa công tử ảm đạm, làm hết thấy sức mạnh tiền bạc, quyền thế...”

của hoa hoa công tử mất hiệu lực, làm thế giới mà hoa hoa công tử tự cho là đỉnh cao triệt để sụp đổ.” (* công tử ăn chơi, phong tình)

Ánh mắt của La Đan cùng Lôi Tuyền quán lấy nhau: “Người nói, một người như vậy, một người có thể khiến ta chỉ có hai bàn tay trắng đối mặt, ta làm như thế nào mới có thể câu dẫn tới tay? Có phải là chỉ có quá chén hẳn, trong lúc hẳn bất tỉnh nhân sự thì nắm chặt lấy tay của hẳn, ép hẳn in dấu vân tay lên khế ước bán mình, mới là cách duy nhất có được hẳn?”

Lôi Tuyền thật vất vả mới giỡn ra khỏi ánh mắt nóng bỏng của La Đan, quay đầu nhìn về phía núi xa, miễn cưỡng cười cười nói: “Người đang làm thơ a? Đáng tiếc ta nghe không hiểu a, đàn gảy tai trâu.”

La Đan cười cười: “Người nghe hiểu, chỉ là không muốn nghe mà thôi. Bất quá, cho ta thêm một tuần, ta sẽ lại đến nói cho người nghe, đến lúc đó, người nhất định chịu nghe hiểu.”

Khi Lôi Tuyền kinh ngạc quay đầu lại nhìn hẳn thì, hẳn thế nhưng lại giơ lên lon bia trong tay, ngửa đầu nốc cạn. Giữa trưa, ánh mặt trời mãnh liệt đem thân ảnh của hẳn in hình lên cỏ, đường nét rõ ràng.

Bữa cơm trưa này, người thẳng thắn thừa nhận “mưu đồ” muốn quá chén Lôi Tuyền, ôm một đồng lớn vỏ rỗng, mệt mỏi tại trên người Lôi Tuyền ngủ hơn bốn giờ đồng hồ.

9. Chương 5-1

Đã đến lúc ngã bài đi? Nếu không đem hết thấy những vương bận của mình chấm dứt, hẳn vĩnh viễn không chiếm được Lôi Tuyền. Thế nhưng Linh Linh...

Ba ngày, mặc dù đã quyết định, nhưng lại đang nằm trên ghế sa lon trong văn phòng, ngăn người nhìn trần nhà. Hẳn không biết phải thực hiện việc này như thế nào mới có thể giảm sự tổn thương đối với Linh Linh đến mức thấp nhất.

Hẳn lại nhớ tới lần đầu tiên gặp Bành Linh Linh. Đó là một buổi sáng tinh khôi, ánh nắng tươi mới ảm áp, hẳn cùng bạn tốt Bành Phi đi ra sân bay đón người em gái từ nhỏ đã lưu học tại nước Pháp trở về. Khi hẳn nhìn thấy cô gái nhỏ nhắn đón ánh mặt trời mà đi tới thì trước mắt hẳn bỗng sáng ngời. Bành Phi vừa giới thiệu xong, Bành Linh Linh hồn nhiên giang rộng hai tay, mắt đầy mê luyến, nhiệt tình nói: “Đan, anh thật sự hảo suất a!”

Linh Linh là một thiếu nữ khéo hiểu lòng người, đã có tâm hồn trong sáng rạng ngời, lại có tài và lý trí, chưa bao giờ cưỡng cầu La Đan chỉ biết đến một mình nàng, khi cùng nàng kết giao, hẳn luôn cảm thấy rất nhẹ nhàng, năm năm trôi qua không hề có một lần cãi nhau. Nàng có cái nhìn về tình yêu khác với mọi người, nàng không mong đợi một hoa hoa công tử như La Đan sẽ vì nàng mà đoạn tuyệt hết thấy thú vui đùa, nàng cho hẳn sự tự do rộng mở, hẳn có áp lực, nàng để hẳn ra ngoài diện khùng cho đủ. Mỗi lần hẳn trở về, nàng chỉ ôm chặt hẳn, không hề không hỏi hẳn chuyện bên ngoài. Không có cảm giác bị trói buộc, La Đan ở bên ngoài vui đùa xong, càng ưa thích trở về trong ngực nàng yên giấc.

Biểu hiện bên ngoài, nàng không để ý tình nhân của mình giống những nữ nhân khác, quán quít lấy không tha. Có thể La Đan biết rõ, Linh Linh là vì quá yêu hắn, mới có thể phóng túng hắn như vậy. Biện pháp của nàng cũng thành công đem hắn cột vào bên nàng năm năm, thẳng đến gần đây, họ đính hôn. Nếu như không có Lôi Tuyền, bọn họ khả năng thật sự sẽ cùng nhau qua cả đời a.

Một tuần hắn hứa hẹn đã qua một nửa, thế nhưng hắn lại vẫn đang ở đây phát sầu. Vô luận như thế nào, sự tình đều phải giải quyết cho dứt khoát, tiếp tục sai lầm, đối với Linh Linh mới là thương tổn càng lớn, La Đan rốt cục đứng dậy.

.....

Hít một hơi dài, hắn cố lấy dũng khí đẩy cửa.

“Đan, anh đã về rồi?” Đang ngồi trong một góc sofa đọc sách, Bành Linh Linh nhảy dựng lên nghênh đón, hai tay ôm lấy cổ hắn, “Vài ngày không về, ăn cơm chưa?”

La Đan cúi đầu hôn trán nàng: “Anh ăn rồi.”

“Ngày hôm qua em có mua cho anh một chiếc áo sơmi, anh tới thử xem.” Bành Linh Linh kéo hắn hướng về phía phòng ngủ.

La Đan cắn răng: “Linh Linh... Anh có lời muốn nói.”

“Anh trước tiên thử quần áo một chút sao, số lượng có hạn, thật là khó mới cướp được.” Bành Linh Linh không khỏi phân trần kéo hắn vào phòng ngủ, hiển ra vật quý phải tranh mới mua được. “Nhanh thử một chút, rất hợp với anh sao.”

“Linh Linh...” La Đan nhìn ánh mắt sùng nịnh của nàng, không mở miệng được, mặc cho nàng cởi sơmi trên người hắn xuống, thay cái mới lên, lui về phía sau hai bước, nghiêng đầu cười meo meo ngắm nhìn.

“Đan, anh thật sự hảo suất a!” Bành Linh Linh trong mắt lại tràn đầy ngọt ngào mê luyến.

“Linh Linh...” La Đan cúi đầu xuống, đỡ lấy hai vai nàng: “Thực xin lỗi, chúng ta... Chia tay a.”

Bành Linh Linh mở to mắt, ngẩng đầu nhìn hắn. “Anh nói gì?”

“Chúng ta chia tay a.” La Đan thấp giọng nói, “Thực xin lỗi.”

Trong cặp mắt to không thể kìm nổi bàng bạc hơi nước, Bành Linh Linh trừng mắt nhìn hắn, cắn môi dưới. Nửa ngày mới mở miệng: “Anh... Cuối cùng cũng chán em sao?” Lại mạnh ngẩng đầu, “Hay là em dọn ra

ngoài, được không? Cho anh cảm thấy tự do hơn một chút, khi nào anh nghĩ tới em, hãy tìm em. Em biết, có rất nhiều rắc rối sợ hãi tiền hôn nhân, không sao đâu, em dọn ra ngoài, anh bình tĩnh một thời gian rồi suy nghĩ lại.”

Nhìn ánh mắt mê loạn của Bành Linh Linh, La Đan cắn răng ôm nàng vào lòng: “Linh Linh, em tỉnh táo lại đã, hãy nghe anh nói.”

Hắn ôm lấy nàng ngồi lên giường, thấp giọng nói: “Không phải anh cảm thấy em phiền phức. Em là một cô gái thật tốt, em đã trả giá cho anh rất nhiều, cũng luôn tha thứ cho anh, tất cả anh đều ghi tạc trong lòng, cảm kích cả đời. Hết thấy đều là lỗi của anh, nếu anh phát hiện sớm một chút, mình là yêu mến nam nhân, anh tuyệt sẽ không làm sự tình phát triển đến bước này.”

Bành Linh Linh giật mình, tạm thời buông thương tâm: “Anh nói cái gì? Anh yêu mến nam nhân? Đan, anh nói đùa à?”

“Anh yêu mến nam nhân, anh là đồng tính luyến ái.” La Đan nhìn thẳng vào mắt nàng. “Em cần phải biết, có một đoạn thời gian rất dài, anh không đi ra ngoài chơi bời. Em hỏi anh vì sao, anh nói anh muốn cùng em. Anh là lừa đảo, anh không đi, là vì anh không có cách nào lại đối với nữ nhân cảm thấy hứng thú.”

Nhìn khuôn mặt dần dần tái nhợt của Bành Linh Linh, La Đan khẽ cắn môi nói tiếp: “Tuy anh cũng chỉ cùng em ân ái, nhưng... anh nhất định phải ảo tưởng em là một người nam nhân... mới có thể thỏa mãn. Thực xin lỗi, anh rõ ràng đã làm một chuyện xấu xa như vậy với em.”

“Anh một mực muốn lừa gạt mình, rằng đây chẳng qua là tạm thời, anh nghĩ chờ hết thấy qua đi sẽ cùng em kết hôn, chính là, cuối cùng anh lại đã hãm sâu, không thể tự thoát ra được. Anh yêu một người nam nhân, anh không có cách nào một lần nữa đem đến cho em hạnh phúc. Nếu như anh một bên yêu người đó, một bên cùng em kết hôn, vậy đối với em chính là thương tổn triệt để.”

Bành Linh Linh rủ mắt xuống: “Em hiểu được.” Sau nửa ngày, nàng lại ngẩng đầu nhìn La Đan, giơ tay xoa xoa phần chân mày cau chặt của hắn, cố gắng nặn ra một vẻ tươi cười, ngón tay lại lạnh buốt.

“Mấy ngày nay anh không trở về, là đang nghĩ làm cách nào để nói với em? Anh nhất định không nghĩ ngơi tốt à? Một lát nữa hảo hảo ngủ một giấc. Ngày mai, hết thấy có thể trôi qua. Bất quá yêu một người nam nhân, chỉ sợ anh sẽ không thoải mái à? Con đường từ nay về sau, em không thể giúp anh, hy vọng anh cùng người yêu của mình hảo hảo hạnh phúc.”

La Đan có chút ngoài ý muốn: “Linh Linh, em thật sự...”

Bành Linh Linh miễn cưỡng cười nói: “Em thật sự minh bạch. Một người thực sự kiêu ngạo như anh, sẽ không chỉ vì vứt bỏ em mà tạo ra một lời nói dối ác liệt như vậy. Nếu là thật sự, tình yêu đã không còn, hơn nữa lại thay đổi cả giới tính, em còn có thể làm thế nào? Chỉ có buông tay, chúc hai người hạnh phúc.”

Nàng chỉ chỉ ra ngoài cửa: “Anh ngủ đi, đêm nay em ngủ sô pha, sáng mai đi, sẽ không làm động giấc anh.”

Lại nhìn nhìn hắn, “Cái áo sơ mi này anh phải mặc a, em đã xếp hàng chờ lâu lắm mới mua được. Đan, anh mặc nó lên, thật sự hảo suất.” Thanh âm trở nên nghẹn ngào, nàng xoay người muốn đi ra ngoài.

La Đan giữ chặt nàng: “Linh Linh, cảm ơn em... Anh ngủ sô pha.” Hắn đưa nàng ở lại phòng ngủ, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Suốt cả đêm, La Đan đều ở trong bóng tối nhìn trần nhà, trăm mối cảm xúc ngổn ngang, chẳng biết lúc nào, mới mơ mơ màng màng thiếp đi. Chờ hắn tỉnh lại, trong phòng đã không còn dấu vết gì của Bành Linh Linh, nàng mang đi hết thấy thuộc về nàng, chỉ để lại một tờ giấy trong tay La Đan.

Trên trang giấy trắng tinh là nét chữ xinh đẹp của nàng.

Anh ôm hai vai em, khẽ nói lời xin lỗi,

Em ngẩng đầu nhìn, khuôn mặt anh khắc sâu một mối,

Lúc này đây, anh không rơi nước mắt

Lúc này đây, đêm dường như tối đen vô tận

Lúc này đây, em mới hiểu, thì ra anh cũng quyết liệt đến thế,

Anh nói, anh không hối hận đã yêu em,

Chỉ là hai ta không có ngày mai, yêu càng sâu càng có tội

Em biết rõ anh không chủ tâm nói lời ly biệt

Em biết rõ anh đã vài đêm thức trắng

Trước lúc nói chia tay anh đã nén lại bao nỗi bi thương,

Yêu, vô tội,

Cho dù trăm năm nữa qua đi, em đều vẫn cho rằng như vậy

Sống, vốn cũng là một mối

Ai có thể cam đoan chính mình vĩnh không đổi ý

Yêu, vô tội,

Vì người yêu chịu nhiều đau khổ em cũng không nề hà,

Nếu như nhất định phải tan nát cõi lòng,

Đó là niềm hạnh phúc của em được vì anh mà tan vỡ con tim...

Đây là ca từ của bài hát mà nàng thích nghe nhất. La Đan xiết chặt trang giấy, trong lòng yên lặng chúc nàng hạnh phúc bình an.

.....

Chuyện khiến hắn nhức đầu nhất, không phải Bành Linh Linh, mà là Bành Phi.

La Đan ngồi ở trong phòng làm việc, Bành Phi nổi giận đùng đùng đá cửa tiến đến, cũng không quản người ở phía ngoài ngạc nhiên nhìn ngó vào bên trong. Hắn túm lấy cổ áo La Đan: “Người làm gì muối muối của ta vậy? Nó chỉ nói với ta một tiếng phải đi, liền đáp máy bay đi Pháp!”

“Ta cùng Linh Linh chia tay.” La Đan bình tĩnh nói.

“Chia tay? Các người cũng đã bắt đầu bàn việc kết hôn, người lại cùng nó chia tay?” Bành Phi giận không kềm được.

“Bởi vì ta yêu người khác.”

“Người nào dám đoạt bạn trai của muối muối ta, ta làm thịt nàng!” Trong mắt Bành Phi lóe lên vẻ nguy hiểm.

“Đây là chuyện của ta cùng muối muối của người, Linh Linh đã nghĩ thông suốt, buông tay, người cũng đừng lại công tư nan phân, xen vào chuyện này.”

Bành Phi hung hăng trừng mắt hắn, nửa ngày, mạnh buông tay đẩy ra hắn, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi.

Lại đã cuối tuần, La Đan không thể chờ được, chạy đến Dạ Sở chờ Lôi Tuyền, nhìn thấy thân ảnh của anh, bèn giữ chặt anh, kéo anh vào trong xe, lái xe đi.

“Ừ, ta còn muốn đi làm!” Lôi Tuyền hô to trong ô tô đang chạy như bay.

“Từ nay về sau người cũng đừng tính đi làm!”

“Vì cái gì?”

“Ta ghen, ta không cho người tiếp tục đụng những nữ nhân khác, không, nam nhân cùng nữ nhân đều không cho gặp mặt.”

“Người dựa vào cái gì ghen”

“Chỉ bằng ta yêu người.”

“Yêu ta? Người choáng đầu à!”

“Đúng vậy, ta vì người triệt để choáng váng.”

Chạy đến một cánh đồng bát ngát không người, La Đan thắng mạnh xe, nghiêng người ôm lấy Lôi Tuyền mãnh liệt hôn. Hai đôi môi kịch liệt giao chiến, thẳng đến khi hai người đều thở hổn hển không thôi mới thu binh.

La Đan ôm lấy khuôn mặt Lôi Tuyền, từng chữ từng chữ nói: “Ta đã một chút cũng không còn vương bận. Hiện tại, ta dùng thân phận của một nam nhân độc thân, chính thức theo đuổi người. Hy vọng người ném đi tất cả những tạp nhân bên người, chuyên tâm cùng ta kết giao.”

Lôi Tuyền nhìn hắn, sau nửa ngày, khóe miệng nổi lên một chút tiểu ý. “Ta không làm việc này, lại có thể làm việc gì khác?”

La Đan kinh hỉ quát to một tiếng, ôm cổ anh, thật chặt.

.....

(Gần đây toàn gặp những pha tỏ tình gây sốc! =.=)

“Tuyền ca, người thật sự muốn đi? Rời khỏi Dạ Sử, rời khỏi chúng ta?” Thật vất vả thừa dịp La Đan đi ra ngoài nghe điện thoại, A Vĩ cẩn thận tiến đến hỏi Lôi Tuyền còn đang thu dọn đồ đạc.

Lôi Tuyền vỗ vỗ vai A Vĩ: “Cái gì gọi là rời đi? Các người vĩnh viễn đều là hảo huynh đệ của ta.”

“Nhưng mà... Tuyền ca, không phải ta phản đối người “lên bờ” a, nhưng mà hấn là nam nhân... Kẻ có tiền mà muốn có một nam nhân, chẳng qua cũng là để chơi đùa mà thôi, hấn lại có tiếng là..., người nếu cùng hấn kết giao, ta sợ... Ta sợ hấn làm ra chuyện có lỗi với người, có chuyện xảy ra ngoài ý muốn.” A Vĩ nửa ngày mới ấp a ấp úng nói xong.

Lôi Tuyền cười cười: “Cái này không cần lo lắng a, ta chính là Dạ Sử “siêu cấp thể đỏ”, chuyên môn dựa vào lửa gạt tình cảm người khác mà sống.”

A Vĩ cũng cười lên, nhưng ánh mắt y nguyên không thể giấu hết lo lắng cùng không muốn.

.....

“Rốt cục,” La Đan từ phía sau lưng ôm lấy Lôi Tuyền, “...Người cũng là của ta.”

“Uy, có muốn ta cho người một đòn quăng qua vai hay không, cho người ngã đập đầu thanh tỉnh lại một chút?” Lôi Tuyền gỡ tay La Đan ra, đến trên ghế sa lon ngồi xuống. “Ta chỉ là từ công, thay đổi chỗ ở mà thôi.”

“Người đáp ứng cùng ta kết giao!” La Đan bỏ nhào tới lên án, “Chúng ta bây giờ là bắt đầu chính thức ở chung.”

“Được rồi, ta đây mỗi tháng trả cho người tiền thuê nhà.” Lôi Tuyền đẩy khuôn mặt phóng đại của hấn đẩy ra xa, “Ta sợ tiếp tục ở chỗ cũ, người mỗi ngày lại đến quấy rối, khiến cho A Vĩ có nhà không thể về.”

La Đan cúi đầu vào trong cổ hấn, buồn bực thanh âm hờn dỗi nói: “Tùy người nói như thế nào, dù sao người đang ở đây, bên cạnh ta. Từ nay về sau mỗi ngày ngủ có thể ôm người, mỗi ngày tỉnh lại cái nhìn đầu tiên có thể trông thấy người. Rốt cuộc không cần trở mắt nhìn người cùng những nữ nhân kia thân mật lại bất lực. Từ nay về sau có người theo giúp ta luyện quyền, có người theo giúp ta đua xe, có người chơi với ta những trò chơi khiến tim đập trống ngực.” Hấn ngẩng đầu, nhìn Lôi Tuyền, “Được rồi, không nói cái gì thuộc về hay không thuộc về, có được một cuộc sống làm cho người chờ mong như vậy, ta cũng nên thỏa mãn.”

Tiếng nói mang theo tiếng thở dài nhẹ nhàng, bỏ nhào vào đôi môi Lôi Tuyền, mang theo những nóng bỏng khó có thể miêu tả. Lôi Tuyền có chút động tình chủ động hôn La Đan, khe liếm trên làn môi khô ráo của hấn, một đường đắm đuối hôn qua cái cằm, hôn lên đường cong duyên dáng trên cổ, đột nhiên ở trên yết hầu đang hồng hên trợt của hấn khe cắn một ngụm. Chỉ nghe La Đan một tiếng kêu rên, rốt cuộc Lôi Tuyền không khống chế nổi hai bàn tay theo bên hông cắm vào trong quần áo hấn, ve vuốt thân thể rắn chắc của hấn. Lửa nóng trên đôi tay trải qua mỗi một tác da thịt mát lạnh, đều trung thực mà đem nhen nhóm trong hấn ngọn lửa cuồng loạn.

Tình triều ba động. Lôi Tuyền cắn lấy quần áo trong của La Đan, đem chúng kéo cao, làm cho lồng ngực rắn chắc bạo lộ trước mắt, từng tắc từng tắc hôn khắp, cuối cùng dừng lại ở hai điểm nổi cao trước ngực. Đầu lưỡi anh hữu lực nhiều lần bơi quyền, thẳng đến khi đầu vú sung huyết đứng thẳng, thẳng đến khi bên tai anh truyền đến tiếng rên rỉ khó nhịn của La Đan.

Làn môi nóng bỏng tiếp tục chuyển du hành, hôn sâu lên chiếc rốn xinh đẹp, nhiều lần nhấm nháp phần cơ bụng rắn chắc căng cứng. Anh dùng hàm răng cắn dây lưng La Đan, một chút một chút rút ra khỏi hông, lại dùng hàm răng chậm rãi kéo khóa quần hần. Quá trình ngọt ngào dài dằng dặc đến thống khổ, bởi vậy khi khóa quần như thế nào cũng không giải được bị Lôi Tuyền dùng sức cắn kéo xuống, hai người đều thở ra một hơi.

Hàm răng chọc người râm ran ngứa rột cục kéo xuống chiếc quần lót căng cứng, phóng dục vọng của La Đan ra ngoài. “Thứ gì đó” sớm đã sung huyết khi không còn gì giam cầm, trong nháy mắt bắn ra ngoài, hữu lực đánh lên mặt Lôi Tuyền, phần thể dịch ướt ra trên dục vọng bởi tình cảm mãnh liệt, khi rời đi trong nháy mắt lòi ra một sợi tơ bạc, đem hai người dâm mị tương liên.

La Đan mạnh đem Lôi Tuyền kéo đến trước mắt, ôm khuôn mặt anh tuấn của anh, nhẹ nhàng liếm đi phần thể dịch còn dính lại trên má, nơi đầu lưỡi xẹt qua lưu lại một mảnh lấp lánh sáng.

Tâm tình bay lên tới cực điểm, không khí tựa hồ đã ở thiêu đốt. Hai thân hình nam nhân y phục không ngay ngắn, tại trên ghế sa lon như đã thú dây dưa vụn vặt, mỗi một động tác, lại bạo lộ những đường cong xinh đẹp của cơ thể cường tráng hữu lực, miêu tả một bức tranh làm cho người ta huyết mạch sôi sục.

Khi hai người rột cục kéo ra hết những quần áo quần tại trên người, lăn đến trên giường, La Đan xuất ra những thứ cần thiết đã chuẩn bị tốt, nhìn qua Lôi Tuyền. Hai cặp mắt đồng dạng nóng bỏng mà lại kiên định, đánh ra bốn phía đầy tia lửa, giằng co sau nửa ngày, cuối cùng, La Đan nhận mệnh cười khổ, đem thuốc mỡ giao vào trong tay Lôi Tuyền.

Mặc dù vẫn đang mang theo sự đau đớn cùng khó chịu, La Đan cuối cùng cũng bị một cú xông tới hữu lực cùng sự ve vuốt săn sóc mà mang dục vọng lên đến đỉnh điểm.

Một phòng đèn đuốc sáng trưng, hai người mệt mỏi đến cùng cực, ôm nhau thật sâu thiếp đi.

Ta không nở mở ra đôi mắt

Nghe người nói đến thiên đường

Những ngôi sao nơi xa xôi ấy xin giúp ta níu giữ màn đêm

Để ta đắm chìm trong ngực người giây phút nữa

Hạnh phúc đang lặng lẽ lan tràn

Qua khắp mi mắt ta buông kín

Ta say

Ta đã bị tình ái thôi miên ...

.....

Đi làm không bao lâu, La Đan đột nhiên nghe thấy bên ngoài một hồi hỗn loạn, thư ký kinh hoảng chạy vào: “La tổng... Đã xảy ra chuyện...” Nói còn chưa dứt lời, hai người mặc đồng phục cảnh sát đã đẩy cửa tiến đến.

“Xin hỏi ngài là La Đan?” Người tới mặt không biểu tình.

“Là ta.” La Đan trong lòng cả kinh, cảm giác sự tình có điểm không ổn.

“Ngài bị nghi ngờ là tội phạm kinh tế, mời ngài cùng chúng ta trở về hiệp trợ điều tra.” Người tới đưa ra lệnh bắt.

10. Chương 5-2

Nếu chỉ là đơn giản là hợp tác điều tra, hoàn toàn không cần phải... trình lệnh bắt. Trừ phi đã xảy ra trọng án, lại thu được chứng cứ chắc chắn. La Đan chậm rãi đứng dậy, trong đầu nghĩ đến tất cả những vụ đã làm, không biết là cái nào trong số đó đã xảy ra vấn đề.

Lăn lộn trên chốn thương trường, không ai có thể sạch sẽ, rất nhiều việc không dùng thủ đoạn thì không thể nào đạt tới mục đích. Chỉ cần xử lý khéo léo tinh vi một chút, bình thường sẽ không để lại dấu vết, chỉ khi nào đụng đến lệnh bắt, sự tình nhất định là hồng lớn!

Hai cảnh sát một phải một trái đi qua bàn làm việc của hắn, trong đó một người đã lấy ra công tay. Trong lúc gấp rút, La Đan nhanh chóng suy tính xem nên làm gì bây giờ, thoáng ngẩng đầu, hắn thấy một khuôn mặt không chút biểu tình hé ra ngoài cửa phòng.

Bành Phi.

Nội tâm La Đan lập tức đóng băng, hắn chợt hiểu mình đã gay go lớn. Là nhân viên số một của công ty, hết thấy những công tác không thể đưa ra ánh sáng, Bành Phi đều biết được rành mạch. Nếu như y là người cung cấp chứng cứ, thậm chí chủ động tố giác, thì cho dù mình có mời bất cứ luật sư danh tiếng nào tới biện hộ, chỉ sợ cũng vĩnh viễn không có hy vọng xoay chuyển tình thế. Huống chi, dùng địa vị của Bành Phi tại giới luật sư mà nói, liệu có ai dám lộ diện biện hộ giúp hắn, đều rất khó nói trước.

Chỉ vì mình chia tay với muội muội của y, Bành Phi liền làm chuyện điên cuồng như vậy? Thật sự khó có thể tưởng tượng, người bạn tốt đã nhiều năm hỗ trợ mình tại sao lại ra hạ sách này. Nhưng tình thế đã không để cho hắn thời gian suy nghĩ cặn kẽ, hai cảnh sát đã đến sát bên hắn.

La Đan cắn răng, hai tay ấn mạnh lên bàn công tác, người bật lên trên mặt bàn, quét chân đá bay các văn kiện, nhiễu loạn tầm nhìn của cảnh sát, phi thân phóng về phía cửa ra vào. Khi hấn cách Bành Phi chỉ có một bước thì lạnh lùng trừng mắt liếc y một cái, thấp giọng nói: “Xem như ngươi lợi hại”, một quyền đánh ra.

Bành Phi nghiêng người né tránh không đánh trả, hấn lao ra văn phòng. Chăng quan tâm khắp công ty một mảnh hỗn loạn, hấn lấy tốc độ nhanh nhất, phóng tới thang máy. Vừa vận thang máy từ phía trên xuống, bên trong không ai. Hấn vội vàng nhấn nút xuống ga-ra.

Vừa chờ thang máy chạy xuống, hấn vừa gọi điện thoại về nhà.

“Tuyền, ngươi lập tức rời khỏi đó, đến... Đến nơi chúng ta gặp mặt lần đầu tiên chờ ta. Sự tình khẩn cấp, điện thoại khả năng bị nghe lén, không nói nhiều, đi mau, chú ý bị theo dõi.”

Cúp điện thoại, thang máy vừa vận xuống đến tầng hầm, La Đan ném điện thoại, gọi taxi, tùy tiện nói một địa chỉ, xuống xe, lại đổi một chiếc xe taxi, chạy một vòng luẩn quẩn, không phát hiện có người theo dõi, lúc này mới yên tâm lại thay một chiếc xe, đến Dạ Sử.

Lôi Tuyền đã sớm chờ ở hẻm nhỏ sau Dạ Sử, thấy hấn đến, chạy ra đón: “Xảy ra chuyện gì?”

La Đan cười khổ: “Ta bị người hãm hại, cảnh sát đến công ty bắt ta, ta chống lại lệnh bắt chạy mất.”

“Tại sao có thể như vậy,” Lôi Tuyền nhíu mày, “Đi đến chỗ ở cũ của ta trốn trước đã, nhìn xem phong thanh thế nào rồi nghĩ cách.”

“A Vĩ kia có thể tin được không?” La Đan do dự.

“Yên tâm, so với những kẻ có tiền các ngươi thì còn đáng tin cậy hơn.”

.....

Ban ngày, A Vĩ đang ở trong nhà ngủ ngon, nghe thấy tiếng gõ cửa, ra xem thấy là Lôi Tuyền, cao hứng kéo anh vào nhà. “Tuyền ca, nhớ ngươi muốn chết.”

Lôi Tuyền vỗ vỗ hấn, kéo La Đan vào nhà, đóng cửa lại, thần sắc ngưng trọng nói: “A Vĩ, ông chủ La xảy ra chút chuyện, muốn trốn tạm vài ngày, khiến ngươi gặp thêm phiền toái.”

“Nhìn ngươi xem, mới vài ngày không gặp lại khách khí như vậy, huynh đệ chúng ta còn nói loại lời này, chuyện của Tuyền ca còn không phải là chuyện của ta hay sao.” A Vĩ nhìn nhìn La Đan, “Chỉ là nơi này điều kiện đơn sơ, muốn ủy khuất La tiên sinh.”

La Đan cười khỏ: “Người gặp rủi ro còn nói cái gì ury khuất.”

Ba người ngồi xuống, La Đan đem tiền căn hậu quả kể ra, A Vĩ tức giận đến trước nhảy dựng lên mắng to: “La tiên sinh, không phải ta nói, người này gọi thế nào được là “bằng hữu” a, còn vài chục năm giao tình! Vì loại chuyện nhỏ nhặt này, rõ ràng hại người bị cảnh sát bắt!”

La Đan cười khỏ, lắc đầu không nói.

Lôi Tuyền trầm mặc sau nửa ngày, mới nói: “Là vì ta sao? Bởi vì ta, người cùng bạn gái của người chia tay, mới bị ca ca của nàng hại đến loại tình trạng này?”

La Đan trầm mặc.

Trong phòng nhất thời yên tĩnh. A Vĩ xem không khí không ổn, vội vàng hoà giải: “Tuyền ca, sự tình đều đến nước này, cũng đừng nghĩ bởi vì ai, dù sao cũng không cách nào quay đầu lại, hay là nghĩ xem có cách nào giúp La tiên sinh a.” Hắn nhìn về phía La Đan: “La tiên sinh, việc này thật sự rất nghiêm trọng?”

La Đan gật đầu: “Ta không biết hắn tố giác ta sự kiện nào, nhưng cứ xem cảnh sát rõ ràng trình lệnh bắt mà nói, tuyệt đối không phải án nhỏ. Tội phạm kinh tế, ít nhất phải phán năm năm mười năm.”

A Vĩ tức giận bất bình mắng: “Thực mẹ nó ngoan độc!” Nhìn nhìn thần sắc hai người, A Vĩ nói: “Ta đi ra ngoài nghe nghe, nhìn xem bên ngoài hiện tại có tin tức gì không, các người nghỉ ngơi trước thoáng cái a.”

A Vĩ rời đi, để lại một phòng tĩnh lặng. Nửa ngày, Lôi Tuyền mới nói: “Không có cách nào vẫn hồi sao?” Anh đi đến trước mặt La Đan, đề lên hai vai hắn, nhẹ nói: “Nếu như có thể, tới tìm bạn gái người a, người không nhất định phải vì ta mà biến mình thành như vậy.”

Hai tay La Đan ôm eo của anh, vui mặt thật sâu vào lòng anh, không nói được lời nào.

Mặt trời buổi sáng không quá gay gắt, xuyên qua cửa sổ nhỏ, bóng dáng hai người ôm nhau mơ mơ hồ hồ chiếu lên nền gạch gạch gập ghềnh, biến hình kỳ quái.

Giữa trưa A Vĩ chưa về, Lôi Tuyền lấy ra hai gói mì tôm, mỗi người một gói ăn. Thẳng đến buổi chiều, A Vĩ mới sắc mặt kỳ quái trở về.

“Sao lại đi lâu như vậy?” Lôi Tuyền nhìn sắc mặt A Vĩ, biết sự tình không mấy tốt đẹp.

A Vĩ nhìn chăm chăm vào La Đan hồi lâu, lại nhìn sang Lôi Tuyền, biểu tình có một tia khó xử. Cậu len lén nháy mắt với Lôi Tuyền, ý bảo anh theo cậu đi ra ngoài nói chuyện. Lôi Tuyền lắc đầu, muốn cậu nói ngay trong này.

A Vĩ rút cục ập a ập úng mở miệng: “La tiên sinh, người nói buổi sáng người vượt qua hai cảnh sát, từ công ty chạy đến?”

La Đan gật đầu.

“Lúc người đi ra, hai người cảnh sát kia thế nào?”

“Bị ta bỏ lại đằng sau, không kịp đuổi theo ra khỏi văn phòng.” La Đan kỳ quái hỏi, “Làm sao vậy?”

A Vĩ khẽ cắn môi, rút cục mở miệng: “Chuyện này đã huyền não rất lớn, nghe nói buổi tối tin tức sẽ truyền ra, bọn họ nói, La tiên sinh chẳng những chống lại lệnh bắt đào tẩu, hơn nữa... Hơn nữa trước lúc đi, còn giết hai viên cảnh sát cùng với thư ký trong phòng làm việc của mình.”

“Cái gì?!” La Đan đứng bật dậy, lạnh toát từ đầu đến chân.

Lôi Tuyền cũng ngây người, tóm được A Vĩ: “Người nghe ai nói, tin tức có thể tin được không?”

“Tuyệt đối tin cậy. Ta đặc biệt chạy đến công ty của La tiên sinh nghe ngóng, ta nhìn thấy dưới lầu có hai chiếc xe cứu thương, còn có cả cảnh sát mặc quần áo trắng, người xem nào nhiệt nói, đó là pháp y, chuyên trông nom kiểm tra thi thể.”

“Tại sao có thể như vậy?” La Đan lẩm bẩm nói, “Ta không không hề chạm vào hai người cảnh sát kia, còn có thư ký, càng không thể nào, lúc ta đi ra ngoài, ba người ở trong phòng là—” Hắn đột nhiên mở to hai mắt, ba người ở trong phòng đều chết hết, mà khi đó, kẻ chặn ở cửa ra vào, là Bành Phi.

Âm mưu này thật đáng sợ, chẳng lẽ chỉ là vì muội muội mà trả thù?

Lôi Tuyền cùng A Vĩ hiển nhiên cũng minh bạch ý của hắn, A Vĩ kêu lên: “La tiên sinh, gã bằng hữu này của người cũng quá biến thái đi, vì chút chuyện như vậy, sao có thể... Sao có thể....”

Lôi Tuyền khẽ cắn môi, vỗ vỗ A Vĩ: “Ta đi ra ngoài tìm chỗ ở, mau chóng chuyển đi, người cùng hắn ngồi trong chốc lát.”

A Vĩ giữ chặt hắn: “Tuyền ca, sao người có thể nói loại lời này, có còn xem ta đương là huynh đệ hay không!”

Lôi Tuyền lắc đầu: “Bây giờ là án giết người, cảnh sát chỉ cần cẩn thận điều tra, nhất định có thể tra được ta, tra được ta, có thể tra được người. Đã là huynh đệ với nhau, ta không thể để cho người vì ta mà rước lấy tội danh chứa chấp hung thủ giết người.”

A Vĩ dậm chân: “Vậy ngươi làm sao bây giờ!”

La Đan đột nhiên nói: “Ta đi. Sự tình là ta một người, ta đi, các ngươi đều không sao cả.” Hắn nói rồi liền muốn mở cửa đi ra ngoài.

Lôi Tuyền một phen lôi hắn trở về, đánh cho một quyền khiến hắn đứng không vững ngã lên ghế sa lon. “Ngươi cho ta thanh tỉnh một chút, hiện tại là lúc nào rồi, còn sinh anh hùng! Ngươi cả ngày sống an nhàn sung sướng, một chút quy củ “trên đường*” cũng không hiểu, ngươi biết nơi nào chịu thu lưu kẻ phạm tội? Ngươi biết làm thế nào cải trang để khiến người khác không nhận ra? Chỉ bằng vào một mình ngươi, trốn không đến ba ngày là bị tóm!” (* ý nói quy củ giang hồ)

Nhìn La Đan cúi đầu ngồi trên ghế sa lon không nói một lời, anh thở dài, ngồi xuống ôm lấy hắn: “Ngươi vì ta mà trở thành cái dạng này, ta còn có thể rời bỏ ngươi? Đan!” (Câu nói ngọt ngào nhất Lôi Lôi từng nói!TT^TT)

A Vĩ đột nhiên nói: “Tuyền ca, ta nhớ ra rồi, A Kiệt “lên bờ” cách đây ba năm đã ra nước ngoài rồi, phòng ở của hắn ta giúp hắn trông coi, các ngươi có thể tạm thời đến đó. A Kiệt cùng người khác không mấy hợp ý, chuyện hắn có phòng ở, ngoại trừ ta không ai biết rõ.”

Lôi Tuyền gật đầu: “Hảo, khuya hôm nay chúng ta sẽ đi, nơi này có cái gì ăn uống dùng được, chuẩn bị một chút, ta mang theo, còn cần phải đi mua đồ, phỏng chừng hai ngày nữa sẽ có người tới tra hỏi ngươi.”

A Vĩ gật đầu, đi giúp bọn họ thu dọn đồ đạc.

Lôi Tuyền vỗ vỗ La Đan: “Tĩnh lại chút, trước tiên tìm được nơi ẩn nấp an toàn rồi nghĩ cách. Sự tình đã không phải ngươi làm, luôn luôn sẽ tìm ra lối thoát vào một ngày nào đó.”

.....

Tin tức buổi tối đích quả nhiên đem việc này trở thành đầu đề lan truyền ra. Nhà kinh doanh trẻ tuổi đầy hứa hẹn, bởi vì phạm tội kinh tế chống lại lệnh bắt đánh lén cảnh sát, giết người lẩn trốn, cảnh sát đã đã khống chế nhà ga, sân bay, đại lộ toàn thành phố, treo giải thưởng truy nã. Đài truyền hình mời chuyên gia tâm lý tội phạm đến phân tích cái gì người thành thị áp lực quá lớn, dễ dàng sinh sôi tâm tính bạo lực, phải như thế nào điều tiết các loại. (Vỡ vãn, cấp trách theo học mấy giờ lên lớp của tiểu Triển nhà ta đi!=.=)

Ba người yên lặng xem hết tin tức, tắt TV, thu dọn đồ đạc. Sau khi trời tối, A Vĩ vì không để người chú ý, cứ theo lệ thường đi làm, Lôi Tuyền cùng La Đan đợi cho đến hơn chín giờ bầu trời tối đen, rời khỏi căn phòng cho thuê, cầm chút ít đồ đạc đã chuẩn bị, chuyển đến căn hộ của A Kiệt.

Người đi nhà trống, trong phòng không có bất cứ đồ gia dụng gì, tràn đầy bụi đất, Lôi Tuyền thu thập qua loa một chút, đem đệm chăn đến trải trên mặt đất, cũng không dám bật đèn, trong bóng đêm lôi kéo La Đan ngồi xuống.

Ánh trắng hòa với ánh sáng đèn đường bên ngoài chiếu vào, trong phòng đại khái có thể thấy rõ hình dáng người. Nhìn La Đan cau mày, anh đưa cho hắn một điều thuốc: “Có một hút không? Nâng cao tinh thần.” La Đan yên lặng nhận lấy, châm, hút một hơi, cảm giác vị thuốc khổ đến cau mày, nhưng vẫn một ngụm tiếp một ngụm tiếp tục hút.

“Căng thẳng suốt một ngày rồi, nghỉ ngơi một chút a.” Lôi Tuyền kéo hắn nằm xuống, giúp hắn thoát quần áo, đắp chăn. La Đan đột nhiên chăm chú ôm Lôi Tuyền, đầu chôn chặt trong ngực anh. Lôi Tuyền thở dài một tiếng, trở tay ôm lấy hắn: “Ngủ đi, ta sẽ luôn ở bên người.”

Một lúc thật lâu, Lôi Tuyền cảm giác được thân thể La Đan cứng ngắc, biết rõ hắn đột nhiên từ trên đám mây rớt xuống địa ngục, tâm lý bị đả kích quá lớn, nhất định không dễ chịu. Anh nhẹ nhàng xoa bóp thân thể hắn, một bên khuyên hắn: “Kinh nghiệm trải qua cuộc đời người cũng không thiếu, đầu tiên là cha mẹ bị giết, sau đó là chính mình bị đuổi giết, thêm một chuyện này nữa cũng chẳng nhiều hơn là mấy. Hai lần trước đây đều có thể xuất hiện sinh cơ, ngăn đầu trở lại, lần này nhất định cũng thành. Buông lỏng chút, nghỉ ngơi tốt mới có thể chiến đấu.”

Cảm giác hắn không có gì biến chuyển, bàn tay mát xa dần dần biến thành vuốt ve. Lôi Tuyền sử dụng tất cả vốn liếng, bàn tay chạy khắp toàn thân hắn, nghiêm túc khơi gợi mỗi điểm mẫn cảm của La Đan, rốt cục, như nguyện nghe thấy tiếng thở dốc trầm thấp của La Đan, sờ được dục vọng hơi hơi ngắc đầu của hắn.

Anh nhẹ nhàng thổi nhiệt khí vào tai hắn, khẽ nói: “Chúng ta làm chút chuyện vui vẻ, đem những phiền não kia ném đến ngày mai nói sau.” Anh trượt xuống, đem La Đan nuốt vào trong miệng, ôn nhu dỗ dành, một tay nhẹ nhàng cởi y phục của mình, cùng hắn da thịt tương thiếp.

Anh dùng thân thể ấm áp của mình, ma xát làn da lạnh như băng của La Đan, thẳng đến khi cái lạnh hòa tan. Anh dùng đôi tay hữu lực của mình, nhen nhóm mỗi một chỗ hỏa hoa trên người La Đan, thẳng đến khi hơi thở dốc của La Đan trở nên dồn dập nóng bỏng, thẳng đến khi dục vọng của La Đan cao cao đứng thẳng.

Thanh âm khàn khàn của anh vang lên bên tai La Đan: “Không phải người vẫn một mực muốn làm ta sao? Hôm nay hảo hảo sướng thoáng cái a.” Nói xong, dùng phía hậu đình đã chuẩn bị đầy đủ đem La Đan nuốt vào.

Nghe được tiếng hút khí trầm thấp của La Đan, Lôi Tuyền chịu đựng cảm giác không khỏe, tự mình luật động đứng dậy. Thân thể nóng bỏng mà chặt chẽ gây cho La Đan kích thích mãnh liệt, hắn gầm nhẹ một tiếng, xoay người đem Lôi Tuyền áp xuống dưới mặt, tách ra hai chân rắn chắc kiên mỹ của anh, đem gắng gượng của mình hung hăng đâm đi vào.

Hai thân hình kết hợp chặt chẽ, ở nơi này không có đèn, không có giường, trong thế giới đã không có hết thảy, vong tình làm yêu. Chấn không biết bị ném tới nơi nào, mồ hôi đầm đìa ướt nhẹp lẫn nhau, ướt đầm tóc quần quýt cùng một chỗ, những chiếc lưỡi lửa nóng một mực quần giao không ngừng nghỉ.

Khoái cảm từ từ tích lũy, khi hắn đến đỉnh, bộc phát ra, La Đan ôm chặt lấy Lôi Tuyền, thân thể càng không ngừng run rẩy, từng đợt từng đợt run lên, phảng phất như muốn đem tất cả sinh mạng của hắn tuôn ra ngoài. Mà ở bụng nơi hai người chặt chẽ kết hợp, cũng đã bị nhiệt dịch của Lôi Tuyền dây dưa rồi tỉnh

rối mù.

Trong bóng tối, thế giới phẳng phất trở nên vô cùng nhỏ bé, chỉ còn lại hai người, bọn họ cứ như vậy, thoải mái mà có được toàn bộ thế giới.

Sau khi chiếm được khoái cảm cực hạn, thân thể cực độ mệt mỏi rốt cục triệt để buông lỏng, La Đan cứ như vậy chôn ở trong thân thể Lôi Tuyền, nằm trên người Lôi Tuyền, ngủ thật say.

11. Chương 6-1

Thời tiết có chút u ám, nắng sớm xuyên qua tầng mây hắt vào căn phòng sơ sài của bọn họ, hai người vẫn đang ôm chặt lấy nhau bắt đầu lần lượt tỉnh lại.

“Sớm.” La Đan hướng sang Lôi Tuyền ân cần chào, phát hiện cuống họng khô khốc, với tay về phía góc tường, sờ đến một lon bia ngày hôm qua mang tới, mở ra uống hai ngụm, lúc này mới xoay người ngồi xuống, bên dựa vách tường bên tựa trên người Lôi Tuyền.

“Muốn uống không?” Thấy môi Lôi Tuyền cũng khô, hắn duỗi ngón tay khẽ vuốt theo hình dáng đôi môi của anh, hỏi. Nhận được ánh mắt khẳng định, hắn ngậm một ngụm, cúi người mớm đến trong miệng anh, mớm hết, thận tiện khẽ liếm trơn bóng đôi môi anh.

Lôi Tuyền xoay người bật dậy, vươn vai vắn vắn cơ thể xương cốt đang đau nhức, rồi từ trên mặt đất bụi bặm nhặt lên quần áo, giũ giũ, mặc vào. Lại lấy y phục của La Đan, đập sạch sẽ đưa cho hắn. “Từ hôm nay trở đi, người La Đại lão bản cần phải học tập thích ứng với loại cuộc sống này, thẳng đến khi thoát ra khỏi tình huống này mới thôi.” Lôi Tuyền dùng khẩu khí tiên bối dạy đồ hắn.

La Đan cười cười: “Đột nhiên nghĩ đến, nếu như mỗi ngày ta không cần đi làm nữa, không cần cùng người ta lục đục tính toán lẫn nhau, chỉ có như thế này mà sống cùng người, dường như cũng không sai.” Hắn thở dài, “Nếu như biết rõ sẽ có ngày hôm nay, ta đã sớm đem cái gì công ty ném qua một bên không quản đến nữa, chỉ đem tiền đi cùng người lưu lạc thiên nhai thì tốt rồi, tối thiểu cũng sẽ không chọc quan tòa, rồi lại không thể ló mặt ra đường.”

Lôi Tuyền nhìn hắn đã có thể nói giỡn, thở phào mà vỗ vỗ hắn. “Chuyện những kẻ có tiền các người lục đục với nhau, ta không hiểu, nhưng người dự định làm sao bây giờ? Ta có thể giúp gì cho người?” (Thằng thần khẳng khái, biết mình biết người, iu Lôi Lôi chết được!~)

La Đan khẽ nhíu mày: “Có rất nhiều sự việc ta muốn điều tra. Chẳng hạn như vụ án mà ta bị buộc tội là phạm tội kinh tế; chẳng hạn như ba người bị cho là do ta giết, cuối cùng là chết như thế nào, nhân chứng đã khai như thế nào, báo cáo khám nghiệm tử thi viết những gì; chẳng hạn như Bành Phi tên khốn đó rốt cuộc là vì cái gì mà muốn hại ta. Việc cần phải làm rất nhiều, hiện tại người không tiện lộ diện, ta đang suy nghĩ làm thế nào ra tay mới tốt.”

Đột nhiên trước mắt sáng ngời, La Đan kêu lên: “Ta thật ngu ngốc, như thế nào đã quên Uther, người này đột nhiên về nước, quả thực chính là lão Thiên gia phái tới giúp ta –” Lúc đang nói thoáng nhìn qua Lôi Tuyền, thấy hần ánh mắt cổ quái, không khỏi chợt dạ nuốt xuống đoạn cảm khái phía sau. (Hề hề, em đã nhận ra có ai đó đang ghen!^^)

Lôi Tuyền cuối cùng vẫn là lộ ra nụ cười: “Làm thế nào để liên lạc với hần? Liên lạc duy nhất của chúng ta với bên ngoài bây giờ chỉ còn lại có một cái radio. Chờ trời tối, ta đi ra ngoài tìm buồng điện thoại công cộng?”

La Đan lắc đầu: “Người không cần phải mạo hiểm, ta thà rằng chờ lâu vài ngày, khi A Vĩ mang đồ đến lại liên lạc với hần cũng tốt.”

Lôi Tuyền gật đầu, đột nhiên vươn tay nâng cằm La Đan lên, đem mặt mình phóng đại đến sát trước mắt hần: “Mấy ngày này chờ A Vĩ tới, chúng ta làm gì đó đi chứ nhỉ?” (Anh muốn “phục thù” + khẳng định quyền sở hữu!)

.....

Ước chừng qua bốn năm ngày, lương thực hai người mang đến từ lần trước trên cơ bản “đạn tận lương tuyệt*”. A Vĩ khẽ nhe xách không ít đồ trên tay, mở cửa đi vào, phát hiện hai người sóng vai nằm trên giường nhìn lên trần nhà, vẫn không nhúc nhích, lại càng hoảng sợ. Cậu đóng cửa lại, chạy tới hỏi: “Tuyền ca, các người làm sao vậy?” (*hết đạn hết lương thực)

Lôi Tuyền mặt không biểu tình từ trong kẽ răng phát ra âm thanh nói: “Chúng ta đang thi xem ai sẽ động trước, ai sẽ ăn tươi cái bánh bích quy cuối cùng.” La Đan đột nhiên nhảy dựng lên: “Người nói chuyện, người thua.”

A Vĩ không biết nên khóc hay cười nhìn qua hai người, đem đồ ăn trong tay đưa tới: “Các người thật đúng là..., ăn nhanh đi, đừng thi nữa.” Cậu buồn rầu gỡ gỡ tóc, “Mấy ngày hôm trước đích xác có người đến tìm ta kiểm tra, sau đó ta một mực không dám có động tác gì, ngày hôm qua nhìn nhìn, cảm giác thật sự không có người giám thị, lúc này mới tới, thật lỗi quá, các người đói bụng lắm a?”

“Không sao, chúng ta vất vả người.” Lôi Tuyền tiếp nhận mấy cái túi, vỗ vỗ cánh tay cậu. “Hai ngày nay thế nào?”

“Tin tức đã tạm thời lắng đọng, hiện tại cuộc sống phức tạp như vậy, cho dù chuyện có oanh động cỡ nào, qua không được bao lâu mọi người cũng sẽ quên lãng, đến lúc đó hành động của các người có thể tự do một ít. Bên phía cảnh sát ta cũng nhờ bằng hữu đáng tin cậy đi nghe ngóng, hần nói sự tình dường như vô cùng kỳ quái, trình tự xử lý rất không bình thường. Nhưng cụ thể như thế nào hần không nắm được.”

Xem La Đan như có điều suy nghĩ, vừa gặm bánh mì vừa gật đầu, A Vĩ chợt nhớ ra, lấy trong túi quần ra một chiếc điện thoại cũ: “Đây là máy ngoài luồng, sử dụng tuyệt đối không có vấn đề, hai người giữ lại, thuận tiện liên lạc.”

Lôi Tuyền cười nói: “Thật sự là hảo huynh đệ, đang chuẩn bị bảo người tìm cho bọn ta một chiếc điện thoại.”

Nhấp một hộp bia, Lôi Tuyền nhìn sang La Đan, hỏi A Vĩ: “Tiểu Văn cô ấy... gần đây thế nào?”

A Vĩ cũng vô thức thoáng liếc qua La Đan, hàm hồ* đáp: “Khá tốt a, cô ấy cũng không thích xem tin tức, mà có thấy cũng không nghĩ ra mấy cái tin đó có liên quan gì đến người.” (* nói qua loa, không rõ ràng)

Phát hiện La Đan đã bắt đầu cảnh giác dừng thẳng lỗ tai, hai người lập tức không nhắc lại chuyện này nữa. A Vĩ ở lại hàn huyên một lúc, nhìn ngoài trời, nói: “Tuyền ca, ta phải đi, hai ngày nữa trở lại thăm các người, bảo trọng. Đồ ăn ta mang đến rất nhiều, đừng lại thì nhau chịu đói.”

A Vĩ vừa mới xuất môn, La Đan liền nhào lên áp đảo Lôi Tuyền: “Tiểu Văn là ai?”

Lôi Tuyền nhún vai: “Cô gái mà lần trước người cũng đã gặp a.”

“Ta cùng Linh Linh chia tay, người lại cùng bạn gái còn đang *dấu lia nó ý còn vương tơ lòng**?” La Đan tỏ vẻ bị thương tâm. (* câu này của tác giả a!)

Lôi Tuyền nhướng mày: “Uy, người cùng bạn gái của người chia tay, trước không nói cho ta biết, sau lại đột nhiên chạy tới nói với ta những lời kia, sau đó tự cọ xát lấy ta, đem đến nhà của người, tiếp đến ngày hôm sau thì phát sinh loại sự tình này. Ta ngay cả cơ hội đi gặp cô ấy đều không có, được không?”

Nhìn vẻ mặt buồn bực không nói nên lời của La Đan, anh cười lấy chiếc bánh mì trong tay nhét vào khuôn miệng khe nhếch của hắn. (Ngọt ngào chết người a...)

Ăn no sau, La Đan bắt đầu gọi điện thoại.

Tiếng chuông vang lên đã lâu mới chuyển được.

“Uther, là ta, La Đan... Người phải giúp ta một việc... Cái gì? Người theo đuổi người ta lại đuổi ra tận nước ngoài?” La Đan thiếu chút nữa nhảy dựng lên, “Ta hiện tại gặp đại phiền toái, chỉ có người mới có thể giúp được... Ba tháng mới có thể trở về? Uy, người người này cũng quá không có nghĩa khí đi!...” La Đan cúp điện thoại, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Lôi Tuyền buông tay ra, làm động tác tỏ vẻ đồng tình sâu sắc.

La Đan phát tiết đủ, cất điện thoại, hướng Lôi Tuyền tự giễu: “Coi như xong đi, dù sao cho tới bây giờ không ai có thể trông đợi vào hắn ở những chuyện nghiêm túc, lúc quan trọng nhất chỉ có thể dựa vào chính mình.”

Lôi Tuyền an ủi: “Ta có thể đi tìm Lisa tỷ nhờ hỗ trợ điều tra một số việc, bắt quá những người kia, sẽ không thể đáng tin cậy giống như A Vĩ, hơn nữa, người nói mấy thứ bản ghi chép lời khai nhân chứng, báo cáo khám nghiệm tử thi...mấy chuyện như vậy bọn họ khẳng định không am hiểu.”

Nghe thấy cái tên Lisa tỷ, La Đan ghen nhú mày, “Ta thà rằng bị cảnh sát chộp được, cũng không muốn tình nhân cũ của người hỗ trợ.”

Lôi Tuyền nghĩ nghĩ: “Đã như vậy, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình, lần sau A Vĩ tới, ta sẽ bảo hắn mang chút ít đồ hóa trang đến, dùng chúng cũng thuận tiện cho chúng ta xuất môn.”

La Đan kỳ quái nhìn anh: “Sao người lại biết cái loại này? Nghe đến cứ như cuộc sống của người lúc nào cũng đều có thể gặp nguy đến tính mạng.”

Lôi Tuyền liếc mắt sang phía hắn: “Bởi vì mọi dạng khách nhân có nhu cầu biến thái đều có.” Chứng kiến La Đan lại là một bộ dáng bị kinh hách, anh cười cười, “Không ngờ lão tử vất vả học được gì đó, cuối cùng tất cả đều dùng cho người cái tên biến thái này.” (Cái đó gọi là số phận, số phận a...=..)

.....

A Vĩ lần thứ hai đến, quả nhiên mang theo rất nhiều đồ vật kỳ kỳ quái quái. Hắn nói hứng thú của mọi người với vụ án này trên cơ bản đều đã qua đi, bên ngoài đã không mấy khi nghe thấy người ta nói đến chuyện này, nhưng vẫn là hiểm họa khó lường, bọn họ đi ra ngoài thì nhất định phải chú ý.

Sau khi trời tối, Lôi Tuyền hóa trang bọn họ theo một cách tạo hình phi thường bình thường, bình thường đến nỗi một khi lẫn vào đám đông, lập tức trở nên mờ nhạt, không cách nào nhận ra được. Họ mặc lên mấy món quần áo vỉa hè A Vĩ mang tới, tận lực che giấu khí chất bất phàm, hai người liền lập tức biến thân thành một trong số ngàn vạn người bình thường ngày ngày đi trên đường phố.

La Đan nhìn qua bóng người hết sức tầm thường trong, nhú mày, không nghĩ tới mình cũng sẽ có ngày này.

“Cùng một chỗ hay là chia nhau hành động?” Lôi Tuyền hỏi.

La Đan nghĩ nghĩ, “Tách ra a, như vậy dù cho ta bị người phát hiện, cũng sẽ không liên lụy đến người.”

Lôi Tuyền nhìn hắn một cái, gật gật đầu: “Ok, sáng mai trước sáu giờ phải trở về, nếu như không về được, chính là đã xảy ra chuyện.” (Cái liếc mắt của Lôi Lôi “có vấn đề” rồi, chắc chắn... =.)

La Đan gật đầu: “Hảo, ta đi ra ngoài trước, người một lát nữa hãy đi.”

.....

Nhìn qua hai bên đường tràn ngập ánh sáng và màu sắc, hít thở bầu không khí thoáng đãng, La Đan không khỏi cảm khái thế sự biến hóa bất thường, nửa tháng trước, có ai tin được hắn có thể lưu lạc đến bước này?

Suy ngẫm một hồi, La Đan quyết định trước hết đi đến văn phòng luật sư của Bành Phi nhìn qua.

Vốn nơi nên đi nhất là công ty, nhưng nơi này là nơi đã xảy ra án mạng, do đó cảnh giới nhất định rất nghiêm, mà bản thân Bành Phi lại không liên lụy vào vụ án này, văn phòng của y hẳn không có phòng bị, lúc này khẳng định có thể tìm ra dấu vết.

Quả nhiên, bởi vì đã tan tầm, cả tòa nhà đều là một mảnh đen kịt, nhìn không thấy một nhân viên bảo an, bảo vệ nào. La Đan vẫn đang cẩn thận dán người trên cửa nghe ngóng một hồi, xác định bên trong không có động tĩnh, mới dùng kỹ thuật mở khóa mấy ngày nay vừa học ở Lôi Tuyền, dễ dàng mở cửa văn phòng, đeo găng tay, lách mình đi vào.

Hắn đã tới đây không chỉ một lần, khá quen thuộc sự bố trí, rất dễ dàng mò tới tủ hồ sơ. Mở chiếc đèn pin nhỏ tụ quang nhìn kỹ phần văn kiện gần nhất. Quả nhiên, rất nhanh hắn phát hiện vài phần văn kiện sớm nên đưa vào kho cất chứa lại nằm xen lẫn trong đồng văn kiện sắp xem.

Hắn cẩn thận đánh ký hiệu, lấy ra nhìn kỹ, trong nội tâm cả kinh. Đây rõ ràng đều là phần văn kiện về vụ làm ăn lớn nhất trong năm ngoái. Đó là một kiện hàng đáng giá tiền tỷ, bọn họ phải trả một cái giá khá lớn, hao tổn không biết bao nhiêu tâm sức mới đoạt được từ trong tay các đối thủ cạnh tranh. Lúc ấy hắn đã cảm thấy sự tình xử lý có điểm qua loa, nhưng Bành Phi hết lần này đến lần khác hướng hắn cam đoan, tuyệt đối sẽ không xảy ra sơ sót. Hắn tin tưởng năng lực của y, cho nên không tiếp tục truy cứu.

Bành Phi, chẳng lẽ là từ lúc đó trở đi, đã cố ý lưu lại sơ hở, chờ đối phó hắn? Vì cái gì?

La Đan lại lật xem một ít văn kiện khác, đều cùng việc này có quan hệ, trong lòng đã am hiểu phần nào, đem văn kiện trả về chỗ cũ, nhìn nhìn hiện trường không có vấn đề, nhẹ nhàng khóa cửa, chuồn ra khỏi văn phòng của Bành Phi.

Hôm nay đã có chút thu hoạch, những chuyện khác muốn điều tra còn chưa nghĩ ra biện pháp điều tra an toàn ổn thỏa, La Đan quyết định về trước, xử lý đầu mối.

.....

Lúc hắn trở lại phòng nhỏ đã là hơn mười một giờ khuya, Lôi Tuyền còn chưa trở lại. La Đan dựa vào tường ngồi xuống, suy ngẫm đối sách cùng bước hành động tiếp theo.

Sự thật là vậy, nhưng kết án thế nào quan trọng nhất là dựa vào chứng cứ, Bành Phi làm luật sư, lại là người xử lý toàn bộ hợp đồng đó, y muốn làm cho mọi chứng cứ quay ngược lại, gây bất lợi cho hắn, quả thực dễ như trở bàn tay. Mà La Đan muốn làm cho chứng cứ của y trở nên mất hiệu lực, lại khá là khó khăn. Căn cứ vào sự tín nhiệm hắn dành cho Bành Phi, chính mình cho tới bây giờ không hề để ý đến phương diện pháp luật của các cuộc làm ăn, mặc dù có am hiểu một số điều luật, nhưng dựa vào sức hắn,

muốn ở trước tòa chuyển bại thành thắng đích xác không có khả năng. Như vậy xem ra, không thể không cầu ngoại viện*. Mà bằng vào danh vọng, địa vị của Bành Phi trong giới luật sư, muốn tìm một người dám đứng ra phản đối hắn, thật sự có chút khó khăn, huống chi thân phận của La Đan hiện giờ là tội phạm giết người chống lệnh bắt bị truy nã, hắn nghĩ không ra ai dám đứng ra giúp hắn. (* viện trợ từ bên ngoài)

La Đan cau mày mình tư khổ tướng, lần lượt từng khuôn mặt hiện lên trong đầu, lại nhất nhất bị hắn xóa đi. Hắn bị ai phát hiện, bản thân mình được xưng đang ở xã hội thượng lưu, bên người có vô số mối quan biết, lại có nguyên một đám đối với hắn cung kính, luôn tỏ ra tốt với hắn, nhưng khi gặp chuyện, đến hắn cũng không dám gửi gắm vào đám người đó nửa điểm hy vọng. Mà Lôi Tuyền, lại có thể kết giao được một bằng hữu như A Vi vậy, sẵn sàng đưa thân phạm hiểm để hỗ trợ, chăm sóc. Vào lúc đó, hắn cảm giác cuộc đời của mình thực sự thất bại.

Nghĩ đến Lôi Tuyền, hắn nhìn nhìn ra ngoài trời, phát hiện đã rạng sáng, 3 giờ. Vì sao người ấy vẫn chưa trở lại? La Đan có chút đứng ngồi không yên.

Sớm biết như vậy, thật không nên chia nhau hành động! Hiện tại hắn cũng không biết người đó đã đi ở đâu, liên tìm cũng không biết tìm ở chỗ nào. La Đan hối hận không thôi, trong phòng đi tới đi lui.

Rạng sáng năm giờ, chân trời đã lộ ra ánh sáng, La Đan rốt cuộc chờ không nổi, vừa mới chuẩn bị đi ra cửa tìm người, lại nghe thấy tiếng chìa khóa. Hắn kinh hỉ kéo mạnh cửa, nhìn thấy quả nhiên là Lôi Tuyền, lập tức thở dài một hơi, chỉ cảm thấy toàn thân đều mềm nhũn.

Hắn *cạch* đóng cửa lại, nhào tới ôm chặt Lôi Tuyền: “Người đi đâu vậy?” Tiếp xúc đến cơ thể ấm áp của người ấy, hắn mới cảm giác trái tim mình yên ổn lại.

Lôi Tuyền không trả lời, an ủi vỗ vỗ La Đan, có chút mệt mỏi cởi áo ngoài nằm xuống. “Người làm sao vậy?” La Đan cảm giác có gì đó không đúng, ngồi xuống hỏi.

“Không có gì, để cho ta ngủ một chút đã, thực mệt.” Lôi Tuyền kéo hắn nằm ở bên mình, không tự giác tựa đầu chôn trong cổ hắn, ngủ thật say.

12. Chương 6-2

Lôi Tuyền ngủ một giấc này gần 12 tiếng đồng hồ, trời từ dần sáng lại dần tối đen, Lôi Tuyền mới tỉnh lại. Anh mở mắt, thứ nhìn thấy đầu tiên chính là cặp mắt của La Đan.

Phát hiện mình còn ôm lấy hắn, Lôi Tuyền cười cười: “Người sớm tỉnh, sao còn không hất tay ta xuống?”

“Người có biết đây là lần đầu tiên người ôm ta không?” La Đan nhìn anh.

Lôi Tuyền giật mình, cười mắng: “Người cái tên biến thái này!”

“Tuyền, người nhất định phải nói cho ta biết, tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì với người?” La Đan đột nhiên hỏi.

Lôi Tuyền thu lại nụ cười trên mặt, trầm mặc không nói. Không gian trong phòng nhất thời yên ắng lại.

Nhiều lần suy tư, La Đan cũng không nghĩ ra cách nào ổn thỏa để có được bản ghi chép lời khai của nhân chứng và báo cáo nghiệm thi. Chuyện này chỉ có tìm luật sư, luật sư có thể tối quang minh chính đại lấy ra xem, thế nhưng hắn không tìm được người đáng để tin nhiệm.

Lôi Tuyền nói: “Chẳng phải người muốn biết gã Bành Phi kia vì sao lại đối xử với người như vậy? Sao không trực tiếp đến gặp mặt hắn mà chất vấn? Có lẽ hết thảy mọi vấn đề cũng có thể giải quyết dễ dàng.”

La Đan nhíu mày: “Ta cũng sớm muốn tìm hắn mặt đối mặt mà hỏi, có thể hắn hắn là nhân chứng trọng yếu, bên người rất có khả năng sẽ có cảnh sát giám hộ, hơn nữa hắn có chủ tâm hại ta, nhất định cũng sợ ta tìm tới đi, phòng vệ chắc chắn sẽ không đơn giản.”

Lôi Tuyền ngẫm lại nói: “Bình thường cảnh sát bảo vệ chứng nhân, sẽ an bài bao nhiêu người? Nếu như chỉ có ba, năm người, dùng thân thủ của hai người chúng ta hắn là có thể yên tĩnh giải quyết hết.”

La Đan gật đầu nói: “Bình thường chỉ có một hai cảnh sát, nhưng nếu tăng thêm nhân thủ Bành Phi tự mình an bài, khả năng khó giải quyết.” Lại nghĩ, hắn đột nhiên nói: “Không đúng, nếu như cảnh sát phái người bảo vệ nhân chứng, dựa vào tác phong hành sự cẩn thận thường ngày của hắn, vì e ngại, hắn hẳn phải tận lực che dấu nỗi bất an, nếu như người bên ngoài thấy hắn có một đồng lớn tay chân vây quanh bảo vệ rất có thể sẽ sinh nghi. Cho nên, nếu như bên cạnh hắn có cảnh sát, thì có thể một gã tay chân cũng không có.”

Nghĩ đến điểm này, hắn bỗng nhiên đứng lên, vỗ vỗ vai Lôi Tuyền: “Chuẩn bị chuẩn bị, ăn cơm no, chúng ta phải đi bãi phỏng một chút vị “Hảo hữu” của ta!”

Lôi Tuyền cười nói: “Không tách ra hành động nữa à?”

Đầu óc La Đan thoáng bị choáng váng, hắn vội ra sức lắc đầu: “Không được, vì tư vị phải chờ đợi và lo lắng cho người càng thập phần khó chịu, ta thà rằng ích kỷ một chút cũng không muốn thả người rời đi khỏi tầm mắt của ta.”

.....

Lấp đầy bụng, ước chừng đợi đến khoảng 1 giờ sáng, La Đan cùng Lôi Tuyền lặng lẽ rời khỏi phòng, cạy mở một cái xe hơi cách chỗ họ ở ba con phố, chạy nhanh về phía chỗ ở của Bành Phi, đó là một khu biệt thự dành cho những người giàu có.

Lúc này khu dân cư đã hoàn toàn yên tĩnh, phần lớn đều đã nghỉ ngơi, chỉ có một vài ô cửa sổ sáng đèn.

La Đan thường hay tới nơi này nên rất quen thuộc, hắn thuận thực dẫn đường cho Lôi Tuyền vượt qua mấy trạm bảo vệ, chạy đến thẳng phía dưới chân biệt thự của Bành Phi. Cả tòa biệt thự một màu đen kịt, hai người ở bên ngoài quan sát một lát, tìm được mấy chỗ có gắn thiết bị an ninh, nhẹ nhàng linh hoạt đi vòng qua, lẩn vào một góc chết.

La Đan chỉ chỉ về phía một khung cửa sổ trên lầu hai, nhẹ nói: “Đó là phòng ngủ của hắn, hắn là một kẻ phi thường để ý sự riêng tư của cá nhân, nếu như không có gì ngoài ý muốn, nơi đó hắn là không có người, cũng sẽ không có thiết bị theo dõi. Chúng ta sẽ từ nơi này đi vào.”

Lôi Tuyền nhẹ gật đầu, hai bàn tay đan vào nhau, La Đan nhẹ nhàng giẫm lên lòng bàn tay anh, mượn lực, bật người lên bắt được bệ cửa sổ lầu hai, hai tay dùng sức chống đỡ, xoay người nhảy lên bệ cửa sổ. Từ trong lòng, hắn lấy ra công cụ cắt thủy tinh Lôi Tuyền chuẩn bị cho hắn, cẩn thận khoanh một vòng trong trên mặt kính, sau đó dùng giác hút kéo lại, một cái lỗ hổng đủ để một người chui vào đã hiện ra.

Cẩn thận đem mảnh thủy tinh bị cắt rời đặt ở trên bệ cửa sổ, La Đan chậm rãi chui qua, lấy dây thừng bên hông thả xuống, kéo Lôi Tuyền lên.

Rốt cục hai người đều đứng được trong phòng ngủ của Bành Phi, đôi mắt chậm rãi thích ứng với bóng tối, La Đan nhìn ra xung quanh. Cách bài trí trong phòng ngủ của Bành Phi rất khác biệt, cả gian phòng không phải là một hình chữ nhật bằng phẳng như thường lệ mà có rất nhiều đường gấp khúc gồ ghề, bởi vậy đứng ở một vị trí rất khó có thể thấy được toàn cảnh. Nhất là giường ngủ của Bành Phi, hoàn toàn nằm ở góc chết đối với họ.

Vô thức, La Đan cầm lấy tay Lôi Tuyền, cùng nhau di chuyển khỏi vị trí đang đứng, hướng về phía giường ngủ của Bành Phi.

Ngay khi hắn cho rằng đã sắp thành công, đột nhiên trong phòng đèn đuốc sáng trưng, một thanh âm quen thuộc vang lên: “Cuối cùng ngươi đã tới.”

Đôi mắt thích ứng với ánh sáng, La Đan mới nhìn rõ người đang ngồi ở chính giữa sofa là Bành Phi. Y cười meo meo nhìn hắn, tựa hồ không có một chút cần phòng bị.

La Đan nhanh chóng nhìn lướt qua gian phòng, không thấy có ai khác ở đây, chỉ có một mình Bành Phi, an tâm lại. Trong lòng thâm nghĩ biện pháp đối phó, miệng nói: “Ta không thể không đến đây.”

Bành Phi cười cười: “Ta đã chờ ngươi rất nhiều ngày, không nghĩ tới ngươi thật đúng là cẩn trọng, lâu như vậy mới đến tìm ta. Xem ra ngươi cuối cùng đã không còn là thiếu niên lỗ mãng năm đó nữa.”

La Đan cười nhạt một tiếng: “Ngươi cũng vậy.”

“Người nhất định rất hận ta.” Bành Phi hất ngọn tóc ra phía sau, “Hơn nữa hoàn toàn không thể giải thích, tại sao ta phải đối với người như vậy.” Y không đợi La Đan mở miệng, nói tiếp: “Tựa như ta cũng hoàn toàn không thể giải thích, tại sao người sẽ thích một người nam nhân, vứt bỏ tiểu muội ta, người đã cùng người yêu nhau năm năm, cũng đã luận hôn luận gả. Tiểu muội là ta giới thiệu cho người, cũng là do ta ủng hộ mới cùng người kết giao. Ta chỉ có một người muội muội, là bảo bối duy nhất của gia đình chúng ta, ta tuyệt không cho phép bất luận kẻ nào thương tổn con bé, người lại càng không thể.”

Ta làm nhiều chuyện như vậy, chỉ có một mục đích, chính là muốn người trở lại bên cạnh nó. Chỉ cần người chịu quay đầu lại, ngoan ngoãn cùng Linh Linh kết hôn, khiến nó được hạnh phúc, hết thấy những việc này cũng có thể qua đi, xem như đều không phát sinh.”

La Đan nhin không được cười lạnh: “Ngay cả ta là tội phạm kinh tể, giết người chống lại lệnh bắt cũng có thể xem như không phát sinh?”

Bành Phi nghiêm túc gật đầu: “Ta đã bố trí cái bẫy đó, tất nhiên cũng chuẩn bị kẻ chết thay. Chỉ cần người đáp ứng quay đầu lại, cùng tiểu muội kết hôn, ta tự nhiên có biện pháp khiến cho hết thấy hồi phục bình thường. Thủ đoạn của ta, người nên biết.”

La Đan nghi hoặc nhìn qua hắn: “Người làm nhiều như vậy, chính là vì mục đích này? Cái này không khỏi cũng quá là giết gà dùng dao mổ trâu đi?”

“Người cho rằng ta lại là vì cái gì? Ta cũng không hy vọng muội phụ tương lai thất bại thảm hại, liên lụy đến cuộc đời của muội muội mình a? Chính là loại người như người, dùng cách giáo huấn bình thường chắc là không biết quay đầu lại, không cho người ném thữ tư vị từ trên thiên đường rơi xuống địa ngục, người vĩnh viễn sẽ không quý trọng những gì mình có được. Người nói thật đi, sau khi sự tình phát sinh người có hối hận hay không?”

La Đan im lặng. Khi hắn phát hiện hắn vì Lôi Tuyền mà chia tay với Linh Linh lại phải trả một cái giá lớn như vậy, hắn đích xác có phần ảo não không nhỏ, điểm này hắn không cách nào nói dối. Bất quá hiện tại, khi hắn cùng Lôi Tuyền tương xử* nhiều ngày như vậy, khi hắn cảm nhận được cái gì gọi là cõi mở, cái gì gọi là nóng ruột nóng gan, hắn phát hiện không có gì so với cùng người kia cùng một chỗ trân quý hơn được nữa. Nghĩ vậy, hắn không khỏi càng nắm chặt tay Lôi Tuyền. (* hai bên đối xử với nhau)

“Qua nhiều năm như vậy, chuyện khiến ta hối hận nhất, chính là giật dây người đi chơi nam nhân. Ta thật không thể nghĩ đến, hoa hoa công tử như người, vui hoan chinh chiến chuyên nghiệp, rõ ràng vì một gã nam kĩ mà động tâm, không biết đầu óc người bị tràn thứ nước gì. Công phu trên giường của hắn cũng không thấy được mạnh bao nhiêu a.” Bành Phi dùng mục quang thâm tà đảo qua Lôi Tuyền.

Những lời này là có ý gì? La Đan kinh hoảng nhìn về phía Lôi Tuyền, lại nhìn không thấy bất cứ một tia biểu lộ nào trong mắt anh. Hai bàn tay đang nắm chặt lấy nhau, dần dần lạnh băng.

Bên tai đột nhiên truyền đến thanh âm thờ dốc liêu nhân của nữ nhân, mạnh quay đầu lại, La Đan chứng kiến trên màn hình TV mà Bành Phi vừa dùng điều khiển mở ra, một nam một nữ quần giao cùng một chỗ, phúc vũ phiến vân*. Nữ nhân hắn không biết, nhưng gương mặt nam vô cùng quen thuộc, đúng là người mà hắn đang nắm chặt trong tay. (* mưa gió quay cuồng)

Quần áo chất đống lại bên giường, là mấy món hàng vĩa hè Lôi Tuyền mặc đêm qua khi ra ngoài. Đêm qua, hẳn vì người này nóng ruột nóng gan, đứng ngồi không yên suốt đêm qua, người này lại đang... Người này rõ ràng lại...

Ngơ ngác nhìn qua màn hình TV, từng nhìn không biết nhiều ít phim AV, La Đan đột nhiên cảm thấy dạ dày cuộn lên, hẳn buồng tay Lôi Tuyền, choáng váng gặp người chặn miệng nôn khan.

“Hiện tại người biết rõ nam nhân khiến cho người mê muội này, là cái loại gì đi.” Bên tai là thanh âm lạnh lạnh của Bành Phi, “Một kẻ chỉ cần có tiền, bất cứ lúc nào đều có thể lên giường, loại nam nhân này có đáng giá người vì hắn hy sinh cuộc đời sáng lạn thiên đường vốn có của người? Đan, hảo hảo suy nghĩ một chút, người có thể cùng người lên giường có rất nhiều, Linh Linh mới là người thực sự đối tốt với người, đáng giá để người yêu.”

Thật vất vả ngừng nôn khan, La Đan ngẩng đầu nhìn về phía Lôi Tuyền, hy vọng từ trong miệng anh nghe được một câu phủ nhận. Thế nhưng Lôi Tuyền chỉ mặt không biểu tình mà nói: “Tình yêu với ta mà nói là xa xỉ phẩm, ta cũng không đủ tiền, không nỡ mua đến dùng.”

Anh chỉ chỉ thứ y phục giá rẻ trên người họ, “Nhìn xem bộ dạng của chúng ta bây giờ... Trở về đi, người chỉ có đứng ở công ty của người mới là người, cũng như ta chỉ có đứng ở Dạ Sử mới là ta. Chờ mọi chuyện của người đều thu xếp ổn, ta vẫn rất thích ý tiếp ông chủ La người, bất quá từ nay về sau, chúng ta chỉ lên giường, không nói đến chữ “yêu”. Được không?”

Anh không hề liếc nhìn La Đan, quay đầu hướng về phía Bành Phi nói: “Bành tiên sinh, chuyện người muốn ta làm, ta đều làm tốt, nhớ rõ chuyển tiền vào tài khoản cho ta, ngày mai ta sẽ đi kiểm tra tài khoản. Gặp lại sau.” Đẩy cửa phòng ngủ, anh thoải mái đi ra ngoài.

Thì ra Lôi Tuyền đề nghị hắn tìm đến Bành Phi, lại là tới cùng nhau, tất cả chuyện này đều đã được tính toán tốt. Hẳn cho rằng cho dù toàn bộ thế giới có lừa gạt hắn, duy chỉ có người này sẽ không, hẳn bị lừa. La Đan cảm thấy toàn thân lạnh buốt, lưng lay sắp đổ.

“Ta đã đón Linh Linh trở lại, chẳng phải người nên đi gặp qua con bé? Hơn nữa, hiện tại dường như người phi thường cần một lòng ngực ôn hòa, giúp người quên đi nỗi đau bị phản bội lừa gạt.” Bành Phi đi tới, ôm lấy hắn như ngày xưa, dường như hết thấy đều không hề phát sinh. La Đan dần dần để ý dẫn đến trước một cánh cửa, đẩy đi vào.

“Đan? Thật là anh?” Ngồi yên trong bóng tối, Linh Linh bị động tĩnh sức tĩnh, hình dáng mơ hồ vừa tiến vào lập tức khiến cô nhận ra là ai. Cô nhào tới ôm cổ La Đan, “Ca ca nói anh bị người kia lừa, muốn em trở về an ủi anh. Em luôn luôn thật lo lắng cho anh, bây giờ anh đừng nghĩ gì nữa, được không?”

Trong vòng tay mềm mại ôn hòa của Linh Linh, La Đan mất đi tia chèo chống cuối cùng. Hắn mặc cho mình ngã vào tay cô, tựa như dĩ vãng uống rượu say trở về bên cô nằm ngủ, hắn phóng tâm mà thiếp đi.

.....

Ánh nắng sớm đánh thức La Đan, mở to mắt liền thấy khuôn mặt đầy lo lắng của Linh Linh. Phát hiện hần tỉnh, Linh Linh kinh hỉ ôm lấy hần: “Anh làm em lo lắng chết mất, Đan, anh ngủ hơn một ngày rồi, bây giờ thấy thế nào?”

“Anh ngủ lâu như vậy?” La Đan miễn cưỡng nở một nụ cười nhẹ, đưa tay vuốt ve gương mặt của cô: “Em gầy quá... Thực xin lỗi.”

Bàn Linh Linh cầm tay hần, nhẹ nhàng nhưng kiên định nói: “Em chưa từng trách anh, cho nên anh cũng đừng tự trách. Chỉ là, anh không đạt được hạnh phúc thực sự không khiến em vui nổi.” Cô đưa tay nhẹ chải vuốt mái tóc vì ngủ mà rối bời của hần, ôn nhu nói, “Anh có thể nói cho em biết không? Vì sao người anh thích lại nhẫn tâm lừa gạt một người xuất sắc như anh? Nhìn thấy anh thống khổ, hần không đau lòng hay sao? Hần có thể cam tâm?”

La Đan cười khổ một tiếng, lẩm bẩm nói: “Anh không hiểu, vì sao yêu lại là xa xỉ phẩm, không nở mua? Vì sao chỉ có thể lên giường, không thể nói yêu thương?”

Linh Linh giật mình, “Người anh thích nói như vậy với anh? Đan, anh thật là đầu dura*!...” Cô cắn cắn môi dưới, đứng dậy, “Ngủ lâu như vậy, hần là anh đói bụng a, em giúp anh lấy chút đồ ăn.” (* ý nói đồ ngốc)

Tịch mịch là thứ vũ khí tốt nhất gọi lên hoài niệm, Linh Linh vừa mới đi, La Đan một mình ở lại trong căn phòng yên ắng lại không cách nào áp chế nhớ tới Lôi Tuyền.

Từ lúc nào bắt đầu, hần bắt đầu chú ý thái độ của người ấy?

Nhận thức lâu như vậy, ám chỉ, chính thức rồi không chính thức... Hần đã hưởng Lôi Tuyền thổ lộ thật nhiều lần, nghĩ lại, không có một lần Lôi Tuyền từng hưởng ứng. Mà hần, cho tới bây giờ cũng không hề để ý đến những việc này. Hần chỉ tập trung tinh thần theo ý mình mà theo đuổi người ấy, thậm chí chưa từng nghĩ đến chuyện Lôi Tuyền căn bản là thương hay không thương hần.

Nghĩ muốn cái gì liền nhất định phải được đến cái đó. Đây là bản tính của hoa hoa công tử tung hoành nhiều năm chốn hoan lạc hình thành trong hần, là ảo giác mà địa vị xã hội cao cao tại thượng mang đến cho hần. Khi mất đi hết thấy, khi hần hạ xuống đến cấp bậc của một người bình thường, hần mới phát hiện ra mình sợ hãi, tự ti không thể ít hơn so với bất luận người nào; hần mới phát hiện, người hần cho rằng dễ dàng có thể chiếm được lại đứng trên một vị trí sao mà cao đến thế, làm hần phải ngẩng đầu mới thấy.

Cho nên hần sợ hãi, cho nên hần để ý, cho nên hần đem thương tổn phóng đại đến mấy lần, chỉ vì bảo vệ lòng tự tôn đáng thương của mình.

Hần mất đi, không phải Lôi Tuyền, mà là chính hần.

La Đan phút chốc ngồi dậy, thấp giọng tự nói: “Chỉ cần người là La Đan, người muốn cái gì cũng đều có! Nhất định phải tỉnh lại! Tỉnh lại!”

Hắn đứng dậy, trong phòng đi qua đi lại, hai tay chà xát chà xát mặt, lại vuốt tóc vào nếp, làm cho mình thanh tỉnh, có tinh thần.

Mục đích của Bành Phi sẽ không đơn giản như vậy, tốn một phần lớn công sức thiết lập cái bẫy, chỉ vì thâm nghĩ bắt lại một gã em rể. Lôi Tuyền lại càng không phải là người như vậy, nếu như tiền có thể dễ dàng đả động người ấy, từ lần đầu tiên gặp nhau hắn đã có thể đắc thủ, sau đó sẽ vứt bỏ người ấy như vụn sành sau mỗi cuộc vui hoan, cũng sẽ không mê luyến sa vào đến tình trạng này.

Hắn nên lưu lại nhìn xem Bành Phi có thêm hành động gì, hay là đi tìm Lôi Tuyền lên tiếng hỏi rõ đêm hôm đó đến tột cùng xảy ra chuyện gì? Đang do dự, Linh Linh đã bưng chén cháo trở lại.

Lưu lại, tất phải lợi dụng Linh Linh, cô bé này, hắn sao có thể nhẫn tâm lại thương tổn thêm một lần nữa? La Đan hạ quyết tâm.

“Anh rời giường? Thoạt nhìn tinh thần thiệt nhiều a.” Linh Linh cao hứng đem cháo đặt trên bàn trà, kéo La Đan ngồi xuống, “Uống chút gì đó ấm bụng a.”

“Cảm ơn.” La Đan ngồi xuống húp cháo, mùi vị quen thuộc, một hớp vào miệng cũng đủ biết là Linh Linh tự tay nấu. Trong lòng thầm thở dài, ngửa cổ uống sạch, ngừng đầu lại nghĩ nói với Linh Linh hắn quyết định rời đi.

Linh Linh lại lên tiếng trước hắn: “Đan, thực xin lỗi. Em đã suy nghĩ nhiều lần, tuy em rất muốn cùng anh, nhưng em vẫn hy vọng anh có thể tìm đến hạnh phúc của riêng mình.”

Cô tiến lên một bước, ôm chặt La Đan, mái đầu dán lên trong ngực hắn, thật sâu hít vào một hơi, mới nói, “Em không biết người anh yêu thích đến tột cùng là ai, nhưng giữa hai người nhất định là có hiểu lầm. Một người biết đem tình yêu trở thành xa xỉ phẩm, nhất định sẽ trân quý tình yêu hơn bất cứ ai. Cái gì chỉ có thể lên giường, không thể nói yêu thương, có lẽ là thế giới của anh quá phức tạp, hắn mới không muốn tiến vào mà thôi.”

Cô ngừng đầu nhìn La Đan, đôi mắt hồng hồng, miễn cưỡng làm cho mình lộ ra tiểu dung. “Em thật là ngu ngốc, rõ ràng hắn phải thừa dịp mà chen chân vào, em lại khuyên anh đi tìm hắn.”

La Đan ôm chặt nàng, thấp giọng thở dài: “Cảm ơn em, Linh Linh.” Hắn ngừng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt không chút tán loạn, “Anh nhất định sẽ hạnh phúc cho em thấy!” Linh Linh mang theo lệ, si mê nhìn khuôn mặt đã khôi phục thần thái của hắn, nhẹ nói: “Đan, anh thật sự hảo suất...” (TT^TT Iu Linh Linh chút mất, Linh Linh thiệt đáng iu!)

La Đan vỗ nhẹ lên vai Linh Linh, “Anh phải đi, em nên bảo trọng.” Mở cửa phòng, hắn lại thấy khuôn mặt âm trầm của Bành Phi. Hắn nhìn thẳng vào y, trong nội tâm bừng sáng: “Thực xin lỗi, ta không có cách nào mang đến hạnh phúc cho Linh Linh.”

Bành Phi nhìn về phía muội muội, trầm giọng: “Em thật sự muốn đem người mình yêu mến đẩy vào trong

tay người khác?” Linh Linh: “Ca, đừng làm khó anh ấy, miễn cưỡng không có hạnh phúc, em hy vọng anh ấy có thể khoái hoạt.”

Bành Phi cười lạnh một tiếng, chuyển hướng La Đan: “Người biết người đi lần này sẽ có hậu quả gì? Người không còn là muội phụ của ta, ta sẽ không phí bất luận tâm tư gì lo cho người nữa.”

La Đan thản nhiên cười: “Chúng ta sẽ biết ai mới là người phải lo lắng, người chờ.” Hắc kiên định ra khỏi phòng, không hề quay đầu lại.

13. Chương 7-1

Người ấy nhất định còn ở lại nơi đó. La Đan một mực an ủi mình như vậy, nhưng khi mở ra cánh cửa căn phòng nhỏ lánh nạn của mình thì trong lòng hấn vẫn y nguyên là khẩn trương và bồn chồn. Khá tốt, vừa đẩy cửa, hấn đã ngửi đến mùi thuốc lá sặc người, cả phòng khói lượn lờ, giống hệt như vừa trải qua cháy nhà. La Đan nhẹ nhàng thở ra, có điều khi hấn nhìn thấy Lôi Tuyền dựa vào một góc tường, híp mắt, ngửa đầu, một ngụm tiếp một ngụm phun khói, bên người chồng chất tàn thuốc thì trong lòng nhịn không được quặn đau một chút.

Bị tiếng mở cửa làm bừng tỉnh, Lôi Tuyền trợn mắt nhìn hấn một cái, lại lười biếng nhắm mắt lại, tiếp tục hút thuốc.

“Ta đã trở về.” La Đan dựa vào tường, ngồi xuống bên cạnh anh.

“Người cái tên biến thái này, còn trở về làm gì?” Lôi Tuyền thản nhiên nói.

“Bởi vì ta là biến thái a.” La Đan cầm lấy điều thuốc trên tay anh, hít một hơi thật sâu, lại bị sặc đến ho khan.

Lôi Tuyền quay đầu sang nhìn hấn, “Ta thật sự đã cùng người khác lên giường.”

“Ta cũng từng cùng những người khác lên giường, huề nhau.” La Đan cười cười, không hề bị đả kích.

“Ta tính kế người, lừa người đến chỗ Bành Phi.” Lôi Tuyền lẩn nữa ra tay.

“Ta cũng coi như đã từng tính kế người, tìm người tập kích người để cho ta muốn làm gì thì làm, đây là báo ứng.” La Đan né khỏi thế công của anh.

“Người rất phiền, đừng có lại quẩn quít lấy ta!” Lôi Tuyền cau mày, đoạt lại điều thuốc trên tay hấn, ném lên mặt đất.

“Người cho rằng ta sẽ nghe lời người?” La Đan quay đầu nhìn anh, vẻ mặt vô lại.

Trầm mặc vài giây, Lôi Tuyền chậm rãi tỏ vẻ vui một cách bất đắc dĩ, anh nhún nhún vai. La Đan cao hứng nhào tới, ôm chặt lấy anh, hôn lên đôi môi khô sấp vì hút thuốc của Lôi Tuyền. Một chút một chút liếm láp khắp nơi, hương vị khô sấp vào trong miệng lưu lại trăm phần trăm ngọt ngào.

“Ừ, đủ rồi đi, người có biết mình rất giống cầu hay không?” Lôi Tuyền đẩy những cái hôn lưu luyến triển miên của La Đan ra, giờ tay lấy điều thuốc. La Đan nhanh tay chớp lấy điều thuốc ném qua một bên, lại nhào tới găm cần xương quai xanh của anh. Buồn bực, hấn nói: “Vậy người có biết bản thân người giống hệt như một cục xương đầy thịt, không ngừng hương ta phát ra tín hiệu dụ dỗ?” Hấn hung hăng cắn Lôi Tuyền một ngụm, đau đến nỗi Lôi Tuyền hít sâu. “Nhớ...quá đem người tước thành từng miếng từng miếng nuốt vào, chỉ có như vậy mới có thể vĩnh viễn cùng người một chỗ, không phải lo lắng ai lại đến gây sóng gió.”

Lôi Tuyền trêu chọc hấn: “Khẩu vị thật lớn, cũng không nghĩ xem mình ăn có tiêu được hay không?” La Đan nhường mảy: “Chống mắt lên xem ta đem người ăn xong rồi kiểm tra lại cũng không muộn.” Hấn mãnh liệt giật quần áo của Lôi Tuyền, cắn lên lồng ngực rắn chắc của anh.

“Ừ, nhẹ thôi! Người cái tên biến thái này!” Lôi Tuyền bị đau, đẩy hấn ra, La Đan lại không sợ gian nguy lại nhào tới. “Lại cắn nữa lão tử sẽ không khách khí a!” Phát hiện La Đan chết không hồi cải, Lôi Tuyền giờ khuỷu tay thúc hấn. La Đan hoàn toàn không để ý đến lồng ngực bị thúc phải đau nhức, ôm lấy vai anh lại cắn một cái, lại cảm giác thân thể Lôi Tuyền run lên một cái, miệng bật ra hơi thở thô trọc.

Vốn chỉ là đùa nháo, kết quả hấn lại bị phản ứng từ thân thể của Lôi Tuyền kích thích đến. La Đan dụng tâm kín đáo ôm lấy không buông tay, tại đầu vai rắn chắc của Lôi Tuyền liên tiếp in lên những dấu hôn thật đậm, cũng thành công câu dẫn ra biến hóa cơ thể của Lôi Tuyền.

“Đừng đùa...” Anh đẩy hấn ra một chút, thở hào hển, trong mắt dục hỏa lưu động. “Vì sao?” La Đan lại quần lên đi, khê cắn vành tai anh, dùng ngữ điệu đầu độc lẩm bầm, “Người không muốn?”

Chứng kiến sự cố gắng khắc chế của Lôi Tuyền, hấn trêu đùa: “Chẳng lẽ thật sự sợ bị ta ăn sạch đến xương cũng không nhả ra?” Không phát hiện sự khắc chế đã dần dần biến thành nguy hiểm, hấn tiếp tục khiêu khích Lôi Tuyền: “Yên tâm, ta biết rõ đúng mực.” Kết quả, La Đan chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, đã bị Lôi Tuyền áp đảo trên mặt đất.

Che tại trên người hấn, Lôi Tuyền phun lửa nóng khí tức, thấp giọng nói: “Là người muốn trở về, là người muốn khiêu khích ta, cho nên người phải chịu trách nhiệm.” La Đan không cam lòng nhưng phản bác còn chưa thoát lên lời, chiếc lưới cuồng dã của người nào đó đã xâm lấn vào trong miệng hấn, chiếm lấy thanh âm của hấn, khống chế hô hấp của hấn...

Khi hai thân thể lửa nóng rót cục đánh giáp lá cà, hết thấy hoài nghi, ủy khuất, băn khoăn, thương tổn... hết thấy đều tan thành mây khói trong những giọt mồ hôi chảy dài của phút giây tình cảm mãnh liệt. Hai trái tim trần trụi nóng bỏng nhảy lên với tốc độ lạ thường, tiếng đập cường hữu lực kích động vang vọng trong phòng ốc sơ sài.

Ai nói hần rơi vào địa ngục? Đây mới đúng là thiên đường.

.....

“Hiện tại người có thể nói cho ta biết, đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì?” La Đan cùng Lôi Tuyền sóng vai nằm, tận lực dùng khẩu khí bình tĩnh khách quan mà hỏi. (Có người lại uống dấm chua!=.=)

“Người rất dễ ỷ?” Lôi Tuyền hỏi lại.

“Ta không có ý gì khác, chỉ là muốn biết rõ Bành Phi đã làm những thứ gì, như vậy mới nghĩ tốt biện pháp đối phó hần.” La Đan vội vàng giải thích.

Lôi Tuyền cười khê: “Không cần khẩn trương như vậy a.” Xoay người trên mặt đất sờ soạn một điều thuốc, đốt, hít một hơi, Lôi Tuyền nhả ra một vòng khói tinh xảo. “Ngày đó ta đi tìm Lisa tỷ, bởi vì ta đột nhiên nhớ tới, nàng cùng một đại nhân vật quan hệ không hề tầm thường, nàng lăn lộn nhiều năm như vậy, một mực an an ổn ổn, không bị bắt không bị tra, đều cùng người nọ có quan hệ.”

Quay mặt sang nhìn thái độ của La Đan, anh đập nhẹ tàn thuốc cho rơi xuống: “Khi ta còn bé lưu lạc đầu đường, từng được Lisa tỷ thu lưu. Ta ở dưới trướng của tỷ ấy hai năm, học được rất nhiều nguyên tắc sinh sống trong giới, về sau Lisa tỷ cảm thấy ta không thích hợp lăn lộn trong giới hắc đạo bèn khiến ta rời đi tự mưu sinh. Sau đó một thời gian, Lisa tỷ gặp lại ta tại Dạ Sử mới phát giác ta đã từ một tiểu đệ năm đó biến thành No.1, liền thường xuyên đến ủng hộ ta, thái độ đối với ta cũng so với người khác thân cận chút ít. Kỳ thật ta càng ưa thích coi cô ấy như tỷ tỷ, không quá hứng thú nói chuyện “làm ăn” với tỷ ấy, khi cùng tỷ ấy một chỗ thì bình thường chỉ là ăn cơm nói chuyện phiếm.”

“ ‘Bạn tốt’ Bành Phi của ngươi thật sự là nhân vật lợi hại, hắc bạch hai đạo, mảnh khoé thông thiên. Ngày đó ta đi tìm Lisa tỷ, sợ để lộ tin tức, biết rõ phòng ngủ của nàng là nơi không có thủ hạ nào có thể tiến vào bèn vùng trộm tiến đến, kết quả tên Bành Phi kia rõ ràng đang cùng nàng ở bên trong nói chuyện, ta vừa vặn bị đụng phải.”

“Chắc hần hần đã điều tra toàn bộ về ngươi, vì thế liếc mắt liền nhận ra ta. Ta xem tình huống không tốt, vì để thoát khỏi ngõ vực, liền nói đã hối hận cùng ngươi một chỗ chạy nạn chịu khổ, cho nên chạy đến tìm Lisa tỷ xin giúp đỡ. Hần nói nếu ta có thể giúp hần khuyên ngươi trở về với muội muội của hần, chuyện cũ hần sẽ bỏ qua, làm cho hết thấy khôi phục nguyên trạng.”

“Ta lúc ấy chỉ có đáp ứng hần, thế nhưng hần lại đưa ra điều kiện muốn ta phải cùng Lisa tỷ đùa giỡn để làm bằng chứng cho ngươi hết hy vọng. Ta đang nghĩ lợi dụng thân phận của Lisa tỷ, tự nhiên không chịu điều kiện của hần, liền nói nếu Lisa tỷ đồng ý thì ta cũng không có ý kiến, không ngờ Lisa tỷ rõ ràng đồng ý... Mẹ kiếp, nhất định là tỷ ấy tức giận ta bình thường không chịu cùng mình lên giường, mượn cơ hội chiếm lão tử tiện nghi! Kết quả – ngươi đều đã chứng kiến a –”

“Bất quá sau khi ta cùng Lisa tỷ –, bèn tìm cơ hội thấp giọng nói mấy câu, bởi vì ta dùng tiếng lóng, Bành Phi nghe không hiểu. Ta nói ta cần trợ giúp của tỷ ấy, cùng nhau đối phó Bành Phi. Lisa tỷ đương nhiên là giúp ta không giúp hần, ta hẹn gặp tỷ ấy vào lúc khác. Ngày hôm qua rời khỏi nhà Bành Phi, ta đã nói

rõ mọi chuyện với Lisa tỷ, hiện tại cô ấy đứng về phía chúng ta.”

La Đan nhíu mày: “ Thế nhưng mục đích của người hôm đó chỉ là thoát thân, ngày hôm sau cần gì phải đưa ta đến nhà Bành Phi?”

Lôi Tuyền nhìn hẩn một cái, nhàn nhạt nói: “Chẳng lẽ cho người chấm dứt loại sống trong cảnh đào vong, trở lại cuộc sống hào quang trước đó không tốt sao?”

La Đan cả giận nói: “Dù cho phải trả một cái giá lớn là khiến ta hiểu lầm người, rất có thể đánh mất người?”

Lôi Tuyền bình tĩnh hưởng ứng: “Dù sao ta cũng chán ghét người cứ quẩn quít lấy ta không buông. Người không biết là hai nam nhân, nói gì đó ái đến ái đi, rước lấy rất nhiều phiền toái là không đáng?”

La Đan than nhẹ một tiếng, gơ tay ôm Lôi Tuyền, “Người cần gì phải đem mình nguy trang thành lạnh lùng như thế? Người nếu thật sự chán ghét ta, không muốn ở cùng ta, vậy tại sao vừa rời khỏi chỗ Bành Phi liền liên lạc Lisa tỷ của người nhờ cô ấy giúp ta?”

“Ta đối với tất cả bằng hữu đều tốt như vậy, người cũng biết!” Lôi Tuyền nhún vai nói, “Người cũng không phải là ngoại lệ gì.”

La Đan cười khỏ một tiếng: “Không biết người đang gạt mình hay là gạt ta. Người đêm hôm đó trở về, trạng thái cũng rất thất thường. Bởi vì lúc ấy người đã hạ quyết tâm dùng chấm dứt quan hệ của chúng ta để đổi lấy tương lai yên ả của, có thể lại vì thế mà rầu rĩ không vui, cho nên mới lần đầu tiên ôm chặt lấy ta mà ngủ.”

“Người lừa ta đến nhà Bành Phi, cố ý nói những lời tuyệt tình kích thích ta, thế nhưng người đã không phát hiện lời của mình lại bán đứng trái tim mình. Linh Linh nói cho ta biết, một người xem tình yêu như xa xỉ phẩm, nhất định là một người trân quý tình yêu hơn ai hết.”

“Người là người thông minh, biết rõ Bành Phi sẽ không dễ dàng bỏ qua ta như vậy, chấm dứt quan hệ của chúng ta, cũng bất quá đổi lấy sự bình an tạm thời của ta, cho nên vừa rời khỏi nhà hẩn người liền cùng với Lisa tỷ của người liên lạc xin giúp đỡ. Người đã ở vào thời điểm ta có thể hận nhất là người, có thể vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho người..., mà suy nghĩ phải làm như thế nào để giúp ta.”

“Ta quay về thế giới cũ của mình, người trời cao biển rộng, có thể tùy tiện đi bất cứ nơi nào tiêu dao, người lại chạy về nơi này, cái căn phòng bụi bặm bẩn thỉu chật chội, một điều lại một điều hút thuốc, quất một ngày một đêm. Ta thấy được người suốt mấy ngày nay cho tới giờ, chỉ có tại khi tâm tình không tốt người mới hút thuốc, ta không thể không phát hiện.”

La Đan hai tay siết chặt: “Của người quan tâm cùng yêu thương, hy sinh, trả giá, mất mát... hết thấy ta đều xem tại trong mắt. Người phiền, có thể là vì người muốn trải qua một cuộc sống giản đơn như người, không muốn tham gia thế giới phức tạp của ta, như vậy hôm nay ta cũng hướng người bày tỏ một cái thái

độ, ta chỉ nói một lần, tuyệt không nhắc lại...”

“Ta có thể vĩnh viễn không nói đến yêu, có thể không ép người tham gia cuộc sống của ta, nhưng ta nhất định phải ở bên người. Người coi ta là bạn giường cũng tốt, coi ta như A Vĩ, đơn giản chỉ là bạn cùng phòng cũng tốt, nhưng ta nhất định phải ở bên người!”

Yên lặng vài giây đồng hồ, Lôi Tuyền bắt đầu dĩ vãng dĩ vãng, đem hết tâm tình rối loạn bỏ qua một bên: “Nói đến nói đi, người cái tên biến thái này đã quyết tâm quần lên lão tử không buông?” La Đan cười hì hì nặng nề gật đầu: “Đúng vậy!”

“Người rời khỏi Bành Phi mà đi, có phải đã tỏ ý quyết liệt? Hẳn sẽ không sẽ giúp người khôi phục trong sạch?” Nhìn La Đan gật đầu, Lôi Tuyền thở dài, “Người cái tên ngu ngốc này... Bây giờ người định làm sao? Lisa tỷ nói, cô ấy có thể đi cầu đại nhân vật kia hỗ trợ đề ép việc này xuống, điều thấp xử lý.”

La Đan nói: “Nếu như chỉ là đề xuống, ta cũng chỉ có thể tiếp tục chui lủi mà bình an qua ngày, không có cách nào vùng dậy. Cho nên, ta phải nghĩ cách đánh đổ mọi chứng cứ của Bành Phi, lấy lại những gì là của ta. Điểm mấu chốt bây giờ là cần tìm được một vị luật sư dám đứng ra trợ giúp ta. Nhưng bây giờ tất cả những kẻ biết cách chơi luật đều là ngụy quân tử, không có một người nào, không có một người nào —” La Đan đột nhiên dừng lại, quát to một tiếng, “Ta nghĩ đến một người, nếu như đối thủ là Bành Phi, khả năng cũng chỉ có người này chịu giúp ta!”

Lôi Tuyền cười nhạo nói: “Thì ra trong số những kẻ có tiền các người, ngẫu nhiên cũng có thể tìm ra một hai kẻ biết trọng nghĩa.” La Đan chẳng quan tâm để ý tới Lôi Tuyền đích châm chọc, hưng phấn mà nói: “Đó là một kì nữ*, cô ta là người chính trực nhất trong giới luật sư, trình độ cũng cao, có một lần công ty của chúng ta thua kiện về tay cô gái này, bị Bành Phi xem là một vụ vô cùng nhục nhã. Chỉ cần khiến cô ta tin tưởng ta bị oan, mặc kệ đối thủ là ai, nữ luật sư này nhất định sẽ giúp ta!” (* cô gái tài ba hơn người)

“Đợi một chút,” Lôi Tuyền dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn xem hắn, “Người nói, chuyện lần này, người là hoàn toàn oan uổng, gồm cả tội danh tội phạm kinh tế?” “Ta —” La Đan bị hỏi, trượng mấy lần miệng, nói không ra lời, vẻ mặt xấu hổ. Lôi Tuyền đồng tình nhìn hắn: “Người còn nói, người nợ là tối chính trực?”

Chứng kiến vẻ mặt của La Đan, Lôi Tuyền an ủi vỗ vỗ hắn, “Đến tột cùng nữ luật sư đó có chịu giúp người hay không, tổng yếu thử qua mới biết được. Dù sao theo như lời người nói, cô ta là người duy nhất có thể giúp người đối phó Bành Phi.”

La Đan bắt đầu dĩ vãng dĩ vãng: “Ta nghĩ cách liên lạc với cô ta.”

Thay đổi âm thanh quanh co lòng vòng đánh cho hơn mười cuộc gọi, rốt cục họ mới lấy được số điện thoại của cô gái mà La Đan xưng là kì nữ trong giới luật sư, Vi Huỳnh Nguyệt. La Đan cùng Lôi Tuyền liếc nhau, khẽ cắn môi bấm điện thoại di động.

“Xin chào, xin hỏi có phải là luật sư Vi?... Ta muốn mời người làm luật sư biện hộ của ta... Ta bị một người cực kỳ có địa vị tại giới luật sư là Bành Phi vu oan tội giết người, tất cả mọi người không dám đứng ra giúp ta biện hộ, ta cảm thấy chỉ có người mới có đảm lượng tiếp nhận vụ án này... Đúng vậy, ta hiện tại

đang lẫn trốn, ta không trốn, Bành Phi hấn sẽ không cho ta cơ hội gọi cuộc gọi này... Được, năm ngày sau ta và người liên lạc... Cảm ơn người!”

Cúp điện thoại, La Đan thở ra một hơi, hướng Lôi Tuyền giải thích: “Cô ta nói mình sẽ mau chóng thu xếp tới gặp mặt ta, xác định chuyện này có đúng sự thật hay không mới có thể tiếp tục.”

Lôi Tuyền gật đầu: “Nói như vậy chúng ta cố gắng chống chọi thêm năm ngày thì có hi vọng? Vậy im lặng ở trong này nghỉ ngơi năm ngày tốt lắm. Chờ người có cơ hội vùng lên giải oan, có thể sẽ không còn cơ hội hưởng thụ cuộc sống đơn giản này nữa.”

.....

Qua hai ngày yên tĩnh, ngày thứ ba, sáng sớm, hai người còn đang trong giấc mộng, nhờ sự miễn cảm của bản thân mà Lôi Tuyền đột nhiên nghe được ngoài cửa có động tĩnh, anh lay tỉnh La Đan, hai người cấp cấp mặc quần áo, cảnh giác nhìn chằm chằm vào cửa phòng.

Lúc này, người tới chắc chắn không thể là A Vi; người khác nếu có chìa khóa sẽ không kì cạch nửa ngày không thấy đi vào; nếu là cảnh sát tới bắt người, một cước đá văng cửa là được, không cần nhả nhặn mở khóa như vậy. Người đang ở ngoài phá khóa là ai? Chẳng lẽ là tên trộm vặt không điều tra kĩ càng địa chỉ, vội vã muốn đến trộm gì đó?

14. Chương 7-2

Hai người liếc nhau, Lôi Tuyền cúi người cầm lên cái túi xách nhỏ chứa tiền bạc và một ít đồ quan trọng, khẽ nói với La Đan: “Hành sự tùy theo hoàn cảnh, có khác thường lập tức nhảy ra cửa sổ, lầu ba với người không có vấn đề a?” La Đan hướng ra phía ngoài nhìn một cái, dưới lầu một có một mái nhà trệt, có thể giảm thiểu độ cao và mức chấn thương, hấn trằm mặt nhẹ gật đầu.

Rốt cục ngoài cửa *ca* một tiếng, mở ra, tiến vào là hai người thân hình cao lớn, trong đó có một người còn khá trẻ, ước chừng ngoài hai mươi một chút, người còn lại khoảng ba mươi tuổi gì đó.

Người trẻ tuổi nhìn quanh, một tay thả công cụ nạy khóa vào ba lô, một tay đóng cửa lại, miệng nói: “Thế nào, Đinh ca, ta dùng có ba phút.” Người lớn tuổi hơn gật gật đầu: “Lần đầu tiên, vậy là được rồi.”

Lôi Tuyền và La Đan nhìn nhau, cùng thấy trên khuôn mặt đối phương vẻ mờ mịt. Cơ hồ hai người “đột nhập” vào này giống như sự phụ mang theo đồ đệ làm tiết thực hành nạy khóa, ngẫu nhiên chọn trúng cái phòng ở không có “chủ nhà” này. Nhưng chuyện xảy ra tiếp theo khiến cho ý nghĩ này lập tức biến mất trong đầu họ.

Người lớn tuổi đem ánh mắt dời từ “đồ đệ” mình sang phía hai người còn lại đang toàn lực đề phòng nhưng không hề kinh ngạc đối với hành động nạy khóa của họ. Y cười cười, lộ ra hàm răng tuyết trắng đẹp mắt:

“Nhị vị hửn là La Đan cùng Lôi Tuyền a?” Không nghe thấy phủ nhận, y chuyển sang nói với người trẻ tuổi: “Trước hết người cần xác định có nhận lầm người hay không, hiện tại khẳng định đã đúng, có thể tiến hành bước tiếp theo.”

Người trẻ tuổi hiểu học gật đầu, lấy cái bao lớn trên lưng xuống, đặt lên mặt đất, từ trong bao lôi ra hai thứ gì đó. Vốn đang khẩn trương đề phòng cùng khó hiểu, Lôi Tuyền cùng La Đan vừa nhìn rõ hai thứ được lấy ra khỏi bao là cái gì, trong lòng không khỏi lạnh toát đi. Đó là súng ngắn cùng ống giảm thanh. (^o^ ^o^ ^o^... Ka ka ka ka...)

Hai người lại nhìn nhau lần nữa, biết rõ sự tình không ổn, họ tuyệt đối không thể tiếp tục “bồi tiếp” hai người kỳ quái này nữa, trước chạy thoát nói sau. Tâm niệm vừa động, còn chưa nhấc chân, thân thể chỉ mới lung lay thoáng cái, chợt nghe thấy rõ ràng tiếng súng ngắn lên nòng. Người lớn tuổi hơn, chẳng biết lúc nào, đã lấy súng nhắm ngay bọn họ. Y cười cười tỏ vẻ thật có lỗi: “Thực xin lỗi, các người đừng cử động, được không? Bằng không ta chỉ có thể nổ súng.”

Thân thủ người này thực sự rất nhanh, La Đan cùng Lôi Tuyền cơ hồ không thấy được bất cứ động tác nào của y thì súng của y đã lên nòng nhắm vào họ. Chưa từng thấy loại tốc độ khủng bố như thế, trong ấn tượng của Lôi Tuyền tựa hồ chỉ có Uther có thể so sánh được. Trước tình cảnh này, hai người cảm thấy hoảng sợ, đứng thẳng bất động tại chỗ.

Người trẻ tuổi còn đang lắp ống hãm thanh cho súng ngắn, người lớn tuổi hơn duy trì tư thế nhắm vào họ, miệng không ngừng dạy dỗ: “Như vậy không đúng, nhiệm vụ của chúng ta là phải làm cho hai người kia thoát nhìn như sợ tội tự sát, nếu như trên người họ nghiệm ra vết súng bắn, vậy là lộ. Người phải nghĩ xem, làm thế nào bây giờ để hoàn thành tốt nhiệm vụ.”

Người trẻ tuổi A một tiếng, lại thả khẩu súng vào trong bọc, nghĩ nghĩ nói: “Cắt mạch máu?” Không đợi người lớn tuổi hơn đánh giá, hắn lại lắc đầu phủ nhận, “Cắt mạch máu rất phiền toái, miệng vết thương dễ dàng cứng lại, hơn nữa bọn họ giãy dụa, sau khi chết cái xác sẽ rất kỳ quái, sẽ khiến pháp y hoài nghi.”

Lo lắng một hồi, cuối cùng hắn lại lấy từ bao trong bọc ra một đoạn dây thép: “Dùng cái này! Ghim chết rồi treo lên, nguy trang thành thất cổ tự tử, như vậy khó phân biện thật giả. Dùng cách này, pháp y có nghiệm ra họ đã giãy dụa cũng không có gì bất hợp lý.”

“Ok.” Người lớn tuổi khẽ gật đầu tỏ vẻ đồng ý. “Vậy ta làm a.” Người trẻ tuổi hào hứng bưng bưng hai tay nắm đoạn dây thép, hướng về phía hai người La Đan đi tới gần.

“Các người là sát thủ do người khác mời đến giết chúng ta?” La Đan nghe được những lời không thể tưởng tượng nổi kia, chỉ có thể đưa ra kết luận như vậy.

“Đúng vậy.” Người trẻ tuổi cho họ câu trả lời khẳng định.

“Là ai?” La Đan suy nghĩ rồi hỏi, “Bành Phi?”

“Đinh ca, chuyện này có thể nói hay không?” Người trẻ tuổi quay đầu lại hỏi người lớn tuổi.

“Ngu ngốc, chú ý!” Người lớn tuổi vừa mới thốt ra âm thanh nhắc nhở, La Đan đã lao tới vịn cánh tay của “đồ đệ” y, mà Lôi Tuyền đoạt được dây thép trong tay hắn, nhanh chóng quấn lên cổ của hắn nắm chặt.

Người trẻ tuổi giãy hai cái, tuy khí lực không nhỏ, cũng có chút kịch liệt, nhưng đối với La Đan và Lôi Tuyền, dù sao hắn vẫn còn là non tay. Lôi Tuyền siết chặt dây thép trong tay, nhìn qua lớn tuổi người kia nói: “Thực xin lỗi, ta và người không oán không cừ, nếu như hôm nay không phải vì bảo vệ tính mạng, ta cũng sẽ không làm loại chuyện uy hiếp người này.” Tay hắn lại hơi căng một phần, người tuổi trẻ lập tức hô hấp không thông, mặt trắng được đỏ bừng.

Người lớn tuổi nhăn nhúm mày, cũng không để ý tới Lôi Tuyền, dường như đang cố nén giận người trẻ tuổi: “Người thực phiền toái! Ta đã nói tuổi quá lớn học hỏi không tốt. Nhớ kỹ, người phải dựa vào bản lĩnh của mình để đánh giá khoảng cách với đối thủ, bất luận thế nào sau này đều phải đề cao cảnh giác, tuyệt đối không thể rơi vào tay đối phương. Đối thủ thông minh sẽ không cho ngươi cơ hội thở dốc, người vừa rơi trong tay đối phương, chẳng khác nào đã chết.”

Người trẻ tuổi tuy đã bị ghìm khó chịu vô cùng, rõ ràng còn có tâm tình thụ giáo gật gật đầu.

Loại thái độ ngạo mạn hoàn toàn không đem đối thủ để vào mắt này, quả thực làm cho Lôi Tuyền cùng La Đan vừa tức giận vừa sợ hãi. Như thế chắc chắn, tất có bản lĩnh.

Lôi Tuyền dùng sức mạnh hơn một chút nữa, quát: “Để chúng ta đi!” Khuôn mặt người trẻ tuổi kia lập tức biến thành xám ngoét, ngón tay liều mạng hướng dây thép chộp tới, lại bị bắt lại.

Người lớn tuổi mỉm cười: “Khẩn trương như vậy làm gì, ta không định giết các ngươi bây giờ. Hôm nay chỉ là thực tập, làm hắn chịu chút đau khổ mà thôi.” Nháy mắt, súng trong tay y đã biến mất không thấy. Y xòe hai tay, “Có thể buông hắn ra sao?”

Lôi Tuyền cười lạnh: “Không cần khách khí, thân thủ của người vượt xa chúng ta gấp bao nhiêu lần, nghĩ muốn rút súng lần nữa thật quá đơn giản. Ném khẩu súng trong bọc lại đây, thả chúng ta đi, chỉ cần chúng ta cảm thấy an toàn, tự nhiên sẽ thả hắn.”

Người kia cười lắc đầu: “Người thực cho rằng trong tay người có người ta sẽ không giết được các ngươi?” Hắn đột nhiên lại sử dụng loại tốc độ quỷ mị móc súng, nhắm, bắn, thu súng. Chỉ nghe “Khách” một tiếng rất nhỏ, viên đạn từ khẩu súng có gắn ống hãm thanh rõ ràng lách qua khoảng cách vài milimet giữa cổ người trẻ tuổi và sợi dây thép trên tay Lôi Tuyền, bắn đứt, viên đạn găm vào trong vách tường bên cạnh. Người trẻ tuổi hô hấp được, từng ngụm từng ngụm thở dốc.

“Trên đời này không có mấy người có thể tránh được súng của ta.” Người nọ mỉm cười hướng về phía Lôi Tuyền mặt xám như tro giải thích, “Bàn tay người đặt hơi nghiêng so với cổ của hắn, đó là một sai lầm trí mạng. Trên thực tế, nếu như người muốn từ dưới súng của ta chạy trốn, phải đem bản thân mình trốn đến phía sau người khác, cái gì cũng không lộ ra mới được.”

Vẫn đang bị La Đan bẻ ngoặt một tay, người trẻ tuổi hô hấp ổn trở lại vẫn còn lớn tiếng tán thưởng: “Đinh ca giỏi quá!” “Tới a, ta nghĩ hai vị tiên sinh sẽ không làm khó người.” Người lớn tuổi thản nhiên nói.

La Đan cùng Lôi Tuyền nhìn nhau, không thể làm gì khác ngoài buông tay để cho người trẻ tuổi kia rời đi. Ở cái loại khoảng cách này, dưới kỹ thuật bắn cơ hồ thần kỳ như vậy, bất luận cái gì giấy dựa đều không có ý nghĩa.

La Đan lại hỏi: “Mời các người tới giết người, có phải là Bành Phi?”

Thấy hắn hỏi, người trẻ tuổi cũng xoay mặt nhìn xem “sư phụ”, còn muốn biết rõ đáp án cho câu hỏi vừa nảy của mình.

Người lớn tuổi cười cười: “Quy củ trên đường*, bình thường là không thể lộ ra thân phận của người ủy thác, nhưng người ủy thác cũng có đặc thù yêu cầu, chẳng hạn như trường hợp này.” Tuy nhìn La Đan, nhưng mấy câu nói đó, y đều là nói cho người trẻ tuổi nghe. Thấy người trẻ tuổi gật gật đầu, y mới nói: “Đúng vậy, là một vị tiên sinh họ Bành, hắn còn muốn ta chuyển một câu cho người: Người vĩnh viễn cũng không có cơ hội quay đầu lại.” (* Quy tắc trong giới sát thủ)

Trong nháy mắt La Đan có một loại hoảng hốt không biết nên khóc hay nên cười. Đến tột cùng là chuyện gì? Chuyện gì đã khiến cho Bành Phi điên cuồng đến nỗi này?

Hắn cười khổ một tiếng, hướng người lớn tuổi nói: “Sự tình là do một mình ta gây nên, liệu người có thể chỉ giết một mình ta hay không?” Lôi Tuyền quay đầu nhìn hắn, lạnh lùng nói: “Nguyên lai ngày đó người nói nhất định phải ở bên ta, đều là nói nhảm, nói nói cho xong, lừa gạt lão tử?”

La Đan cười cười, xoay người ôm lấy anh, quay lưng về phía hai người nọ, khẽ nói: “Người đi đi, nhảy từ cửa sổ. Dáng người hai ta không chênh lệch là bao, ta sẽ tận lực che khuất người. Nếu như ta không sao, ta sẽ tới tìm người.” (Ài...lu nó là thế...)

Thân thể Lôi Tuyền cương một chút, anh ngược nhìn vào đôi mắt luôn lạnh lẽo dù khuôn miệng vẫn mỉm cười của người lớn tuổi nọ, vô kế khả thi.

Người trẻ tuổi đột nhiên hưng phấn mà nói: “Đinh ca, thì ra hai người bọn họ – là – là gay–” Biểu lộ của hắn trở nên vô cùng hâm mộ, “Hảo ngọt ngào nha...” Ánh mắt thèm thuồng nhìn về phía người lớn tuổi.

Người nọ bất động thanh sắc giáo huấn hắn: “Mắc mớ gì tới người, nhiệm vụ của người là giết người.” Thanh âm lạnh lùng tận lực giấu diếm cảm giác nổi da gà khi bị ánh mắt của “đồ đệ” ngắm trúng.

Người trẻ tuổi không chiếm được hưởng ứng, ánh mắt buồn bã, thấp giọng nói thầm: “Chẳng phải nói hôm nay không giết bọn họ, chỉ luyện tập truy tung sao...” Tròng mắt xoay động, hắn ngẩng đầu hướng về phía Lôi Tuyền nói: “Đừng ở đằng kia sinh ly tử biệt, còn chưa tới phút cuối mà. Hôm nay không giết các người, các người nghĩ biện pháp trốn a, bất quá nhất định chạy không thoát ánh mắt của Đinh ca.” Đồng thời ở một góc độ người lớn tuổi kia nhìn không tới, hắn nháy mắt một cái với Lôi Tuyền.

Nhận được sự trợ giúp ra ngoài ý muốn này, Lôi Tuyền trong lòng vui vẻ, bình tĩnh nhìn về phía người lớn tuổi nọ. Người nọ cười nhạt một tiếng: “Ta đã sớm nói hôm nay không giết các người, đi thôi, xem các người có thể trốn bao lâu. Vượt qua bốn mươi tám tiếng đồng hồ là các người phá được kỷ lục.” Y cúi đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Lôi Tuyền quyết định thật nhanh, lôi La Đan lao ra khỏi phòng.

“Chúng ta cũng đi thôi, đoạn đường này truy xuống, có rất nhiều thứ có thể học.” Người lớn tuổi nọ hướng về phía người trẻ tuổi nói.

“Chúng ta đang luyện tập truy tung, cũng không phải luyện tập thi chạy, không cần căng thẳng như vậy a?” Người trẻ tuổi cố ý kéo dài thời gian.

“Cũng tốt, cho bọn họ mười phút.” Người nọ cười cười, lại nhìn nhìn ra bên ngoài.

Lại bất chấp rước lấy ánh mắt kỳ quái của người qua đường, Lôi Tuyền kéo La Đan chạy như điên trên đường. Chuyên chọn loại khu vực đông đúc mà đi, chen chúc qua hai khu phố chợ, lúc này mới dừng lại ở một tòa thương mại sầm uất nghỉ ngơi.

La Đan vừa thở dốc vừa hỏi: “Làm thế nào mới có thể chạy thoát được khỏi tên kia?” Lôi Tuyền vỗ vỗ hân: “Hiện tại tình thế đã có chuyển biến khá tốt đẹp, chỉ cần người đừng nản chí như vừa rồi vậy, chúng ta nhất định có thể thắng.” Nghĩ nghĩ anh lại nói, “Lát nữa qua bãi đỗ xe lấy chiếc xe, trước qua đông thành đi, bên kia có không ít chỗ cung cấp các loại phục vụ đặc thù, tay nghề hóa trang so với ta cũng cao nhiều lắm. Chúng ta ở đó thay hình đổi dạng, lại quay trở về tìm một chỗ trốn vài ngày, ít nhất phải chống chọi được cho đến khi người liên hệ được với vị Vi luật sư kia, sự tình sẽ có chuyển cơ.” La Đan gật đầu: “Đi thôi.”

Bọn họ xuống dưới bãi đỗ xe tầng ngầm, chọn lấy một chiếc có bề ngoài không gây chú ý. Lôi Tuyền cạy mở cửa xe, hai người chui vào, vừa muốn kéo cửa xe, chợt nghe thấy một thanh âm rất rõ ràng: “Người tra bên trái ta tra bên phải.” Lại là thanh âm của hai sát thủ kia. (Trời ạ, hai anh truy còn siêu hơn chó săn đặc vụ!)

Làm sao có thể nhanh như vậy đã đuổi đến! Hai người không thể tưởng tượng nổi nhìn nhau, cũng không dám kéo lên cửa xe, sợ thanh âm dẫn bọn họ tới. Lại chỉ nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, tim đều muốn vọt ra khỏi miệng.

Rốt cục, tiếng bước chân dừng lại bên xe của bọn họ, ngoài cửa xe xuất hiện khuôn mặt của người trẻ tuổi. Ánh mắt của hân biến đổi, đấu tranh tư tưởng sau nửa ngày, rốt cục hân khẽ cắn môi, hướng về phía bọn họ lại nháy mắt một cái, giả bộ như không có việc gì tiếp tục tra xe khác.

Hai người thở phào một cái, nín hơi lắng nghe động tĩnh bên ngoài. Lại qua một hồi, tiếng bước chân dừng lại sâu trong bãi đỗ xe.

“Đinh ca, bên ta không có.” Người trẻ tuổi nói.

“Không có khả năng –” Người lớn tuổi ngừng lại, thanh âm trở nên lạnh, “Người cố ý buông tha bọn họ?”

“Không có –”

Bốp, một tiếng tát tai vang lên thật giòn giã, người lớn tuổi lạnh lùng nói: “Người có thể thông cảm với bọn họ, nhưng không được phá hư việc làm ăn của ta! Còn tiếp tục như vậy thì đừng nghĩ theo ta nữa!”

“Đinh ca –” Người trẻ tuổi ủy khuất không thôi.

Hai người đó hiện đàn ở sâu trong bãi đỗ xe, lúc này không đi, người nọ lại một lần nữa kiểm tra trở về, sẽ không cơ hội. La Đan cắn răng một cái, liều mạng phát ra tiếng vang kinh động bọn họ, một bên đầu dây, một bên đóng cửa xe, nhún ga liền xông ra ngoài.

Lôi Tuyền quay đầu lại xem, nghe được tiếng động hai người đuổi theo ra đến, người lớn tuổi nọ cũng không nóng nảy, ôm ngực cười cười, đưa ánh mắt chuyển hướng người trẻ tuổi. Trong lòng anh vừa động. Vì sao họ cũng không sốt ruột đuổi theo? Chẳng lẽ y đã thả thiết bị truy tìm trên người họ, cho nên mới không nhanh không chậm, đã tính trước được bọn họ dù bỏ chạy đến đâu cũng đều bị tìm thấy?

Anh cau mày cẩn thận hồi tưởng, cả anh và La Đan đều không có bất luận sự tiếp xúc thân thể nào với y, họ chỉ chạm qua người trẻ tuổi kia mà thôi. Họ thực sự bị thả thiết bị theo dõi? Giấu ở đâu? Ở trên quần áo của mình tìm kiếm một hồi không có kết quả, anh lại sờ sờ quần áo của La Đan, vẫn đang không thu hoạch được gì. Mặc kệ nói như thế nào, có cơ hội thì họ sẽ phải lập tức đem tất cả quần áo trên người ném đi. Lôi Tuyền bình ổn tâm tình lại, chỉ La Đan lối đi đến Đông thành.

Đường đã đi được một nửa, hai người bỏ lại xe hơi, gọi một chiếc taxi tiếp tục, lại xuống xe đi chừng mười phút đồng hồ, Lôi Tuyền liền dẫn La Đan đi vào một khu vực dân cư hỗn loạn.

Một gian phòng ở bình thường có treo rèm che trắng ở trước cửa, phía trên cũng không viết chữ gì. Lôi Tuyền có vẻ rất tuân thủ đẩy cửa đi vào. Bên trong là một tiệm uốn tóc nho nhỏ, có người đang cắt tóc.

Người thợ cắt tóc trung trung tuổi nhìn thấy Lôi Tuyền, khẽ giật mình, bẽn lẽn chào hỏi: “Tiểu Lôi, sao người lại tới đây?” Lôi Tuyền cười hướng ứng: “Hà thúc hảo. Đây là bằng hữu của ta, chúng ta đi tìm Hà thúc ‘Cắt tóc.’” Hà thúc ngậy ngốc một chút: “Ngồi xuống đợi lát nữa, ta làm xong cái này thì đến lượt các người.”

Tiến chân người khách duy nhất xong, Hà thúc cắt đi tấm màn vải trắng treo bên ngoài, khóa cửa lại, rồi mới ngồi xuống hỏi: “Tiểu Lôi, phạm tội?” Lôi Tuyền bắt đầu dĩ gật đầu. Hà thúc thở dài, “Sớm nói người đừng cùng mấy người loạn thất bát tao gì đó trộn lẫn, người xem, rốt cục đã xảy ra chuyện a.”

Lôi Tuyền liếc một cái về phía “loạn thất bát tao” La Đan, cười cười: “Làm cho Hà thúc hao tâm tổn trí, chúng ta đang rất vội, Hà thúc mau chóng bắt đầu đi.” Nói theo lấy từ trong bọc nhỏ ra một chồng tiền mặt, đặt lên trên bàn. Hà thúc vội vàng chối từ, nửa ngày không lay chuyển được Lôi Tuyền, mới thu vào. Hắn giận dữ nói: “Các người vào phòng trong chờ một lát, ta đi lấy công cụ.”

Hai người đi vào phòng trong chờ đợi, La Đan đánh giá thoáng cái gian phòng đơn sơ rách nát, thập phần hoài nghi hỏi: “Vừa rồi cái kia Hà thúc, chính là cao thủ hóa trang người nói?”

Lôi Tuyền cười cười: “Người Đại lão bản chờ xem thường cái khu phố này, ở đây tầng long ngoạ hổ, cao thủ phần đông, Đồ lão đại không có dám người này giúp hắn cho hắn chống đỡ, đã sớm “xong” rồi. Hà thúc xem như cao nhân trong cao nhân, cũng khá thành thật, chỉ thăm nghĩ dựa vào tay nghề cho lão bà hài tử một cuộc sống thoải mái. Thủ nghệ của ta chính là cùng hắn học.”

“Khu phố phía trước còn có một cao thủ làm hàng giả, vô luận giấy tờ gì, hắn đều có thể làm giả được, ta vốn định tìm hắn lấy hai cái chứng minh thư giả nghĩ cách rời khỏi thành phố trước, nhưng hắn lại là tâm phúc của Đồ lão đại, thật sự không đáng tin, cái này không thể mạo hiểm.”

La Đan im lặng nửa ngày, đột nhiên nói: “Người ném đi cuộc sống yên tĩnh, cùng ta chạy trốn nguy hiểm và cả cái chết, thật không có một chút nào không cam lòng hay sao?”

Lôi Tuyền nhú mày nhìn qua hắn: “Người có thấy mình trở nên phiền phức như nữ nhân hay không? Sao có thể nghĩ ra nhiều thứ nhảm nhí như vậy để nói?”

Nào có nhiều thứ nhảm nhí như vậy để nói? Chẳng lẽ hắn muốn hiểu được suy nghĩ của Lôi Tuyền là làm chuyện thừa thãi? Chẳng lẽ hắn vì tình cảnh của Lôi Tuyền mà lo lắng, là hắn tự cho là đúng? La Đan nhìn qua ánh mắt trong veo không hề có một chút tâm tình bi quan của Lôi Tuyền, đột nhiên nghĩ đến, có phải là chỉ trong thế giới phức tạp của mình mới có chuyện bất cứ việc gì cũng phải tìm ra được ích lợi, phân rạch rồi được và mất, còn đối với những người hàng ngày trôi qua cuộc sống đơn giản này, họ căn bản chưa từng tính toán tỉ mỉ như vậy? Nhiều lần hắn muốn hỏi vì sao, như thế nào, có phải là lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử? Đây là nguyên nhân khiến Lôi Tuyền không muốn tham gia cuộc sống của hắn?

Đột nhiên nghe được tiếng bước chân vang lên, Lôi Tuyền đứng dậy: “Hà thúc đã trở lại.” Anh lôi La Đan ra phía cửa phòng đón người, lại bất chợt giữa đường ngừng bước.

Đúng vậy, Hà thúc đã trở lại, phía sau còn có hơn mười người cầm vũ khí trong tay đi theo...

15. Chương 8-1

Lôi Tuyền có chút không thể tin, sững sờ nhìn người mà anh vốn tin cậy, “Hà thúc...” Khuôn mặt Hà thúc lộ vẻ hổ thẹn: “Tiểu Lôi, Hà thúc thực xin lỗi người. Chính là mấy ngày hôm trước Đồ lão đại nói, ai dám thu lưu người không báo cáo thì cả nhà đều bị giết. Ta đã từng này tuổi rồi, lại phải nuôi vợ nuôi con, muốn tiếp tục sống trên địa bàn của Đồ lão đại, ta không dám gánh vác cái mạo hiểm này...”

Lôi Tuyền cười khổ gật gật đầu: “Xem ra, là ta chạy tới khiến Hà thúc thêm phiền toái.” Hắn quay đầu hướng La Đan cười cười, “Bằng hữu của người thật lợi hại, hắc bạch hai đạo phát truy nã, so với cảnh sát quần được còn rộng hơn...” Vừa nói, anh vừa bóp nhẹ lấy bàn tay hắn.

La Đan hiểu ý, cơ hồ đồng thời cùng Lôi Tuyền vớ lấy bất cứ thứ gì có trong tầm tay, quăng đập về phía thủ hạ của Đỗ lão đại. Không gian trong tiệm nhỏ hẹp, quần áo không có lợi, mà một chọi một, đám tiểu lâu la kia đâu phải là đối thủ của La Đan và Lôi Tuyền? Bất quá hơn 10” sau, hai người đã giải quyết hết bảy tám người, còn lại vài người thấy tình thế không ổn, xoay người chạy mất, trong tiệm chỉ còn lại một mình Hà thúc.

Lôi Tuyền quay đầu nhìn về phía người này, Hà thúc sợ hãi lui một bước. Lôi Tuyền có chút trầm trọng cười cười: “Hà thúc đừng sợ, cẩn thận ngấm lại, là ta đã không nghĩ đến tình cảnh của ngươi. Ta đi, không bao giờ quay lại đây nữa.”

“Tiểu Lôi –” Hà thúc ngại ngần thấp giọng nói, “Tiền của ngươi –” Lôi Tuyền cười cười: “Dù sao cũng đập hư ngươi không ít đồ, xem như bồi thường a.” Anh kéo La Đan đi ra khỏi tiểu điểm của Hà thúc. Không khí trong lành nhưng lạnh lẽo ủa vào trong phổi, Lôi Tuyền hít sâu, nhất thời cũng không biết đi đường nào.

“Hắn còn ở đây, đừng làm cho hắn chạy!” Tiếng la hét từ một đầu con đường truyền đến, Lôi Tuyền quay đầu xem xét, lần này khí thế hùng hậu, ước chừng phải bốn năm mươi người. “Ai đánh gãy chân của hắn, ta lại thêm gấp đôi tiền thưởng!” Người lớn tiếng là Đỗ đại lão bản, kẻ đang muốn mượn cơ hội báo thù cho đường đệ*. Lôi Tuyền thấp mắng một câu, cùng La Đan chạy về phía đầu đường bên kia, vừa chạy vừa nói: “Lúc này là ta liên lụy ngươi, ngươi cân nhắc kỹ chưa?” (* Cái gã từng bị Lôi Lôi cầm dao rượt theo mấy ngã tư chém cho tơi bời trong lời kể của A Vĩ ý!)

Con đường bên kia có một góc quẹo, hai người chạy đến mới biết ở bên này cũng có khoảng hai ba mươi người. Cho dù họ có đánh hạ được hai ba mươi người này thì nhóm người bên kia cũng đã đuổi tới. Giữa lúc hai người đang tiến thoái lưỡng nan, kẻ cầm đầu nhóm người này nhìn thấy bọn họ, khẽ giật mình, đột nhiên giơ tay ra hiệu cho thuộc hạ, rõ ràng nhượng xuất một lối đi.

Lôi Tuyền khó hiểu ngừng cước bộ, nhìn xem hắn. Hắn nhếch miệng cười: “Hôm nay bỏ qua ngươi, chúng ta huề nhau, lần sau lại đánh qua.” Bên cạnh một tay thủ hạ có chút lo lắng: “Báo ca, buông tha bọn họ, Đỗ lão đại bên kia chúng ta phải nói năng thế nào?” Vị Báo ca này trừng mắt: “Giúp hắn là cho hắn cái nhân tình, không giúp cũng là số của hắn. Hắn có thể làm gì ta được?” Quay đầu lại, hắn nói với Lôi Tuyền: “Còn không mau đi?”

Không hiểu ra sao, Lôi Tuyền đành phải nói câu đa tạ, cùng La Đan lao ra khỏi con đường này, đi vào trên đường lớn. Đón xe taxi, ngồi lên rồi anh quay đầu lại nhìn thoáng qua, mới phát hiện thân ảnh người nọ nhìn quen mắt, nghĩ nghĩ, giật mình A một tiếng, “Thì ra là hắn.”

“Hắn là ai?” La Đan ghen, đưa mắt ngăn trở ánh mắt Lôi Tuyền. Lôi Tuyền cười cười: “Tâm địa người này thật khó nắm bắt. Hắn là đại ca của băng đua xe lần trước cùng chúng ta đánh nhau trên đường cái.” La Đan hồi tưởng lại cũng kinh ngạc A một tiếng, ngay người sau nửa ngày mới thở dài: “Không nghĩ tới loại người này cũng biết ân oán rõ ràng.”

Lôi Tuyền vỗ vỗ vai hắn: “Chớ nhụt chí, ai cũng có lúc nhìn lầm người, ta cũng không nghĩ tới Hà thúc lại bán đứng ta nên hôm nay mới chật vật như vậy.”

Tính ra họ đã chạy đến khu vực an toàn, hai người xuống xe, ngồi ở ven đường thương lượng bước tiếp theo nên làm cái gì. Kế hoạch cải trang giả dạng đã không thành công, bọn họ cứ như vậy bại lộ giữa ban ngày ban mặt, đích thật là hắc bạch hai đạo đều có nguy hiểm.

Lôi Tuyền nói: “Ta xem ra hay là chúng ta trước hết rời khỏi Đông thành, nơi này là phạm vi thế lực của Đỗ lão đại, như thế nào cũng không an toàn như tại địa bàn của Lisa tỷ. Có điều, Đỗ lão đại hôm nay tự thân xuất mã, việc này xem như nháo đại, nhất định sẽ rơi vào tai hai gã sát thủ, bọn họ hẳn là cũng đoán chúng ta phải về Tây thành.”

La Đan nghĩ nghĩ nói: “Hư là thật, thật là hư. Bọn họ có thể đoán được chúng ta cũng lo lắng đến điểm này mà lựa chọn ở lại Đông thành hay không?”

Lôi Tuyền cười nói: “Cho nên hay là chúng ta trở lại Tây thành thì an toàn hơn?”

La Đan cũng cười nói: “Đoán sai chỉ có thể trách vận khí bất hảo.”

Hạ quyết tâm, hai người ngồi xe trở lại Tây thành, lại ở bên đường mua mới y phục từ trong ra ngoài, sắc trời đã tối, tìm một khách sạn nhỏ ở lại, chuyện thứ nhất chính là thay hết quần áo cũ. Tắm rửa xong đi ra, Lôi Tuyền cẩn thận kiểm tra lại một lần nữa đồng quần áo cũ, vẫn không tìm được bất luận thiết bị theo dõi nào.

“Đừng tìm nữa, nếu thật là có thiết bị theo dõi, hiện tại bọn họ đã đứng ở trước mặt chúng ta đi? Huống chi chúng ta chỉ cùng người trẻ tuổi kia có tiếp xúc, ta không tin cái tên tiểu tử bốn thủ bốn cước kia có bản lĩnh ở trong tình huống lúc đó mà gài thiết bị theo dõi lên người chúng ta.” La Đan tắm rửa xong, đi ra, thấy Lôi Tuyền còn chưa từ bỏ ý định tìm bèn ôm lấy bờ vai trần của anh, tỉnh táo nhắc nhở.

Lôi Tuyền nhut chí bỏ qua quần áo, ngồi ở bên giường buồn bực: “Ta chính là không rõ, bọn họ sao có thể nhanh như vậy tìm được đến bãi đỗ xe? Rốt cuộc là vấn đề ở đâu?”

La Đan siết chặt hai tay, dúi đầu vào trong cổ anh: “Nghĩ mãi mà không rõ cũng không làm thế nào hơn được, đi ngủ sớm một chút a, ngày mai còn không biết phải làm sao.” Lôi Tuyền bất đắc dĩ gạt đầu, cùng hần nằm xuống, vừa mới chuẩn bị tắt TV, kênh tin tức đã đưa một câu lập tức làm cho hai người buồn ngủ đều bay biến.

“Doanh nghiệp trẻ tuổi của thành phố ta, La Đan, chống lại lệnh bắt, lẩn trốn án khiến bạn gái người này từ Pháp trở về biết việc này, bởi vì quá bị đả kích mà cắt cổ tay tự sát. Ngay lúc đó cô gái đã được đưa đến bệnh viện tốt nhất của thành phố để cứu chữa, cho đến lúc này vẫn chưa vượt qua kỳ nguy hiểm...”

Lôi Tuyền cảm giác được thân thể của người đang ôm chính mình trong nháy mắt lạnh buốt. Anh vội vã quay người sang đem hần ghì vào trong ngực, thấp giọng nhắc nhở: “Đây nhất định là quỷ kế của Bành Phi, đừng nhut chí.”

La Đan hơn nữa ngày mới bình tĩnh lại, suy nghĩ kỹ lại lắc đầu: “Không thể nào, hần sao có thể lấy sinh

mệnh của muội muội mình ra bày mưu tính kế? Nhất định là Linh Linh thật sự xảy ra chuyện!”

Trầm mặc sau nửa ngày, hần đột nhiên nói: “Ta muốn đi bệnh viện nhìn xem.” Lôi Tuyền mắng: “Con mẹ nó nguời điên rồi! Mặc kệ việc này là thật hay giả đều là một cái bẫy! Nếu như là giả, đó là Bành Phi đang chờ bắt nguời, nếu như là thật, đó là cảnh sát đang chờ bắt nguời!”

La Đan khẽ cắn môi: “Linh Linh là một cô bé thiện lương, ta phụ bạc cô ấy như vậy, cô ấy vẫn chịu tha thứ cho ta, còn chúc phúc ta. Bành Phi dụng thủ đoạn khiến ta lưu lạc đến bước này, cô ấy vốn là một chút cũng không biết. Ta sợ cô ấy thật sự bởi vì biết rõ mọi chuyện mà chịu không nổi làm chuyện ngốc nghếch. Sự tình là bởi vì ta mà ra, ta không đến thăm cô ấy, lương tâm bất an.”

“Nguời thanh tỉnh chút được không? Nếu như cố ấy vì biết những chuyện này mà tự sát, vậy nguời chạy tới thăm, bị bắt, cô ấy cho dù lần trước đó không chết được, lần này cũng sẽ bị nguời hại chết!”

La Đan ngẩng đầu nhìn qua Lôi Tuyền: “Tuyền, nếu như là nguời, nghe được Tiểu Văn của nguời vì nguời tự sát, nằm ở trong bệnh viện, tính mạng đe dọa, không biết thật giả, nguời có thể đi thăm cô ấy hay không?” Lôi Tuyền khẽ giật mình, nói không nên lời.

La Đan ôm sát anh, nhẹ nhàng thở dài trên vai anh: “Chúng ta là nam nhân, có một số việc biết rõ là ngớ ngẩn, cũng nhất định phải làm.”

Trầm lặng sau nửa ngày, Lôi Tuyền vỗ vỗ lưng hần: “Ngày mai ta cùng nguời đi.”

“Không cần, đây là chuyện riêng của ta, ta tự giải quyết sẽ tốt hơn.” La Đan kiên quyết phản đối.

Lôi Tuyền nâng cằm hần lên, nắm chặt, cùng hần mặt đối mặt: “Nguời thật sự cho rằng ta còn có thể đơn giản buông tay khỏi nguời?”

Trong mắt anh tỏa ra một loại ánh sáng rực mà La Đan tựa hồ rất quen thuộc, lại tựa hồ chưa bao giờ thấy. Trong nháy mắt thất thần, hần cảm giác thân thể bị đốt cháy bởi một nụ hôn nóng bỏng, làm cho con tim cũng bị phồng đến.

Đêm hôm đó, bọn họ làm yêu không biết mệt mỏi, phẳng phất ngày mai là ngày tận thế.

.....

Trời rốt cuộc cũng sáng. Lôi Tuyền đem hết khả năng cùng dụng cụ có trong tay, thay đổi tướng mạo của hai nguời, nhưng mà cuối cùng cũng chỉ có thể miễn cưỡng giấu diếm được nguời xa lạ, nếu như đụng phải nguời quen thuộc như Bành Phi, khẳng định sống không qua.

Lên kế hoạch tỉ mỉ, hai nguời đi bộ vào bệnh viện. La Đan hóa trang thành tiểu phóng viên, quần quít lấy

một tiểu hộ sĩ nói chuyện phiếm, hỏi vòng vèo tình huống của Linh Linh, còn Lôi Tuyền lặng lẽ lén vào phòng nghỉ của nhân viên, lấy trộm một bộ đồ của bác sĩ.

Hai người gặp nhau tại cầu thang ở tầng hai mươi, trao đổi một chút tin tức. Bành Linh Linh đích xác bởi vì cắt cổ tay tự sát mà được đưa tới cứu chữa, đêm hôm qua đã tỉnh lại. May mắn là, sự kiện lần này tuy bị báo chí nháo đại, nhưng phía cảnh sát cũng không coi trọng, tối hôm qua sau khi người bệnh thanh tỉnh họ chỉ làm một cuộc phỏng vấn điều tra đơn giản rồi rời đi. Ca ca của người bệnh cũng chỉ có mặt trong ngày nhập viện, sau khi thanh toán phí tổn trị liệu vẫn chưa từng quay lại, cũng không cho người trông nom đặc biệt.

Sự việc Linh Linh cắt cổ tay từ đầu đến cuối đều lộ ra điểm bất bình thường. Hai người phân tích, việc bên cảnh sát không làm lớn chuyện, có thể là có liên quan đến “người quen” làm quan to kia của Lisa tỷ, mà bên này Bành Phi không đến chăm sóc muội muội, lại làm cho người ta đoán không ra dụng ý. Hẳn gần đây khá là yêu thương muội muội, không thể nào phát sinh chuyện lớn như vậy lại đến nhìn thoáng cái cũng không.

Nhân viên chịu trách nhiệm chữa bệnh và chăm sóc bệnh nhân mỗi hai giờ lại vào phòng theo dõi tình trạng bệnh nhân một lần, hai người chờ lần thứ hai kiểm tra của hôm nay trôi qua, La Đan khoác y phục của bác sĩ, Lôi Tuyền giả trang làm người bệnh, cả hai cùng đi về phòng của Linh Linh. Cũng may đây là bệnh viện lớn nhất thành phố, nhân viên và người bệnh đông không đếm xuể, tuy đụng phải không ít “Đồng sự”, nhưng không ai vì sự lạ mắt của La Đan để tâm.

Rốt cục đi vào trước phòng bệnh của Linh Linh, La Đan hít sâu một hơi, đẩy cửa đi vào, Lôi Tuyền ngồi ở ghế dài ngoài hành lang, hỗ trợ canh chừng.

Buổi sáng ánh mặt trời chói chang, xuyên qua kính cửa sổ, đem hết thấy màu trắng tinh nhuộm thành màu hoàng kim, Linh Linh nằm trên giường bệnh, mặt tái nhợt, nhờ tóc đen làm nổi bật mà khuôn mặt cô nhìn như một đóa bách hợp xinh đẹp.

La Đan lo lắng đến gần giường bệnh, nơi đây nằm một người con gái đã từng gần gũi với hắn hơn bất cứ ai. Theo thói quen, hắn nhẹ nhàng vuốt tóc cô, lại nhìn trên thấy cổ tay băng trắng muốt lấm tẩm dấu máu đỏ sẫm, chưa phát giác ra tay mình run lên, đụng phải vầng trán cao cào của Linh Linh.

Linh Linh ngủ rất thỉn, sự đụng chạm nhẹ nhàng liền khiến cô tỉnh giấc. Mở mắt ra, cô như không thể tin được mà nhìn qua La Đan nửa ngày, sau đó lại nhắm mắt, khẽ cắn môi dưới. Đây là động tác chỉ có khi cô tự cho là mình đang nằm mộng chưa tỉnh, khóe môi La Đan tự động cong lên một chút, ôn nhu nói: “Là thật, không phải ảo giác, anh tới thăm em.”

Linh Linh chấn kinh mở mắt ra, lại lần nữa nhìn về phía La Đan, ánh mắt xẹt qua ngàn vạn loại tưởng niệm, cuối cùng lại biến thành kinh hoảng, cô thấp giọng dồn dập nói: “Đan, anh đi mau, trong này rất nguy hiểm!”

Nổi cảm động tự trong lòng nổi lên, La Đan dùng thanh âm thật bình tĩnh an ủi cô: “Yên tâm, nếu anh có thể tới, cũng có thể bình yên rời đi. Để cho anh ở lại cùng em trong chốc lát.”

Linh Linh nhắm mắt lại, cắn môi dưới, muốn thuyết phục rằng mình vẫn đang ở trong mộng, có thể quang minh chính đại cùng La Đan một chỗ, không cần lo lắng an nguy của hắn, nước mắt lại không cách nào không chế được mà tuôn xuống, chộc tan ảo tưởng lừa mình gạt người ấy.

La Đan đưa tay lau đi giọt nước mắt tràn ra trên mặt cô, ôn nhu nói: “Đừng khóc, đừng lo lắng cho anh, hết thấy đều tốt.” Hắn càng nói lại càng khiến nước mắt cô gài như đứt dây mà lăn chã rơi xuống.

Chờ tâm tình của Linh Linh bình phục lại, La Đan mới hỏi: “Tại sao phải làm chuyện ngốc nghếch như vậy? Tại sao phải thương tổn chính mình?” Hắn nghĩ tới không dưới mười loại đáp án, lại ngoài ý muốn nghe thấy Linh Linh ghen ngào nói: “Đan, em thực có lỗi!”

“Linh Linh, em đang ở đây nói cái gì? Dù có một vạn lý do, cũng chỉ có anh thực có lỗi với em.” Một câu lại khiến Linh Linh rơi thật nhiều nước mắt, cô cắn môi rơi nửa ngày lệ, đột nhiên ngẩng đầu: “Đan, em thực có lỗi với anh, anh của em thực có lỗi với anh! Em cảm thấy không có mặt mũi nào gặp lại anh nữa, mới nghĩ đến tự sát.”

Quả nhiên là vì nguyên nhân này! La Đan thở dài, khẽ vuốt mái tóc của cô: “Nha đầu ngốc, tuy ca ca của em trả thù anh có chút quá phận, nhưng dù sao cũng là anh có lỗi với em trước, nhưng những chuyện này cũng chỉ là chuyện giữa đàn ông bọn anh, vô luận thế nào cũng đều không liên can đến em. Đáp ứng anh đi, cho dù từ nay về sau phát sinh chuyện gì, cũng không được lại tự tổn thương bản thân mình nữa.”

Thần sắc Linh Linh vô cùng kích động, khuôn mặt cô càng thêm tái nhợt: “Anh không biết, em vốn cũng không biết, sự tình căn bản không phải là như vậy! Anh của em, anh ấy... Anh ấy là ma quỷ!”

Nhìn thấy La Đan kinh ngạc lại khó hiểu, Linh Linh khẽ cắn môi, mở miệng nói: “Em không thể chết đi, đại khái là lão thiên gia không cho phép em nhu nhược trốn tránh. Đã như vậy, em sẽ nói cho anh biết chân tướng.”

Cô bình phục một chút tâm tình của mình, dường như cảm giác mình không cách nào đối mặt với La Đan, quay đầu nhìn qua cửa sổ, khung cảnh tràn ngập ánh sáng mặt trời, nói khẽ: “Sự tình từ lúc vừa mới bắt đầu, chính là một cái bẫy. Em chưa bao giờ biết, ca ca khuyên em từ Pháp trở về, đưa anh đi đón em, giới thiệu chúng ta nhận thức, kết giao, thẳng đến khi chúng ta đính hôn, hết thấy đều là cái bẫy mà anh ấy xếp đặt tỉ mỉ.”

“Em cho là anh ấy đưa hạnh phúc đến cho em, trên thực tế, anh ấy lại đã mở cửa địa ngục đưa anh vào. Anh ấy một mực chờ, chờ chúng ta kết hôn, chờ em có được quyền thừa kế hợp pháp, sau đó tiễn anh rời đi thế giới này, hảo hảo mà thu hoạch thành quả anh ấy dày công thiết kế.”

“Những năm này anh ấy ở bên cạnh anh đào sẵn vô số bẫy rập, làm vô số chuẩn bị, bất cứ lúc nào cũng có thể đoạt lấy thiên hạ của anh, anh ấy sợ anh không đủ yêu em, không ngừng chỉ đạo em phải làm như thế nào mới có thể trói chặt lòng anh, lại sợ em quá mức yêu anh, không ngừng giật dây anh ra bên ngoài phong lưu khoái hoạt.”

“Anh ấy cơ hồ chuẩn bị xong hết thấy, lại tính sai hai chuyện. Chuyện thứ nhất là không nghĩ tới anh lại

đột nhiên yêu người khác, quyết tuyệt chấm dứt hết thảy giữa chúng ta, làm kế hoạch của anh ấy chết từ trong trứng nước. Cho nên anh ấy phát động trả thù, muốn bức anh trở lại bên cạnh em. Ngày đó anh rời đi, triệt để đoạn tuyệt hy vọng này của anh ấy, ca ca lại xuất ra phương án thứ hai, thuê người giết anh, cùng lúc giả tạo di thư. Chuyện thứ hai mà anh ấy không nghĩ tới, chính là ở vào lúc cần em - một đứa em gái vẫn một mực bị lừa gạt - phối hợp thì, em lại không vì ‘kế hoạch vĩ đại’ ấy mà vui mừng khôn xiết, ngược lại muốn giúp một ngoại nhân là anh.”

“Anh ấy nhốt em lại, để cho em thay đổi ý định. Em không biết làm thế nào để có thể đối mặt với anh, em không biết làm thế nào mới có thể ngăn cản sự điên cuồng của ca ca, em chỉ có thể chấm dứt chính mình, hủy diệt một quân cờ trọng yếu nhất trong tay anh ấy, có lẽ như vậy, anh ấy sẽ buông tha cho.”

“Thế nhưng lão thiên gia không cho phép em chết, em chỉ có thể đứng ra nói cho anh biết, đưa tất cả những dối trá lừa gạt vô sỉ này ra ánh sáng, anh muốn thế nào khinh bỉ em, khinh bỉ ca ca, em cũng không có gì để nói.”

Nói một hơi rất nhiều, mắt vẫn nhìn về phía ánh mặt trời chói chang, Linh Linh mới nói hết, lại choáng váng nhắm mắt lại, vô lực thở dốc.

Trên đường trốn chạy, La Đan từng thiết tưởng đến vô số nguyên nhân, lại không hề nghĩ rằng tình cảm bằng hữu bao lâu nay, ngay từ lúc bắt đầu đã là lừa gạt. Cứ sốc đột nhiên xuất hiện làm hấn ngay người nửa ngày mới trở lại hiện thực.

“Linh Linh, em không sao chứ?” Hấn đỡ lấy cô gái không chịu đối mặt với hấn, “Sao em có thể phán cho mình cái tội vốn không thuộc về em?” Hấn khẽ vuốt làn da càng thêm tái nhợt của cô, “Vô luận người khác làm cái gì, trong lòng anh, em vĩnh viễn là cô gái thiện lương xinh đẹp nhất! Mọi chuyện diễn ra giữa anh và ca ca em đều không thuộc trách nhiệm của em, từ nay về sau, em chỉ sống cho chính mình, biết không?”

Linh Linh nở một nụ cười khổ sở: “Em thực sự rất hạnh phúc vì anh đã không trách em... Nhưng em không có cách nào ngăn cản ca ca. Em lo lắng anh không thể thoát khỏi bẫy rập này, cũng lo lắng ca ca đùa với lửa có ngày chết cháy... Thế nhưng em không thể làm được bất cứ chuyện gì. Đan, ôm em một chút, sau khi xuất viện em sẽ đi Pháp, vĩnh viễn không trở lại. Từ nay về sau, em sẽ chỉ vì chính mình mà sống.”

La Đan cúi người cho Linh Linh một cái ôm ôn nhu, rồi nhẹ nhàng tách khỏi đóa hoa bách hợp từ nay sẽ vĩnh viễn rời khỏi sinh mệnh của hấn.

16. Chương 8-2

Tâm tình trầm trọng đóng cửa phòng bệnh, La Đan gặp Lôi Tuyền đi đến đón mình, nhẹ giọng hỏi: “Thế nào?” Hấn mặt mỗi tựa đầu trên vai anh, thở dài nói: “Ta thật ngu ngốc, những năm này còn tự cho là bản thân đã có năng lực tự bảo vệ được mình, thì ra những cạm bẫy ngấm ngầm hay công khai kia ta chưa bao giờ có thể vượt qua.” Hấn bất chấp ánh mắt của người bên ngoài, mở ra hai tay ôm chặt lấy Lôi Tuyền, muốn từ thân thể người này hấp thụ được sự an tâm và tín nhiệm cuối cùng.

Tuy không biết chuyện gì đã xảy ra, Lôi Tuyền vẫn an ủi vỗ vỗ lưng hắn, “Rời khỏi nơi này trước a, ở đây quá nguy hiểm.” Ôn hòa cùng năng lượng sống xuyên thấu qua lưng lan tỏa khắp cơ thể La Đan, kéo hắn từ vực sâu tăm tối và lạnh lẽo trở về hiện thực.

La Đan tỉnh táo lại, gật gật đầu, vừa thoát áo blouse vừa đi ra ngoài, nhưng đi được hơn mười bước, hắn dừng lại, ngơ ngẩn. Trên hành lang có hai người đang đứng đợi. Người trẻ tuổi trẻ mang vẻ mặt tiếc hận nhìn bọn họ, người lớn tuổi hơn, mỉm cười, tay đặt trong túi áo khoác, mà trong túi áo có cái gì thô sấp hẳn rõ góc cạnh. Không cần hỏi, là súng.

Y tỏ vẻ quan tâm, hỏi: “Cùng bạn gái cáo biệt xong rồi? Có thể đi được chưa?” Chỉ chỉ thang máy, y làm động tác “xin mời”. La Đan có cảm giác bàn tay của Lôi Tuyền vươn tới, cùng hắn mười ngón giao triền. Hắn dùng lực nắm chặt, cùng nhau vào thang máy.

Rốt cục, hành vi ngớ ngẩn của hắn vẫn liên lụy đến người ấy. Đứng trong thang máy không ngừng chạy lên cao, La Đan hồi tưởng hết thảy của đêm qua. Quay đầu nhìn về phía Lôi Tuyền, hắn nhìn thấy vẻ mặt người ấy thật thản nhiên, phẳng phất như chỉ đang cùng mình đi ăn bữa cơm. Đêm qua, Lôi Tuyền hẳn cũng đã làm ra quyết định xấu nhất a?

Là hắn trêu chọc đến người ấy, mê say cảm giác được cùng nhau trên giường, lại cưỡng cầu tình cảm của người ấy, sau cùng kéo người ấy vào mối quan hệ lẩn quẩn của cá nhân mình, vào kế hoạch điên cuồng của Bành Phi. Đóa hoa này tại Dạ Sử cuồng dã nổi bật, rực rỡ biết bao nhiêu, nhưng bắt đầu từ giây phút đầu tiên gặp gỡ hắn, đã định là phải héo rũ trong thế giới chỉ biết coi trọng vật chất của hắn? Hiện tại nếu hắn buông tay, liệu vẫn còn kịp?

Thang máy dừng lại ở lầu trên cùng, người đàn ông lớn tuổi hơn lại làm động tác “mời”. Bốn người cùng nhau ra khỏi thang máy, đi qua cầu thang bộ, lên trên sân thượng của bệnh viện.

“Tốt lắm, chuyển lữ hành chấm dứt, nhị vị là nên về nhà.” Người lớn tuổi nọ cười cười, từ trong túi áo lấy ra khẩu súng, quang minh chính đại chỉ vào bọn họ.

La Đan tiến lên một bước, ngăn tại trước mặt Lôi Tuyền, “Liệu ta có thể gọi cho Bành Phi một cuộc?”

Người lớn tuổi nọ cười cười: “Hắn biết rõ ngươi nhất định sẽ đến bệnh viện, vì tị hiềm nên hắn sẽ không đến. Người cẩn thận như vậy liệu có thể khiến mình trở thành người cuối cùng tiếp điện thoại của người trước khi người chết hay không?”

“Sau khi ta gọi cho hắn, ngươi có thể lấy đi điện thoại của ta, hoặc là cũng có thể cho ta sử dụng điện thoại của ngươi.” La Đan nói. Người trẻ tuổi ở một bên khuyên: “Đinh ca, nên đáp ứng hắn a, dù sao ở trong tay ngươi, hắn cũng không thể giở trò gì được nữa, coi như là tặng hắn một nguyện vọng trước lúc lâm chung.” (Tiểu Nhiên, so cute! ^^)

Người lớn tuổi nọ nghĩ nghĩ, gật đầu: “Ok, cho ngươi mười phút.” La Đan vội vàng lấy điện thoại di động, gọi đến số máy cá nhân của Bành Phi. Chuông vang lên đã lâu Bành Phi mới bắt máy điện thoại.

“Ai?” Thanh âm trầm thấp lộ ra vẻ cẩn thận.

“Ta, La Đan.”

“..... Gặp Linh Linh rồi?” Bành Phi ngừng một hồi mới mở miệng.

“Gặp rồi.”

“Biết rõ hết thấy?”

“Biết rõ.”

“Còn có gì muốn nói? Ta đã cho người cơ hội quay đầu lại, hiện tại đã không có.”

“Ta chỉ muốn biết, người mưu tính sâu xa bày ra tất cả chuyện này, thực sự chỉ vì tiền?”

“Người có thể cho rằng như vậy.” Bành Phi nhàn nhạt thuyết.

“Hảo, vậy ta nói cho người biết, năm đó khi ta từ Mỹ trở về, vì đề phòng vạn nhất, đã đem 1/3 tài sản được thừa kế bán đi đổi thành tiền mặt, gửi trong ngân hàng tại Thụy Sĩ, chỉ cần có ấn triện thì bất kỳ kẻ nào cũng có thể lĩnh.”

“... Người có ý tứ gì?” Cảm xúc của Bành Phi hiếm thấy có chút phập phồng. Rất hiển nhiên, y cho là y đã không chế hết thấy của La Đan, y cho là y hiểu biết về La Đan so với chính La Đan còn rõ ràng. Y không nghĩ đến La Đan vẫn có chuyện còn giấu y, y không nghĩ đến hơn mười năm bày mưu tính kế của y vẫn còn để sót chuyện gì đó.

“Ấn triện ở nơi nào, nếu ta không nói, người vĩnh viễn cũng không tìm được. Hôm nay ta dùng số tiền kia để đổi một mạng.” Ngữ khí của La Đan trở nên chắc chắn. Nghe được kẻ trấn định trước sau như một như Bành Phi có biến hóa, trong lòng hắn ẩn ẩn có khoái cảm trả được thù.

“Người cho rằng tài sản trên danh nghĩa của người hiện tại cùng số tiền người đã nói, cái nào nhiều hơn?” Điện thoại bên kia truyền đến tiếng cười lạnh, cười hắc tính toán không rõ.

“Ta biết rõ số tiền kia không đổi được mạng của ta,” La Đan bình tĩnh thừa nhận, “Ta chỉ nghĩ đổi lấy Lôi Tuyền. Người nói cho sát thủ mà người đã thuê, lần này buông tha hắn, ta sẽ nói cho người biết ấn triện hiện đang ở đâu. Nếu Lôi Tuyền chết, người không được gì, hắn còn sống, cũng không tạo thành uy hiếp gì cho người, người còn có thể tìm được một món tiền. Người nghĩ xem cuộc giao dịch này người có lời hay không?” Đang khi nói chuyện, La Đan cảm giác người đang nắm tay hắn đã run lên, hắn dùng lực nắm chặt bàn tay người ấy lại, đem cảm giác ấm áp ôn hòa trong lòng bàn tay mình hiện tại khắc sâu vào linh hồn của nhau.

Đầu bên kia điện thoại trầm mặc đã lâu, Bành Phi mới mở miệng: “Làm thế nào ta có thể chứng minh việc này là thật? Chuyện người có tiền, chuyện cái ẩn triệu người nói cho ta không phải là giả?”

La Đan thần nhiên nói: “Cái này cần nhờ người đánh cuộc một keo. Người cảm thấy mạng của Lôi Tuyền trọng yếu, hay là một khoản tiền lớn rất có khả năng tồn tại trọng yếu? Dù sao ta cho người biết chuyện này, vô luận thật giả, ta đều không cứu được mạng của mình.”

Sau nửa ngày, Bành Phi gằn giọng nói từng chữ: “Ta còn là xem thường người, hơn mười năm rõ ràng còn có thể giấu một chiêu thức ấy. Hảo, xem như người lợi hại! Lần này ta sẽ buông tha hần, bất quá người tốt nhất nói cho biết hần vĩnh viễn đừng xuất hiện trong phạm vi thể lực của ta, bằng không hần không có lần thứ hai may mắn!”

“Hảo, người nói với sát thủ người thuê chuyện này.” La Đan mở chức năng loa ngoài, thanh âm đủ để cho mỗi người có mặt ở đây đều nghe được. Thanh âm của Bành Phi truyền tới: “Đỉnh tiên sinh, ta thu hồi lời mời người xử lý hai người, chỉ cần một mình La Đan là tốt rồi, thù lao ta sẽ theo giá gốc mà trả.”

Người lớn tuổi hơn mỉm cười: “Tốt. Đại khái khoảng nửa giờ sau người có thể nghe được tin tức, chứng kiến kết quả rồi, hy vọng khoản tiền còn lại cũng đã chảy vào tài khoản của ta.”

“Không có vấn đề.” Bành Phi bình tĩnh nói, “La đan, hiện tại người thực hiện lời hứa của người a.”

“Trong phòng ngủ của ta ở nhà riêng có một món bài trí nho nhỏ, ở trong đó người sẽ tìm thấy một tiểu kim ấn hình rồng, chính là nó.”

“Hảo,” Bành Phi nói: “Hy vọng đây là thật, nếu như ta không thể lấy được tiền, chân trời góc biển hần cũng chạy không thoát.” Y hung hăng cúp điện thoại.

La Đan cúi đầu nhìn nhìn điện thoại, dương tay vút cho sát thủ lớn tuổi hơn, xoay người ôm Lôi Tuyền, đem mặt mình vùi trong cổ anh, ngăn trở ánh mắt người khác, nhẹ nói: “Khoản tiền ta nói cho Bành Phi chỉ là một phần nhỏ, con dấu để lấy khoản tiền lớn thực sự của ta là một bức tượng gỗ nho nhỏ điêu khắc hình thú một sừng, nó được cất trong căn hộ mà lần trước chúng ta nghỉ lại sau khi giao chiến với băng đua xe. Bành Phi vì để hủy diệt hết mọi chứng cứ sẽ không buông tha người. Người qua được hôm nay, nhất định phải mau chóng tìm ra con dấu của ta, đem tiền lấy đi, đổi lại một thân phận mới, hảo hảo mà sống.”

Lôi Tuyền không nói một lời, vẫn không nhúc nhích, mặc hần ôm lấy, mặc hần nói, chỉ lẳng lặng nhìn qua hần.

La Đan rút cục buông ra bàn tay một mực nắm chặt, thở dài một hơi, hướng về phía hai sát thủ: “Động thủ đi.”

Người lớn tuổi nọ cười cười: “Đã nói xong di ngôn?” Thấy La Đan không nói, y tiếp: “Viên đạn xuyên qua thân thể sẽ rất đau, bất quá đừng sợ, chỉ cần người ngoan ngoãn, ta sẽ không nổ súng. Người có thể lựa chọn từ trên này nhảy xuống, chỉ cần vài giây đồng hồ sẽ chấm dứt. Người sẽ có cảm giác được bay lượn,

không hề thống khổ mà rời đi thế giới này.”

La Đan cười lạnh: “Muốn cho ta nhảy lầu, chỉ sợ là vì như vậy càng giống như tự sát a?” Hắn cũng không nhiều nói, xoay người đi đến sát mép sân thượng, nhìn xuống phía dưới. Tòa nhà có hai mươi bảy, hai mươi tám tầng, từ nơi này rơi xuống có khoảng trăm mét gì đó. Dưới lầu là khu hậu viện của bệnh viện, nền xi măng, lửa thừa đậu vài cỗ xe cứu thương. Không có cây cối, không có mặt cỏ, không có mái nghiêng, tóm lại, không có bất cứ phương tiện gì giúp diễn viên sống sót như trong TV.

La Đan tự giễu cười cười, tưởng tượng lại thấy đau quặn bụng dưới trong nháy mắt, những thứ trên mặt đất đột nhiên phóng đại. Như vậy nhảy xuống đi, có tính là đã thất bại thảm hại hay không? Thật sự muốn nhận thua sao? Hắn quay đầu lại, nhìn hòng súng đang hướng về phía hắn, cùng nụ cười mỉa lạnh khốc không có lấy một chút lưu tình, nghĩ không ra mình còn có cơ hội gì.

Ngày hôm qua, vì không phụ lương tâm của mình, hắn lựa chọn tới nơi này gặp Linh Linh, vậy hôm nay, coi như là vì không phụ lương tâm của mình, nhảy xuống đi thôi. Dù sao trên thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy, trải qua những chuyện khiến người cửa mắt nhà tan không có một thì cũng có vài đi.

Quay đầu nhìn về phía Lôi Tuyền, người ấy chính đang theo dõi hắn, trong ánh mắt có gì đó sáng sáng hiện lên. La Đan cười cười, xoay người không hề nhìn anh nữa, nhắc chân vượt qua lan can phòng hộ, đứng ở mép bờ không đến 20cm.

Người lớn tuổi nọ nhẹ nhàng vỗ tay: “Dũng khí đáng khen, tiếp tục, tiến thêm một bước sẽ tốt hơn.”

“Chờ một chút!” Lôi Tuyền đột nhiên mở miệng. Anh đi qua, cách lan can phòng hộ cao khoảng nửa mét, từ sau lưng ôm chặt lấy La Đan. “Ta cùng người.” Anh nói.

Một câu làm cho tất cả mọi người ngơ ngẩn. Người trẻ tuổi trẻ mở to hai mắt nhìn, người lớn tuổi cũng đã ngừng lại động tác vỗ tay, phảng phất như đang nghiên cứu động vật quý hiếm mà nhìn bọn họ.

“Người điên rồi.” La Đan liều mạng khắc chế chính mình, không quay đầu lại, “Ta vắt hết óc mới nghĩ ra cách bảo trụ mạng của người, người không chịu để cho ta yên tâm mà đi?”

“Người đã quên?” Lôi Tuyền nói rõ từng chữ: “Người chính miệng nói, *You jump, I jump**.” (Cái hồi hai người đi khu vui chơi cảm giác mạnh hẹn hò, rồi La Đan uống bia say bí tỉ ấy.)

Cơn run rẩy không sao khống chế được lặng lẽ dâng lên từ sâu trong cơ thể hắn, một màn ôm chặt lấy nhau nhảy xuống vách đá hôm nào hiển hiện trước mắt hắn, cảm giác từ trên cao rơi thẳng xuống không ngừng đánh úp lại trong hắn. Thật là đùa giỡn ngữ thành sấm*? Cái gì *người nhảy, ta nhảy*, nói đùa gì vậy! Đây không phải là thế giới cổ tích, chỉ có kẻ điên mới ném đi một đường sinh cơ để viết thành một câu chuyện cổ lưu danh muôn thuở! (* lời tiên đoán)

“Tuyền,” La Đan thở dài, lấy hai tay của mình trùm lên hai bàn tay Lôi Tuyền, “Người là người và ta là ta, trên đời này không có ai phải vì ai mà vứt bỏ tính mạng. Ta thật cao hứng nghe được một kết cục cổ tích

ấy, nhưng chuyện xưa hãy để cho nó là chuyện xưa a.” Hấn mạnh mẽ giật ra đôi tay Lôi Tuyền ôm hấn, động tác kịch liệt ấy khiến thân thể mất trọng tâm, phiêu phiêu ngã ra.

Trong nháy mắt đó, hấn thấy được trời xanh mây trắng tuyệt mỹ, trong nháy mắt đó, hấn cảm giác mình gần với bầu trời đến như vậy, trong nháy mắt đó, hấn cho là mình tại bay lượn.

Chính là sau khoảnh khắc trong nháy mắt đó, hấn chứng kiến một bóng đen bổ nhào về phía mình, cảm giác có được nhau khiến hấn không tự chủ được vươn tay ôm chặt lấy.

Nước mắt tràn mi. Diên rồi! Người này diên rồi! Chính là, hấn ái cái kẻ diên rồ này!

.....

Có lẽ qua một hai giây a, nhưng La Đan cho rằng họ đã ôm nhau lâu như một thế kỷ. Hấn cảm giác thân thể rung mạnh, tốc độ rơi đột nhiên chậm lại, trái tim phảng phất nhảy lên giống như hồi cùng nhau nhảy thử cảm giác mạnh, sau nửa ngày, La Đan mới từ tốc độ rơi từ từ chậm lại, nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra.

Một sợi dây hợp kim đen nhánh, một đầu hợp với vách tường building, một đầu hợp với cánh tay Lôi Tuyền, đây chính là nguyên nhân khiến hai người đang rơi tự do biến thành an toàn trượt theo sợi dây.

Tuy tốc độ chậm lại, nhưng hơn mười giây sau, hai người vẫn hung hăng ngã ở trên mặt xi măng. La Đan nghe được tiếng kêu của Lôi Tuyền phía dưới thân mình, động tác rơi triệt để chấm dứt ở đó.

Sinh tử thoáng qua. Hai mươi mấy tầng lầu, trong hơn mười giây, từ liều mình nhảy xuống biến thành như nhảy vục thử cảm giác mạnh, tìm kích thích một phen, giống như nằm mộng. La Đan hít sâu mấy lần, ngăn cản tiếng tim đập cuồng loạn trong lồng ngực, chịu đựng toàn thân ngã đau nhức, đứng lên xem Lôi Tuyền.

“Người như thế nào...” Hấn không biết là nên trách người này tự chủ trương mà nhảy xuống, hay là nên tạ ơn người này đã cứu mình một mạng.

“Người không thể chết được, một kẻ nghèo nàn như ta liền như thế nào xuất ngoại cũng không biết, càng đừng nói để cho ta theo cái gì ngân hàng Thụy Sĩ lấy tiền ra.” Lôi Tuyền cường tiếu, sắc mặt trắng bệch, trên trán mồ hôi từng giọt, từng giọt lăn xuống.

Anh cẩn rắng kéo ống tay áo bên phải, một loại trang bị giống như bao cổ tay màu đen nhánh xuất hiện trước mắt La Đan. Anh khê vuốt ve nó, lập tức sợi dây căng cứng kia liền chùng xuống, vài giây sau, đầu bên kia, một loại gì đó giống như giác hút từ trên cao rơi xuống, tại bên người bọn họ lăn mấy vòng, dừng lại. Lôi Tuyền lại vuốt một vị trí khác trên cái “bao cổ tay”, sợi dây đen nhánh chậm rãi bị hút vào trong, cuối cùng ngay cả cái giác hút kia cũng không thấy.

“Đây là...” La Đan ghen hòng nhìn trần trời thứ đạo cụ chỉ có tại Hollywood mới có thể xuất hiện, cảm

giác suy nghĩ của mình hoàn toàn không có cách nào đuổi kịp tốc độ phát triển của sự việc.

“Rời đi trước nói sau.” Lôi Tuyền buông ống tay áo che khuất cái bọc... đen nhánh kia, dùng tay trái chống đỡ thân thể, định đứng lên, lại kêu rên một tiếng, ngã ngồi xuống.

“Người làm sao vậy?” La Đan đứng ở phía bên phải, thân thủ diu cánh tay anh, lại chứng kiến anh mạnh hấp khí, mới phát hiện cánh tay phải của Lôi Tuyền hoàn toàn bất động.

“Khả năng vừa rồi rơi xuống thì một cái cánh tay đỡ lấy sức nặng hai người, trật khớp.” Lôi Tuyền cắn răng, mồ hôi lạnh cuộn cuộn, “Đây chỉ là chuyện nhỏ, mấu chốt là chân, ta hiện tại hoàn toàn không dùng được khí lực, người vịn ta đứng dậy.”

Tim La Đan lập bộp thoảng cái, vội vã luồn tay sang bên trái vây quanh người anh, nâng anh dậy. Lôi Tuyền cảm giác chân trái không ngừng đau buốt, vền vền chỉ có thể dựa vào chân phải chèo chống sức nặng cơ thể, nghiêng dựa vào trên người La Đan nói: “Nhanh rời đi khỏi đây. Bọn họ đi thang máy, rất nhanh sẽ truy xuống.”

“Vừa rồi té xuống, chân của người có khả năng gãy xương.” La Đan trầm giọng nói, “Nếu như không lập tức đi khám, vạn nhất nối xương không tốt liền phiền toái.”

“Bây giờ còn nói nhảm, như thế nào cũng phải chạy thoát trước rồi nói sau!” Lôi Tuyền táo bạo mắng hấn, “Đừng mẹ nó lại lè mề, đi mau!”

Bệnh viện ở ngay trước mắt, thật sự có thể không chú ý đến thương thế của Lôi Tuyền mà rời khỏi? Gãy xương sau sợ nhất là chạy loạn tăng thêm biến hình, La Đan lúc còn rất nhỏ có một bạn chơi, bởi vì theo lên cây rơi xuống té gãy chân không kịp thời trị, về sau đi đường một mực chân thấp chân cao. Lúc ấy người nhà hấn liền lấy đứa bé kia làm điển hình giáo dục hấn không thể leo cây, bởi vậy hấn khắc sâu ấn tượng cực kỳ. Hấn không cách nào tưởng tượng Lôi Tuyền biến thành như vậy.

Rời khỏi? Đông trốn tây trốn, không có cách nào trị liệu dưỡng thương?

Lưu lại? Có lẽ nhất mạng của mình?

La Đan cắn răng một cái: “Ta đi, người ở lại vào bệnh viện.” Lôi Tuyền giật mình, cũng lập tức hiểu rõ, gật đầu nói: “Vay người buông ta xuống, đi mau.”

La Đan cẩn thận vịn Lôi Tuyền ngồi trở lại trên mặt đất, vừa định nâng eo, chợt nghe đến sau lưng có một thanh âm vỗ tay thoảng cái, lập tức cảm giác toàn thân lạnh buốt.

Tới thật nhanh! Lần này thật sự chạy không thoát. Hấn chậm rãi xoay người, nhìn hai sát thủ tới gần, đứng lại. Người lớn tuổi hơn mang ánh mắt dò xét bọn họ bắt đầu trở nên phức tạp, không còn giống như trước, đơn thuần là nhìn con mồi.

Người trẻ tuổi tựa hồ rốt cục nhìn không được, lách mình ngăn tại trước mặt La Đan: “Đinh ca, buông tha bọn họ a! Một đôi tình nhân sinh tử tùy hướng* như họ, trên đời còn có thể tìm được mấy người? Buông tha bọn họ a, tiền thật sự trọng yếu như vậy?” (*= đồng sinh cộng tử)

17. Chương 9-1

Ánh mắt người lớn tuổi hơn quan sát kỹ lưỡng hết La Đan lại đến Lôi Tuyền, sau đó y đột nhiên lên tiếng: “Uther Hàn có quan hệ gì với các người?”

La Đan khẽ giật mình, không hiểu vì sao y đột nhiên nhắc đến Uther, thuận miệng trả lời: “Là bằng hữu của ta.”

“Bằng hữu?” Tinh quang lóe lên trong mắt người nọ.

“Thật tốt quá, thì ra là người một nhà!” Người trẻ tuổi như trút được gánh nặng mừng rỡ hô lên, giữ chặt lấy cánh tay người lớn tuổi nọ, “Đinh ca, dựa vào giao tình giữa người với Hàn đại ca, người hẳn sẽ không giết bằng hữu của hắn a.”

Người nọ không để ý tới hắn, lại hỏi La Đan: “Bằng hữu giao tình ở trình độ nào? Vì sao hắn lại mang công cụ đào tẩu tới bảo bối của mình tặng cho các người?”

“Khi ta đi Mi du học thì gặp được Uther, hắn thấy ta có tư chất tốt nên dạy ta võ thuật, thể nhưng lại không lấy thân phận sư phụ mà hảo hảo dạy dỗ, một mực nói là xem như đầu tư cổ phiếu, cho nên về sau quan hệ của chúng ta liền biến thành bằng hữu.”

Phát hiện lãnh khốc sát thủ này lại là bằng hữu của Uther, nghe ngữ khí còn dường như rất quen thân, hiện ra sinh cơ, La Đan đương nhiên không chịu bỏ qua. Chính là lời của sát thủ này lại khiến La Đan hoang mang.

Cái gì mà *công cụ đào tẩu của Uther*? Chẳng lẽ y chỉ thứ trang bị Lôi Tuyền dùng để xuống lầu? Thứ gì đó của Uther sao lại ở trong tay Lôi Tuyền?

Người nọ nhìn sang Lôi Tuyền, ánh mắt rốt cục xuất hiện một chút tình cảm ấm áp: “Có phải là lúc rơi xuống ngã bị thương?” Lôi Tuyền cười khổ gật đầu: “Lần đầu tiên dùng, không có kinh nghiệm, không chế không tốt.”

Tình cảm ấm áp chậm rãi biến thành vẻ cười thương thức: “Có gan a, lần đầu tiên dùng liền dám nhảy xuống hai mươi mấy tầng lầu, người có biết vịn nhất thứ đó không kịp mút vào tường, liền ngã chết hay không?”

Lôi Tuyền nhận mệnh liếc mắt nhìn La Đan, nhún nhún vai: “Hắn muốn nhảy, ta là bắt đắc dĩ.”

Người trẻ tuổi vẻ mặt cực kỳ hâm mộ, xin chỉ thị nhìn qua người lớn tuổi hơn, thấy y gật gật đầu, cao hứng chạy đến bên Lôi Tuyền: “Ta tới giúp người xem vết thương.” Thấy La Đan cẩn thận duỗi cánh tay ngăn lại, hắn vỗ ngực: “Người yên tâm, ta chính là bác sĩ ngoại khoa rất lợi hại, xương cốt bị thương dù nhỏ nhất cũng không thể nói chơi.” Vẻ mặt chân thành tha thiết cùng với trước đây hắn vẫn luôn một mực cố ý giữ gìn bọn họ khiến La Đan nghĩ nghĩ liền buông tay để hắn đến nhìn.

“Người định đem ta làm sao bây giờ?” La Đan nhìn về phía người kia, tiến vào trọng tâm vấn đề.

Người nọ từ trên xuống dưới dò xét hắn, sau nửa ngày mới nói: “Nếu như ta tiến hành đến giai đoạn này mới nói từ chối với thân chủ, chẳng khác nào phá vỡ hết thủy quy củ, hủy đi danh dự nhiều năm xây dựng của mình.”

La Đan ngẫm nghĩ thật nhanh, biết rõ đây là một nan đề dùng để khảo nghiệm mình, sinh tử chỉ ở một ngữ trong lúc đó. Trả lời ‘đúng’, chính mình hoạn lộ thân thang, trả lời ‘sai’, chính là quỷ môn quan. Đây là một siêu cấp sát thủ, lại là bằng hữu của bạn mình. Mạnh bạo, chỉ có thể chọc đến niềm kiêu ngạo của y, cũng bằng tự sát; Chịu thua xin tha, sẽ làm chính mình không đáng một đồng, y càng không tất yếu phải hạ thủ lưu tình. Phải trả lời thế nào, hắn mới có thể tự cứu lấy mình một mạng?

“Quy củ vốn là do người có quyền định ra,” La Đan mỉm cười, nhìn thẳng sát thủ.

Cái này là tôn vinh hay là khinh thường, tất cả nhìn đối phương lựa chọn thế nào. Người nọ cười cười, vỗ vỗ vai La Đan: “Trách không được người có thể được Uther vừa ý.” Y quay đầu hỏi người trẻ tuổi, “Thế nào?” La Đan thở nhẹ một hơi, vượt qua kiểm tra!

Người trẻ tuổi đang giúp Lôi Tuyền chỉnh lại cánh tay phải trật khớp, Lôi Tuyền đầu đầy mồ hôi, cắn răng, hắn an ủi: “Nhịn một chút, lập tức sẽ tốt rồi.” Trên tay dùng sức đẩy, *khách* một tiếng, khớp cánh tay được nối lại, Lôi Tuyền giật giật, quả thật cử động đã ổn, hướng hắn gật đầu: “Đa tạ.”

“Không cần khách khí, hai người các người yêu thương nhau như vậy, làm cho người ta nhịn không được muốn hỗ trợ.” Người trẻ tuổi nắm chặt thời cơ biểu đạt sự hâm mộ, sau đó quay đầu trả lời người lớn tuổi hơn: “Cánh tay không sao, nhưng chân trái dường như gãy xương, cần nối xương tủy dưỡng mới có thể hảo.”

Người nọ cúi đầu nghĩ nghĩ, hướng La Đan nói: “Các người hiện tại bị truy nã, tiểu tử kia lại cần tính dưỡng, không bằng trước đến chỗ ta ở tạm, Tiểu Nhiên có thể giúp hắn điều trị, chờ thương thế tốt hãy làm tiếp ý định.”

Hai tên truy mệnh sát thủ chỉ trong giây lát bỗng biến thành hai chiếc ô dù, La Đan đương nhiên cầu còn không được, duy nhất lo lắng chính là thương thế của Lôi Tuyền. Người nọ nhìn ra tâm sự của hắn, cười cười: “Khi Tiểu Nhiên còn ở Mi hắn là một bác sĩ ngoại khoa xuất sắc, trình độ tuyệt không kém hơn so với bất cứ bác sĩ ngoại khoa nổi tiếng nào trong thành phố này.” (Bác sĩ ngoại khoa xuất sắc đang êm đẹp bệnh gì mà lại đi thực tập làm sát thủ? =”=)

La Đan rốt cục thoải mái gật đầu, đi qua nâng Lôi Tuyền dậy.

“Ta là Thi Nhiên, Đinh ca đại danh là Đinh Tàng Phong, Tàng trong cất chứa, Phong trong mũi nhọn*...”
Ngồi vào trong xe, người trẻ tuổi liền mở nhạc, không ngừng hướng La, Lôi hai người giới thiệu uy danh hiển hách trong giới sát thủ của Đinh Tàng Phong, trong ngôn ngữ tràn đầy sùng bái cùng ngưỡng mộ. “... Cho nên bắt đầu từ lần ấy giúp Đinh ca lấy viên đạn trở đi, ta bèn ném công việc ở bệnh viện, toàn tâm toàn ý đi theo Đinh ca.” (*Đây là cách giải thích tên trong trường hợp tên là từ đồng âm để tránh nhầm lẫn, chẳng hạn như Vũ ‘múa’, Vũ ‘võ thuật’ hay Vũ ‘mưa’, Phong ‘gió’, Phong ‘mũi nhọn’...)

Đang lái xe, Đinh Tàng Phong không nói gì nhiều, nhưng ngẫu nhiên vung cho Thi Nhiên một cái khốc khốc ánh mắt, cũng làm cho Thi Nhiên mặt mũi lập tức tràn đầy hạnh phúc, vẻ mặt đáng yêu khiến La Đan cùng Lôi Tuyền không khỏi nhìn nhau mà cười.

Đinh Tàng Phong ở trong một căn hộ khá cao cấp tại một vị trí khá sầm uất giữa phố xá. Nơi ở cao cấp sẽ không có cảnh sát thường xuyên đến kiểm tra theo dõi, phố xá sầm uất nhiều người, sẽ không có người nào sẽ bị đặc biệt chú ý tới, đây là đạo lý đại ẩn ẩn tại thị*. (* Ý nói nơi tốt nhất để ẩn thân chính là ẩn mình ở nơi đông người. ‘Thị’ ở đây có nghĩa là “chợ”)

Sau khi vào nhà, Thi Nhiên lại giúp Lôi Tuyền kiểm tra kỹ càng, xác nhận là gãy xương ống chân, không nhiều nghiêm trọng, nắn xương trở lại vị trí cũ rồi đánh thạch cao chậm rãi tính dưỡng là được, đáng ngại chính là chi dưới gãy xương khó khỏi hẳn nhất, dựa vào thể chất vốn tốt của Lôi Tuyền cũng muốn ít nhất thời gian hai tháng.

Căn hộ của Đinh Tàng Phong vốn có hai gian phòng ngủ, vốn là y và Thi Nhiên một người một gian, hiện tại nhiều hơn hai gã khách nhân, La Đan đương nhiên cùng với Lôi Tuyền ở một gian, vì vậy Thi Nhiên vô cùng cao hứng chuyển quần áo tiến vào phòng ngủ của Đinh Tàng Phong.

Lại đùa giỡn âm ỉ một hồi rốt cục an tĩnh lại, La Đan ôm lấy Lôi Tuyền bị đánh cho thạch cao không thể lộn xộn nằm trên mặt giường lớn vốn thuộc về Thi Nhiên, hai người ai cũng không nói, oa tại một chỗ tĩnh tế nhấm nháp cảm giác sống sót.

Căn phòng sáng ngời sạch sẽ, chiếc giường mềm mại sạch sẽ, không khí ôn hòa ấm áp khắp gian phòng, phảng phất những thứ này đã là chuyện thuộc về thật lâu trước kia. Tạm rời phòng ốc sơ sài cùng chạy trốn, đi vào một nơi có thể buông lỏng tâm tình, hai người mới cảm giác những ngày này quả thật mệt mỏi.

Lôi Tuyền cởi áo, cởi bỏ thứ trang bị cứu mạng trên cánh tay phải, thu vào bọc nhỏ tùy thân mang theo, chuẩn bị ngủ. Động tác này lại nhắc nhở La Đan thu trưởng tính sổ. Hắn một phen nắm lấy cảm Lôi Tuyền, đem mặt anh xoay đến trước mặt mình.

“Người còn chưa nói cho ta biết, này đến tốt cùng là chuyện gì xảy ra?” Mục quang âm trầm lại nguy hiểm.

Lôi Tuyền chứng kiến hắn vẻ mặt khó chịu, cố ý cười hì hì nói: “Đương nhiên là Hàn đại ca tặng cho ta, Đinh đại ca chẳng phải đã nói qua?”

Uther quả nhiên âm thầm cùng Lôi Tuyền lui tới, còn đưa ra cái gì công cụ đào tẩu tới bảo bối của mình! Là thứ ngay cả La Đan hẳn đều chưa gặp qua! Hơi quá đáng, này tính cái gì bằng hữu a! (Ồ hô, có người ghen tị!^^)

La Đan quả thực bị tức chết, nhớ tới lần kia chứng kiến Uther cùng Lôi Tuyền nói chuyện, lúc ấy bởi vì hẳn đang chột dạ, cũng không tìm hiểu, càng không ngăn cản, kết quả bọn họ liền lén lút sau lưng hẳn “Tư cùng trao nhận” đi lên!

“Sao hẳn phải tặng người gì đó? Khi nào thì tặng? Người sao không nói với ta?” La Đan trầm mặt tiếp tục hỏi.

“Đêm hôm chúng ta ngẫu nhiên gặp lại, Hàn đại ca đi tới nói chuyện, hẹn ta ngày hôm sau gặp mặt. Ngày hôm sau hẳn nói bị kẻ xấu lừa gạt, làm chuyện thực có lỗi với ta, tặng ta thứ gì xem như đền bù tổn thất, ta lúc ấy chỉ cảm thấy thú vị, cũng không biết là công cụ thoát thân mà hẳn tới bảo bối, đương nhiên không muốn lỗ vốn chịu tội.”

“Hàn đại ca còn cố ý dấn dò ta, không thể cho kẻ xấu biết rõ chuyện này, nếu không hẳn nhất định ghen ghét đến chết.” Liếc nhìn khuôn mặt bị nói trúng tâm sự, thoáng cái trở nên buồn bực, Lôi Tuyền cười cười tiếp tục, “Bởi vì đáp ứng hẳn không nói, cho nên về sau luôn chưa cho người xem qua. Sáng nay trước lúc rời khách sạn, đột nhiên nghĩ đến nếu như bị cảnh sát hoặc người của Bành Phi vây tại bệnh viện, nói không chừng có thể dùng đến thoát thân, liền mang theo, kết quả thật đúng là có tác dụng.”

Chủ đề kéo đến đây, La Đan liền bắt chấp truy cứu “Tư cùng trao nhận” chuyện tình, đau lòng lại cảm động ôm chặt Lôi Tuyền: “Người cái đứa ngốc này, chuyện nguy hiểm như vậy cũng làm. Cầm một khoản tiền lớn, tiếp tục hưởng thụ cuộc sống đơn giản bình tĩnh người vẫn hướng tới, không tốt sao?”

Lôi Tuyền đẩy hẳn: “Ít buồn nôn, lão tử mệt chết đi được, buồn ngủ. Ngày mai người còn muốn chuẩn bị cùng Vi luật sư gặp mặt, cũng đi ngủ sớm một chút a.” Nói xong anh vùi đầu vào trong tay hẳn, chỉ chốc lát sau liền ngủ thật say.

Cúi đầu nhìn qua thân thể giống như trẻ sơ sinh vùi trong lòng mình, La Đan không phản bác được, chỉ có thể đem hai tay siết chặt, càng chặt...

Sáng sớm hôm sau, La Đan gọi điện cho Vi Huỳnh Nguyệt, hai người hẹn gặp tại một quán cà phê yên tĩnh. La Đan ngồi trên giường để Lôi Tuyền giúp hẳn hóa trang, sau đó lại tiếp một cái hôn triền miên triền miên, mới vội vã xuất môn.

Vào quán cà phê, thoáng quét mắt nhìn khắp một lượt, thấy trong một góc vắng vẻ có người hướng hẳn ngoắc, La Đan kinh ngạc đi đến, đánh giá nữ tử tóc dài thoát nhìn thật mảnh mai trước mặt.

“Vì sao ta vừa vào cửa, người cũng biết là ta?” La Đan hiếu kỳ không thôi, chẳng lẽ Lôi Tuyền cho hẳn hóa trang một chút tác dụng cũng không có?

Vi Huỳnh Nguyệt cười nhẹ một tiếng: “La tổng tài, chúng ta đã gặp mặt, tại lần thứ nhất tại tiệc rượu, người đi cùng Bành Phi, ta cùng hắn bắt chuyện qua. Trí nhớ của ta khá tốt. Hóa trang đơn giản chỉ có thể giấu diếm được người lạ.”

La Đan kiệt lực hồi tưởng nhưng y nguyên vẫn không có ấn tượng gì đối nữ tử tướng mạo bình thường này, trên tiệc rượu, có thể làm cho hắn chú ý chỉ có hai loại người, một loại là chính khách, một loại khác đương nhiên là mỹ nữ.

Khá tốt có bồi bàn tới hỏi hắn muốn uống cái gì, kịp thời hóa giải nỗi xấu hổ của La Đan. Sau khi cà phê được đưa lên hai người rất nhanh tiến vào chính đề.

“Về chuyện của ta, Vi tiểu thư chắc hẳn đã có chút minh bạch?”

“Tối hôm qua ta mới xuống máy bay, trong đêm đã xem qua tài liệu trợ lý giúp ta thu thập được, đối với toàn cảnh đã có ấn tượng đại khái.” Vi Huỳnh Nguyệt nói về công tác, khí chất tản ra không một chút mảnh mai yếu nhược như bề ngoài, tràn ngập ánh sáng trí tuệ cùng tự tin, làm cho người ta lập tức cảm thấy có thể ủy thác tin cậy.

“Vậy bây giờ ta cần ta làm gì?” La Đan cũng nhận được ảnh hưởng, an tâm đến.

“Mời người trước tiên đem sự tình từ đầu đến cuối nói một lần. La tiên sinh, ta muốn nói trước một chút quy củ của ta. Mong người tín nhiệm luật sư của người, không cần phải giấu diếm bất cứ chân tướng gì. Trong hợp đồng ủy thác của chúng ta sẽ có một điều khoản, nếu như sau khi ta điều tra phát hiện có nói dối, ta có quyền bỏ dỡ hợp tác, mặc kệ tiến hành đến bất cứ giai đoạn gì.”

La Đan gật đầu, biết rõ người này được giới luật sư công nhận là tối chính trực, cũng không phải là giả. Dùng ước chừng một giờ, hắn đem sự tình tiền căn hậu quả chi tiết nói một lần. Vi Huỳnh Nguyệt vừa nghe, vừa khẽ gật đầu, thỉnh thoảng lại ghi chép.

Sau khi hắn nói xong, cô suy tư một hồi, nói: “Một vụ này thật ra là hai bộ phận, một bộ phận là phạm tội kinh tế, là người bị Bành Phi thiết kế để việc dứt lốt nhân viên chính phủ bị hấp thụ ánh sáng, một bộ phận là phạm tội hình sự, là Bành Phi chụp mũ người chống lại lệnh bắt giết người lẩn trốn. Bộ phận thứ hai này, nếu như không phải người làm, ta tự nhiên kiệt lực trả lại sự trong sạch cho người. Mà một bộ phận phía trước, người cũng thừa nhận, đích thực là người gây nên. Làm luật sư của người, ta sẽ hết sức giữ gìn ích lợi của thân chủ, ở trước toà sẽ biện hộ cho người vô tội, nhưng một khi thành công, người phải đem toàn bộ số tiền lấy được từ vụ đầu thầu lần kia hiến cho từ thiện. Luật sư phí khác tính. Nếu như đồng ý, chúng ta có thể ký hợp đồng.”

La Đan gật đầu, cười khổ nói: “Hảo, dù sao ta cũng không có lựa chọn khác. Trách không được mọi người đều nói Vi tiểu thư là luật chính giới kì nữ tử, quả nhiên không giống người thường.”

Vi Huỳnh Nguyệt khoe miệng nổi lên một vẻ cười nhàn nhạt: “Không không giống người thường không sao cả, chỉ có điều mỗi người đều có một tiêu chuẩn cân nhắc thị phi đúng sai cùng biện pháp đền bù mà thôi. Cùng với cho người bị tịch thu tài sản phi pháp ngồi vài năm lao tù, không bằng đem tiền của người dùng

ở nơi càng cần đến nó, như vậy người ngủ cũng sẽ an tâm một ít a? Đã đồng ý, chúng ta liền ký hợp đồng.” (Vi tỷ, tỷ không phải nam nhân quả là uống mọi đường uống, tỷ mà là nam nhân có phải em sẽ có cường công lãnh thụ rồi không... TT^TT)

Nói rồi, Vi luật sự liền lấy ra hợp đồng đã được chuẩn bị tốt đưa cho La Đan, La Đan đọc kỹ một lượt, quả nhiên những kỳ quái điều kiện cô vừa nói đều dùng các loại phương thức khác nhau thể hiện trong hợp đồng, hần cười khổ lắc đầu, ở vị trí ký tên của người ủy thác viết xuống tên mình.

Vi Huỳnh Nguyệt cười cười thu lại, tiếp tục bàn luận án: “Chỉ là đơn giản nhìn xem, điểm đáng ngờ của sự kiện này sẽ không ít, mọi người không đi truy cứu, hiển nhiên là có các loại thế lực ngầm cho phép. Như vậy chỉ cần có người đứng ra đi thăm dò, bằng chứng nhất định sẽ bị nghiền nát. Bất quá, người bây giờ đang mang thân phận bị truy nã, ta không có cách nào trở thành luật sư theo đúng trình tự pháp luật cho người, rất nhiều hồ sơ không thể điều tra đến, như vậy muốn làm rõ có chút khó khăn.”

“Nếu như là người bình thường, ta sẽ khuyên hần đi đầu thú, sẽ thuận tiện cho ta dùng chính thức thân phận tham gia, lấy chứng điều tra, bất quá đối thủ của người là Bành Phi, điểm này hiển nhiên không thích hợp. Có lẽ người cứ tiếp tục trốn đi, bảo trì liên lạc qua điện thoại. Ta có chuyện cần người, sẽ điện thoại đến tìm người. Nhớ rõ a, chỉ có ta tự mình gọi điện thoại người mới đi ra, cẩn thận thì hơn.”

La Đan gật đầu: “Vi tiểu thư chuẩn bị từ chỗ nào ra tay?”

Vi Huỳnh Nguyệt nghĩ nghĩ nói: “Trước giải quyết vấn đề giết người a, ta đi liên lạc thân nhân của ba người chết, tranh thủ trở thành luật sư đại diện của bọn họ, như vậy có thể tìm hiểu vật chứng.” Ánh mắt của nàng đảo qua La Đan, “Nếu quả thật người không phải người giết, ở đây Bành Phi liền có hiềm nghi lớn nhất, nếu như từ điểm này có thể đánh ngã hần, như vậy có thể nghĩ cách khiến cho chứng cứ về buôn bán phạm tội hần đã cung cấp bị nghi ngờ là thiếu trong sạch, tội danh không thể thành lập.”

La Đan thấy tương lai đã có chút rộng mở trong sáng, thở dài: “Vi tiểu thư phân tích như vậy, sự tình dường như trở nên đơn giản nhiều hơn.”

Vi Huỳnh Nguyệt cười nhẹ một tiếng: “Đương nhiên đây chỉ là hướng tốt nhất, chúng ta phải có chuẩn bị tâm lý để ứng đối với tình huống phức tạp nhất.”

18. Chương 9-2

“Thế nào?” Ép Lôi Tuyền không được hoạt động quả thực là muốn mạng anh! Chán đến chết nằm ở trên giường không ngừng đổi kênh truyền hình, rốt cục thấy La Đan xuất hiện, vừa thốt ra lời anh đã lập tức hỏi.

“Đã gặp mặt, Vi Huỳnh Nguyệt là một người rất khôn khéo, có cô ta hỗ trợ, hần là không có vấn đề gì.” La Đan nhảy lên giường, ngồi xuống dựa vào Lôi Tuyền.

“Cô ta chịu giúp người?” Lôi Tuyền cảm thấy hứng thú hỏi, “Trước đây chẳng phải người đã nói, cô ta là người phi thường chính trực?”

Nhắc tới chuyện này La Đan bèn khở mắt, xấu lắm mà đem đầu vùi vào trong lòng Lôi Tuyền, thanh âm buồn bực nói: “Cô ta nói chịu giúp ta biện hộ trắng án, nhưng quan tòa phán trắng án, ta sẽ phải đem toàn bộ lợi nhuận đạt được trong vụ đấu thầu lần kia quyên cho từ thiện.”

Lôi Tuyền cười to nói: “Báo ứng, thật sự là báo ứng. Luật sư này thú vị.”

Bởi vì không thể hành động, Lôi Tuyền tỉnh dậy thì chưa mặc quần áo. La Đan đem mặt vùi vào trong lòng anh, vốn là dán sát da thịt ấm nóng, anh bật cười, cơ bắp khẽ chấn động truyền đến trên mặt La Đan, mang đến trận trận tê dại. Cảm giác này, trêu chọc lên dục vọng của La Đan.

Đầu lưỡi hần nhẹ nhàng xẹt qua trên bụng Lôi Tuyền, bên tai truyền đến hít sâu, cơ bụng rắn chắc phút chốc căng thẳng, ẩn ẩn hiện ra hình dạng sáu múi. Đường cong xinh đẹp gợi cảm mê người, dù dẫu La Đan nhìn không được dùng hàm răng khẽ cắn.

Một đường vừa cắn vừa hôn kéo lên đến ngực, hần dùng hàm răng tinh tế nghiền nghiền đầu vú, thẳng đến khi chúng hoàn toàn sung huyết đứng thẳng. Lòng ngực Lôi Tuyền theo hô hấp mà phập phồng càng ngày càng gấp, nội khố* ôm sát thân mình cũng càng kéo căng siết chặt quanh da thịt cao cao khỏi động phía dưới. (*underwear)

“Đừng làm rộn, hiện tại ta còn không thể hoạt động.” Lôi Tuyền khó khăn đè nén bình ổn khí tức, thốt ra mấy chữ này. La Đan rời khỏi ngực anh tiếp tục hướng lên, liếm qua hầu kết, khẽ cắn cái cằm, cuối cùng dừng lại trên môi. Hai người đối mặt nhau, chứng kiến trong nhau mắt tình dục nồng đậm. La Đan phun khí nói khẽ: “Người không cần động, ta đến là tốt rồi.” Khí tức quanh quẩn bồi hồi bên tai Lôi Tuyền, tràn ngập tình sắc ý tứ, phá hủy rào cản lý trí cuối cùng của anh.

Lôi Tuyền đột nhiên duỗi tay đem khuôn mặt La Đan kéo đến gần, môi cùng môi đụng vào nhau, lưỡi cùng lưỡi dây dưa, khí tức* hô ứng, nước bọt trao đổi, khoảng cách giữa hai con người lặng lẽ biến mất vô hình vô ảnh trong cơn triền miên nóng bỏng. (* hơi thở)

Nụ hôn nồng nhiệt đến hít thở không thông làm cho hai người đều có chút choáng váng, mà choáng váng vốn tạo ra rung động ái tình. La Đan cúi xuống hôn qua nội khố phần dục vọng bị bó buộc của Lôi Tuyền, dùng lưỡi lần quanh miêu tả lại hình dáng vĩ ngọc của nó. Vào lúc hôn môi biến thành ngọt ngào tra tấn, Lôi Tuyền nhìn không được, tự mình động thủ kéo xuống thứ chướng ngại vật cuối cùng, phóng xuất lợi kiếm đã nhuộm thành màu đỏ tím ra ngoài, trực chỉ hướng về phía đôi mắt của La Đan, phản đỉnh ri rỉ, đáng vẻ như đã thềm nhỏ dãi.

Dục vọng lửa nóng tiếp xúc đến không khí, vừa mới cảm giác được một tia man mát, đã bị nuốt vào khoang miệng ôn nhuận. Đầu lưỡi nhẹ nhàng ở trên quy đầu đảo quanh, khi thì thăm dò vào linh khẩu nhỏ xíu khiêu khích, khi thì lên vào phần rãnh tư ma*, lại thủy chung không chịu lại tiến thêm một bước, thẳng đến Lôi Tuyền chịu không được mà đưa tay đặt lên trên đầu hần, La Đan mới mạnh đem hành thân** toàn bộ ngậm vào, hút lên. Cảm quan bị “văng vể” trong không khí đã lâu đột nhiên gặp tiến công mãnh liệt, trong nháy mắt Lôi Tuyền toàn thân căng cứng, trong nháy mắt đó trào dâng lên, hết thấy bắn vào trong

miệng La Đan. (* chậm rãi cọ xát; ** phần thân của xx)

La Đan thấu đến bên Lôi Tuyền cùng anh hôn môi, đem trong miệng nhiệt dịch cho hắn một nửa, hai người ở trong khi hôn nuốt chia xẻ, nhưng có chút từ khóe miệng tràn ra, lập tức lại bị lẫn nhau liếm đi. (*Máu mũi đầy trời*)

Trong lúc hôn môi, La Đan dạng chân đến trên người Lôi Tuyền, nương vào phần ẩm ướt trơn trượt vừa rồi, chậm rãi đem dục vọng vẫn còn sừng sững không ngã nuốt vào trong cơ thể, cao thấp luật động* đứng dậy. (* cử động theo quy luật)

Thân thể đã dần dần thói quen với loại cảm giác này, hắn không hề chỉ gặp đau đớn khó chịu. Vì nhân nhượng Lôi Tuyền, La Đan vừa nhiều lần tự nói với mình muốn học được tiếp nhận người ấy, vừa chủ động đi tìm nơi có thể đem đến cho hắn khoái cảm.

Vô luận động tác cỡ nào cuồng dã, ánh mắt hai người lại thủy chung quán giao cùng một chỗ, Lôi Tuyền từ trong đôi con ngươi đen nhánh trước mặt, nhìn thấy một La Đan quyết tâm với bất cứ giá nào..., cùng với một người là chính anh. Tay anh xoa nhẹ phần găng gượng của La Đan, ôn nhu mà kiên định ma xát, thẳng đến khi nhìn hắn bị cao trào đánh úp lại mà nhắm hờ hai mắt, mới nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Hoan ái qua đi, La Đan khoác quần áo lên, đi vào phòng tắm, nghĩ giúp Lôi Tuyền lau rửa thoáng cái. Vừa đẩy cửa ra, liền nhìn thấy Thi Nhiên mặt đỏ tới mang tai đứng ở hành lang trước cửa căn phòng đối diện, ánh mắt ngơ ngác nhìn qua hắn, y phục phía hạ thân rõ ràng bị khởi động cao vượt lên. Hiên nhiên vừa rồi âm thanh quá lớn của bọn họ đã sáo* đến vị Tiểu bằng hữu cũng bị hấp dẫn này. (* làm ồn)

La Đan xấu hổ hướng về phía Thi Nhiên cười cười, Thi Nhiên xoay người chạy vào phòng, *ping* một tiếng mà đem cửa đóng chặt, cửa đóng trong nháy mắt, hắn mơ hồ nghe được một tiếng khàn khàn gào rú, “Đinh ca, nếu người không chịu...” La Đan nhin không được cười lên, nhún nhún vai vào buồng vệ sinh. (*Cười lẫn lộn* Đinh ca, huynh khôn ngoan cả đời hồ đồ một giờ chung thân rơi vào tay giặc! *Cười lẫn lộn*)

Một đêm này, hắn và Lôi Tuyền vui cười mà thưởng thức gian phòng đối diện mơ hồ truyền đến các loại “kì kì quái quái” thanh âm, chẳng ai nghĩ đến làm chuyện ‘phi lễ đừng nghe’ như quân tử.

Sáng sớm hôm sau, bọn họ đã bị tiếng đập cửa đánh thức, mở cửa, chứng kiến Đinh Tàng Phong sắc mặt kỳ quái cùng Thi Nhiên cười đến như con mèo nhỏ trộm được cá đứng ở trước cửa.

Đinh Tàng Phong nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta muốn mang Tiểu Nhiên trở lại Mĩ, còn ở lại nữa, trời biết hắn sẽ học thành bộ dáng gì nữa. Phòng ở lưu cho các người tùy tiện ở, ra ngoài nhớ khóa cửa là tốt rồi.”

La Đan vẻ mặt áy náy nhìn qua hắn, nói rất nhiều lời cảm tạ, cũng ở khi hắn xoay lưng trong nháy mắt hướng Thi Nhiên giơ lên ngón tay cái. Thi Nhiên cười hì hì làm cái V, hai người hết thấy tâm đắc trao đổi đều ở trong âm thầm không nói lời nào. (Yêu tiểu Nhiên và Đan Đan chết mất *Cười lẫn lộn*)

Đinh Tàng Phong cùng Thi Nhiên đi khỏi căn hộ, cuộc sống của hai người dường như lại khôi phục đến

thời gian khi chưa gặp gặp rủi ro, chỉ là thay đổi một địa điểm thư thích hơn. Lôi Tuyền gọi cho A Vĩ lúc này tìm không thấy bọn họ gặp đến độ đứng ngồi không yên báo bình an, sau đó càng không có việc gì để làm. Không thể lộn xộn, buồn bực khiến cho tâm tình của anh khó chịu tới cực điểm.

Tình huống của La Đan thì tốt hơn nhiều, niềm vui thú lớn nhất giúp hắn giết thời gian là giúp Lôi Tuyền tắm rửa cùng mát xa. Dựa theo danh nghĩa Thi Nhiên trước khi đi đã dặn dò, cần bảo trì vệ sinh cùng lưu thông mạch máu là giả, đi khiêu khích quấy rầy Lôi Tuyền mới là thật. Đương nhiên niềm vui thú luôn cùng hung hiểm tồn tại, Lôi Tuyền tâm tình hảo liên tùy ý cho hắn hồ đồ, tâm tình không tốt thì, tuy hành động bất tiện, cũng không chút nào ảnh hưởng đến chuyện anh đem La Đan đánh được không dám đến gần.

Trong lúc đó, Vi Huỳnh Nguyệt cũng đã hai lần gọi điện thoại đến, thông báo một chút tiến độ sự tình. Kế hoạch tiến hành thuận lợi, đã tìm được không ít điểm đáng ngờ từ hai người chết, trên cơ bản có thể phiết thanh hiềm nghi dành cho La Đan, chỉ là khuyết thiếu căn cứ thuyết phục để chứng minh chuyện này cùng Bành Phi có liên quan, để tránh đả thảo kinh xà, cô còn chưa áp dụng bất luận hành động gì.

Thời gian ước chừng qua một tháng, La Đan đột nhiên nhận được điện thoại của Uther.

“Chẳng phải người đã nói ba tháng mới có thể trở về, như thế nào nhanh như vậy sẽ trở lại..... Vì ta? Thật làm cho người cảm động, đáng tiếc gian nan nhất, đáng sợ nhất thời gian ta cũng đã sống quá đi, hiện tại dường như không có chỗ nào còn cần người... Không thật cần thiết ta không muốn mạo hiểm gặp mặt, chờ sự tình qua đi ta nói tiếp với người a.....”

Ngắt cuộc gọi của Uther hư tình giả ý ân cần thăm hỏi, La Đan tiếp tục oa* trở lại bên người Lôi Tuyền xem tiết mục đua xe. Lôi Tuyền gõ đầu hắn: “Tốt xấu cũng là chúng ta dựa vào bảo bối do Hàn đại ca tặng mới sống tới ngày nay.” La Đan oán hận nói: “Hắn tặng người chứ đâu có tặng ta, ta tạ ơn hắn cái đầu!” Lôi Tuyền cười to: “Hàn đại ca nói ‘kẻ xấu’ nhất định sẽ ghen ghét đến chết, quả nhiên đúng vậy.” (* nằm)

La Đan khẽ thở dài một cái, duỗi cánh tay ôm chặt Lôi Tuyền: “Đúng vậy, người như vậy xuất sắc, ta thật sự không biết từ nay về sau nên làm cái gì bây giờ, mới có thể giúp mình không vì ghen ghét mà chết.” Lôi Tuyền cười, lại gõ đầu hắn một cái: “Vì bảo vệ tính mạng, người từ nay về sau liền ít đến trên chộc lão tử tốt lắm.” La Đan bắt được tay hắn, đột nhiên nghiêm túc nói: “Chính là ngấm lại cuộc sống chán nản không có người, chết thì chết a, không sao cả.” Hắn đem bàn tay Lôi Tuyền ghì vào trong ngực, buồn bực nói, “Vì sao người cùng ta quen biết từ nhỏ không phải người? Nếu như bằng hữu của ta là người, ta tuyệt đối không có ngày hôm nay.”

“Thôi đi, La đại lão bản*, người có ngày hôm nay bộ dáng không phải rất tốt sao, có tiền có thế. Bất quá nhất thời gặp rủi ro mà thôi, nếu người quen biết loại bằng hữu như ta đây, khả năng cả đời gặp rủi ro.” Lôi Tuyền cười hì hì, “Nhìn xem ta đã trải qua những gì, người đã trải qua những gì, còn không biết dừng.” (* ông chủ lớn)

“Người đang châm chọc ta?” La Đan trừng hắn, “Ta biết rõ người cho tới bây giờ đều xem thường chúng ta những kẻ gọi là có tiền. Ta chỉ muốn biết, cho đến bây giờ trong đó vẫn bao gồm cả ta?”

“Thần kinh!” Lôi Tuyền chớp chớp mắt, đem mặt chuyển về phía TV, không để ý đến hắn nữa. La Đan

nhìn ở trong mắt, ngằm cười khỏ, nhưng bàn tay nắm lấy tay của đối phương, thủy chung không có buông ra. (Đan Đan ngốc, người ta là đang then!>x<)

Thương thế của Lôi Tuyền càng ngày càng tốt hơn, đã có thể vịn La Đan chậm rãi đi lại. Khang phục thấy rõ, tâm tình cũng dần dần nhẹ nhõm lên. Hôm nay hai người đang thảo luận về việc mua một cỗ xe máy đời mới nhất, như thế nào cải trang thành siêu cấp chiến xa thì, Vi Huỳnh Nguyệt gọi điện thoại tới hẹn La Đan đi ra ngoài.

Trải qua phần hóa trang đơn giản, La Đan đi đến nơi hẹn gặp, một quán bar nhỏ thanh nhã. Thời gian còn sớm, chỉ có ông chủ đang chà lau bình rượu, Vi Huỳnh Nguyệt chờ ở một góc sâu khuất ánh sáng, thấy hắt vào cửa, ngoắc ngoắc ý gọi.

“Chúng có tập hợp đã khá đầy đủ.” Vi Huỳnh Nguyệt cười cười, “Ba người kia chết vì trúng độc Cyanide*, về điểm này, tuy không có người tận lực giấu diếm, nhưng tất cả mọi người lại cố ý xem nhẹ, lúc đó cảnh sát đột nhiên hành động, người lại không biết chút nào, tùy thân mang theo chất độc trong mình, cũng tại lúc ấy vừa kịp sử dụng vốn là khả năng cực thấp. Bình thường chỉ có người có sẵn ý định mưu sát, mới có thể chuẩn bị loại chất độc có tính sát thương cao như vậy, cũng nhằm vào mục tiêu đặc biệt có dự tính trước, dùng phương pháp đặc biệt ra tay.” (* Còn được gọi là Xianua)

“Hiện tại bằng chứng đã có thể chứng minh cho ta vô tội đối với tội danh giết người?” La Đan hỏi.

“Điểm này trên cơ bản không có vấn đề, vấn đề là ở chỗ làm cách nào chứng minh chất độc Cyanide cùng Bành Phi có liên quan. Ta hẹn người ra tới mục đích là muốn người hồi tưởng một chút xem có dấu vết gì có thể lần theo để chứng minh chuyện này không?”

La Đan nhíu mày hồi tưởng. Bành Phi người này ngày thường một bộ hoa hoa công tử bất cần đời, chính là vô luận ở trong lòng mỹ nữ, hay là ở trên thương trường, luật chính giới, đều có lực sát thương không gì sánh kịp, thật đúng là như Cyanide, hung tàn rất mạnh. Ngay khi hắn đang suy tư nhập tâm, đột nhiên cổ áo bị xiết chặt, lại có người từ phía sau mạnh bắt được hắn.

La Đan kinh hãi, bất chấp suy nghĩ như thế nào có người có thể tới gần hắn đến loại trình độ này, hắn rõ ràng còn chưa kịp phản ứng, chỉ là bản năng giơ lên khuỷu tay sau huých mạnh. Trong hoàn cảnh gặp nguy hiểm hắn sử dụng lực đạo bình thường sẽ làm người đứng phía sau đứt rời hai cây xương sườn, nhưng mà khuỷu tay lại như đụng vào thép thượng bình thường kịch liệt đau nhức, đã bị người phía sau bắt được, hoàn toàn mất đi lực đạo.

Chứng kiến cảnh này, ngồi ở phía đối diện La Đan, Vi Huỳnh Nguyệt biến sắc, vỗ bàn đứng dậy. Nhưng còn chưa kịp há miệng, dĩ nhiên có thanh âm lạnh lùng theo phía sau La Đan truyền ra: “Thì ra người trốn tránh khỏi ta, thật là đến đây hẹn hò.”

Thanh âm rất quen thuộc, La Đan khẽ giật mình, nhin đau quay đầu lại, kia thân ảnh cao lớn, khuôn mặt mang theo kính mắt có tơ vàng nhảy vào mắt hắn. Uther! Hai người cơ hồ đồng thời toát ra một câu “Tại sao là người!?”.

Uther phần nộ trừng mắt La Đan: “Người không hảo hảo đi cùng tiểu Lôi nói chuyện yêu đương, rõ ràng chạy tới câu dẫn nữ nhân của ta?”

La Đan nháy mắt mấy cái, bình tĩnh đại ngộ tức giận chỉ vào hắn: “Khá cho người còn có mặt mũi nói sớm chạy về là vì ta! Thì ra căn bản là vì truy Vi tiểu thư! Ta cuối cùng biết ‘trọng sắc khinh hữu’ mấy chữ này viết như thế nào!”

Uther lễ thẳng khí hùng nhướng mày: “Ta truy nữ nhân của ta, có cái gì không nên?”

“Các người biết nhau?” Vi Huỳnh Nguyệt liếc thấy cái tên tiểu tử ý đồ cầm chân cô rõ ràng cùng thân chủ của cô bắt chuyện, mới giật mình hỏi một câu, liền hai lần nghe được cái danh từ “Nữ nhân của ta”, cái từ thuộc loại không chút nào để ý sự thật hơn nữa mập mờ tới cực điểm, cô vứt bỏ hết tất cả khôn khéo cùng cơ trí, không khống chế được quát lên, “Đủ rồi! Hàn Vô Xá! Ta khi nào thì thành nữ nhân của người!? Người lập tức cho ta biến mất khỏi đây!” Mạnh khảm ngón tay trực chỉ cái mũi của Uther, tức giận đến toàn thân phát run. (*Thở dài* Đây, ta đã bảo mà, Vi luật sư mà là nam thì có phải hoàn mỹ không, Cường mặt dày công vs cường lãnh thụ! *Thở dài*)

Uther lập tức thay đổi thái độ một trăm tám mươi độ, chạy đến bên người cô, không để lại dấu vết mà đem cô ôm vào lòng, thu hồi ngón tay mạnh khảm đang run rẩy: “Ok, ok, ta nhận sai, ta không quấy rầy công tác của người, các người tiếp tục. Ta chỉ muốn ngồi ở một bên, bảo vệ người không để cho kẻ xấu khi dễ liên an tâm.”

Vi Huỳnh Nguyệt tức giận đến toàn thân như nhũn ra, dùng sức đẩy mình ra khỏi Uther, lại sao có thể thành công!

Uther cười hì hì đặt cô trở lại trên chỗ ngồi: “Được rồi được rồi, các người đàm luận, ta ngồi một bên là tốt rồi, không cần để ý tới ta.” Nói rồi kéo cái ghế ngồi xuống, cách Vi Huỳnh Nguyệt một khoảng cách gần có thể dùng milimet đến tính toán, hai mắt trừng La Đan, tỏ rõ một bộ ‘bàn chính sự còn có thể, nói chuyện yêu đương lập tức vụn rơi đầu người!’

Phen này náo nhiệt đương nhiên sớm kinh động ông chủ đang thu thập quây, hắn khẩn trương về phía bên này. Vi Huỳnh Nguyệt cho hắn một vẻ tươi cười “yên tâm đi, không có việc gì”, hắn mới gật gật đầu tiếp tục làm việc.

“Mặt mày đưa tình” lập tức rước lấy Uther đũa giết, khi y không nói lại ý đồ dùng mục quang ‘phiên chết người’, Vi Huỳnh Nguyệt đành phải hướng La Đan nói: “Yên tâm, ông chủ trước đây là thân chủ của ta, luôn rất cảm kích ta đã vì hắn bào chữa thắng kiện. Là người có thể tín nhiệm, lần này mới có thể hẹn La tiên sinh gặp mặt thảo luận ở trong này.” Xem như gián tiếp cho Uther một lời giải thích.

La Đan gật đầu tỏ vẻ hiểu, tâm tình Uther cũng chuyển biến tốt mà thu hồi ánh mắt, khó được quan tâm hỏi một câu: “Vụ kiện của Đan đã ổn chưa?” Còn không có chờ La Đan sinh ra một tia cảm động, lại tiếp một câu, “Người cũng không nên vì hắn mà bận rộn xấu thân thể, gần nhất rất ít ăn cơm đi ngủ đúng giờ đi?”

La Đan bay vùn vụt con mắt, rớt cục đối cái này bằng hữu triệt để hết hy vọng.

Vi Huỳnh Nguyệt đột nhiên nghĩ đến Uther là “Y học tiến sĩ về nước”, liền đơn giản đem sự tình phát sinh lúc ấy ở văn phòng của La Đan nói sơ lược, hỏi: “Người có ý kiến gì không?”

Uther nhúu mày nghĩ nghĩ nói: “Cyanide giết người có vài loại phương pháp, theo như tình hình lúc đó xem, dễ dàng nhất để ra tay hẳn là tiêm vào. Mặc dù có rất nhiều văn bản quy định hạn chế, nhưng dung dịch Cyanide rất dễ dàng tìm được bên ngoài. Không nói rất nhiều nhà máy hóa chất đều có sản xuất, chính là trong bệnh viện, có một chút quan hệ cũng có thể lấy tới, muốn từ phương diện này tìm chứng cứ không quá dễ dàng.”

La Đan đột nhiên nhớ tới: “Bành Phi là một kẻ phi thường cẩn trọng, cũng cực độ nghi ngại người, cho nên hẳn bình thường làm chuyện gì đều lưu chứng cứ, để ngừa đối phương cản trở.”

Vi Huỳnh Nguyệt vỗ nhẹ mặt bàn: “Vậy hẳn hẳn là có thể tìm được nguồn gốc của Cyanide, chúng ta nếu như tìm được, có thể mạnh mẽ tấn công hẳn.”

“Bất quá chứng cứ trọng yếu như vậy, hẳn nhất định cất giấu phi thường kỹ lưỡng, biện pháp bảo vệ cũng nhất định nghiêm mật.” La Đan vừa nói vừa nhìn về phía Uther, biết rõ hẳn là chuyên gia về phương diện này. Ai ngờ Uther mặt không biểu tình nhìn xem hẳn, dường như không có nghe thấy hẳn nói gì.

La Đan giật mình nhìn sang Vi Huỳnh Nguyệt nói: “Đã như vậy, chúng ta chia nhau ngấm biện pháp, một tuần sau lại liên lạc thông báo tình huống.” Vi Huỳnh Nguyệt gật đầu, nhìn đồng hồ nói: “Hôm nay đến đây a, ta còn có một hội nghị điều tra ý kiến cần tham gia.” Hướng La Đan bắt chuyện qua sau, nhìn cũng không nhìn Uther một cái, cô đứng dậy rời đi.

Ánh mắt tội nghiệp của Uther ở khi thân ảnh Vi Huỳnh Nguyệt triệt để biến mất sau cũng triệt để biến mất, đổi lại vẻ cơ cảnh thường ngày. La Đan cau mày nói: “Người làm cái quỷ gì?” Uther thần nhiên nói: “Cô ấy không thích người có thân thể phức tạp.”

La Đan lắc đầu, không nghĩ tới Uther cũng sẽ có ngày vì một nữ nhân hao tổn tâm cơ. Uther vỗ vỗ vai hẳn: “Người yên tâm, chỉ cần cái chứng cứ này có tồn tại trên đời, trong vòng một tuần, ta cam đoan giúp người tìm được. Nhưng là chú ý, đừng làm cho cô ấy biết là ta.” La Đan gật đầu, vì đền bù cho tâm hồn đã một lần bị tổn thương bởi Uther, hậm hực không buồn nói lời cảm tạ.

Uther quả nhiên là Uther, chỉ cần năm ngày, liền liên lạc La Đan, giao cho hẳn một phần văn kiện cùng một phần tư liệu ghi âm, tình tường ghi chép lại quá trình Bành Phi cùng người khác giao dịch Cyanide. La Đan rốt cục bắt đầu chính thức bội phục y, hiểu kỳ truy vấn là như thế nào có được, Uther chỉ tự phụ cười cười.

Những vật này đến trong tay Vi Huỳnh Nguyệt, uy lực lập tức tăng nhiều. Trải qua tỉ mỉ chuẩn bị, khi tất cả chứng cứ đều hoàn mỹ không sót mà đem trọng đại hiềm nghi chỉ hướng Bành Phi thì, cô xảo diệu xuất hiện trước ánh sáng.

Xuất phát từ lực ảnh hưởng của Vi Huỳnh Nguyệt tại luật chính giới, cùng với Lôi Tuyền nhờ cậy Lisa tỷ mượn lực từ vị quan lớn kia, khiến cho sức mạnh của chúng có thật sự quá mức cường đại, cảnh sát không thể không một lần nữa xem kỹ vụ án, một lần nữa điều tra, hiềm nghi giết người rất cục chỉ hướng Bành Phi. Chính là, khi cảnh sát lẽ mà lẽ mề bắt đầu làm, chậm rãi “xông” vào nơi Bành Phi ở thì, Bành Phi đã sớm không biết tung tích.

Vì vậy phong thủy luân chuyển, toàn thành dán lệnh truy nã, một khuôn mặt anh tuấn vừa bị lãng quên, liền đổi lại một khuôn mặt mới dẫn đến oanh động. Kế tiếp sau doanh nghiệp trẻ tuổi giết người lẫn trốn là nổi danh luật sư thoát nhìn không thể tưởng tượng được hành động ác độc đã làm cho toàn thành phở lại sôi lên.

Phen này mưa gió, chẳng những đảo loạn thành thị vừa mới bình tĩnh một chút, hơn nữa sự tình nháo đến một bước này, các tin tức giá trị vốn bị che giấu liền hoàn toàn không thể tiếp tục bị kiểm chế không phát. Các suy đoán dành cho nhà doanh nghiệp trẻ tuổi cùng luật sư nổi danh bị các phóng viên bút pháp sinh hoa, diễn ra vô số các phiên bản thần kỳ, giúp phong phú thêm cho cuộc sống trà dư tửu hậu của cư dân thành thị.

Đã lôi ra được nhiều điểm mờ ám, mặc dù không dễ dàng bắt được hung thủ đã nằm trong dự liệu, nhưng chưa đánh liền bị đối thủ trốn mất khiến Vi Huỳnh Nguyệt không khỏi thất vọng. Bất quá cảnh này khiến những chứng cứ kinh tế phạm tội mà Bành Phi cung cấp trước đây toàn bộ trở thành những chứng cứ thiếu minh bạch, vô tình cũng giúp cho khi ra tòa có nhiều lợi thế, cũng coi như trong mắt có được.

Vi Huỳnh Nguyệt cùng La Đan thương lượng một chút thời gian, chờ khi cô chuẩn bị tốt hết thầy liền gọi điện, lúc đó La Đan sẽ chủ động ra đầu thú. Cô rất nhanh có thể giúp hắn rửa sạch tội danh, cũng thuận lợi tham gia án kiện tội phạm kinh tế. Cô cũng dặn dò, những ngày trước khi ra đầu thú, La Đan nhất định phải trốn kỹ, nếu lúc này bị bắt được, phiền toái sẽ không nhỏ.

Vì vậy, La Đan quyết định ngoan ngoãn cùng Lôi Tuyền oa tại căn hộ của Đình Tàng Phong tiếp qua vài ngày hạnh phúc thời gian. Sau khi đầu thú, Trời mới biết có bao nhiêu người được Bành Phi giải sẵn đang chờ hắn với những dạng gì “đãi ngộ”.

19. Chương 10-1

“Chỉ còn khoảng một tuần nữa là có thể dỡ cái đám thạch cao chết tiệt này xuống.” Mỗi ngày Lôi Tuyền ngồi gõ cái chân khắp khiêng của mình mà chờ mong nói đến mấy lần. “Dỡ thạch cao rồi lập tức lái xe đi hít thở không khí,” Nhìn về phía la đan, Lôi Tuyền cười hì hì nói, “Sau đó lại hung hăng làm người một hồi, đỡ phải mỗi lần làm không đủ giải ngứa.”

“Tiểu Nhiên trước khi đi đã từng nhắc nhở,” La Đan liếc mắt, lạnh lạnh thốt ra lời dặn của bác sĩ, đem mộng tưởng của Lôi Tuyền bóp chết trong trứng nước, “Trong vòng hai tháng chỉ có thể đi lại chậm rãi, ít nhất cần thêm gấp đôi thời gian, mới có thể làm vận động kịch liệt.”

“Gấp đôi thời gian!” Lôi Tuyền chấn kinh, cả giận nói, “Vì sao ta không biết việc này?” La Đan cười hì hì

trả lời: “Bởi vì tiểu Nhiên nói người bệnh đang dưỡng thương cần giữ tâm tình tốt, ta sợ người biết cái tin tức bất hạnh này sẽ bị kích thích nên không nói.”

Lôi Tuyền theo dõi hắn: “Hiện tại không sợ ta bị kích thích?” La Đan bỏ qua vẻ phần nộ trong ánh mắt anh: “Người hiện tại tâm tình hảo đến thú tính quá đáng, ta cảm thấy có thể dùng kích thích ở một chừng mực nào đó đến giúp người điều tiết thoát cái.”

Hai người ngồi ở trong phòng khách nói giỡn chơi đùa, chợt nghe tiếng chuông cửa leng keng vang lên. Cái âm thanh đơn giản nhu hòa này lại làm cho phòng khách lập tức rơi vào tĩnh lặng. La Đan cùng Lôi Tuyền nhìn nhau, cùng từ trong mắt đối phương nhìn thấy vẻ đề phòng.

Việc họ ở trong căn hộ này cả Uther và Vi Huỳnh Nguyệt đều không biết, vậy có người nào sẽ đến nhấn chuông cửa? La Đan ra hiệu cho Lôi Tuyền đề cao cảnh giác, rồi nhẹ nhàng bước ra. Khi hắn nhìn qua mắt mèo trên cánh cửa thấy được người tới nhấn chuông thì, toàn thân chấn động.

Ngoài cửa chỉ có một người, người tới không nên xuất hiện ở đây vào lúc này, cũng lại thực sự tới có khả năng xuất hiện ở nơi này – Bành Phi.

Y có bản lĩnh mời Đinh Tàng Phong giết người, đương nhiên cũng có khả năng tìm được nơi ở của Đinh Tàng Phong, nhưng hiện giờ y là kẻ đang bị truy nã, không để ý nguy hiểm lại một mình chạy đến tìm hắn, người này muốn làm cái gì?

Mở cửa? Hay là không mở?

Bành Phi đứng ngoài cửa, vẫn là quần áo sạch sẽ, sắc mặt trầm tĩnh, một bề ngoài nhã nhặn, nhìn không ra chút phần hận, cũng nhìn không ra bị truy nã. Một phần bình tĩnh tự nhiên này cũng làm cho La Đan có chút bội phục.

Lôi Tuyền thấy tình huống có gì đó không đúng, cũng nhích người đến xem. Phát hiện là Bành Phi, nghĩ nghĩ, quay đầu hướng La Đan thấp giọng nói: “Người cũng đã đến trước cửa, cho dù người không mở, hắn cũng sẽ nghĩ cách đi vào, cần gì chứ?” La Đan gật đầu, dìu Lôi Tuyền ngồi trở lại trên ghế sa lon rồi xoay người đi mở cửa.

Tựa hồ cũng không có cái gọi là cừu nhân tương kiến, hết sức đồ mắt. Bành Phi cười cười, phảng phất nhưng giống như trước, thông thả như tiến vào nhà lão hữu, đóng cửa lại. “Ta không thừa nhận ta đã thua, chỉ là người vận khí tốt mà thôi.” Hắn đứng lại, mở miệng, thần sắc chỉ có nhàn nhạt tiếc nuối, phảng phất những gì họ đang nói đến chỉ là thắng thua trong một ván bài.

La Đan liếc nhìn Lôi Tuyền, lạnh nhạt cười nói: “Ta thừa nhận, nếu như chỉ có một mình ta, lại không hề phòng bị, xác thực đầu không lại người trăm phương ngàn kế. May mắn vận khí của ta thật sự không tệ, trong số bằng hữu ta kết giao, còn có người có thể tín nhiệm, chịu hỗ trợ, không phải từng người từng người đều tính toán ta, bán đứng ta.”

Bành Phi thản nhiên nói: “Đúng vậy, người vẫn luôn rất may mắn, không giống một số người, bị bằng hữu tính toán bán đứng, táng gia bại sản, thê tử ly tán, nhảy xuống biển tự sát, phí hoài bản thân mình.”

La Đan giật mình, cau mày nói: “Mục đích hôm nay người tới là kể cho ta nghe chuyện xưa?”

“Không phải, bắt quá người nếu có hứng thú nghe, ta cũng không ngại dâng tặng một chút.” Chứng kiến La Đan không phản đối, Bành Phi lạnh lùng cười, tiếp tục nói: “Đã từng có một đôi bằng hữu từ nhỏ phi thường gắn bó, – chúng ta không ngại gọi bọn họ là La tiên sinh cùng Bành tiên sinh – bọn họ cùng nhau xây dựng sự nghiệp, cùng nhau đầu tư, hai bên cùng ủng hộ, đều có thành tựu không tồi. Tuy về sau tách ra kinh doanh riêng, lập gia đình, vẫn như cũ thường xuyên liên hệ, bắt tay làm ăn...”

“Trong một lần diễn ra giao dịch một số lượng cổ phiếu lớn mà cả hai bên cùng liên quan, La tiên sinh nhận được tin tình báo nội bộ, số lượng cổ phiếu thoát nhìn thật màu mỡ này, thật ra là hoạt động tẩy bài của một đại gia trên thị trường chứng khoán quốc tế, mục đích là vì xử lý một đối thủ lợi hại, thế nhưng lại liên lụy những người khác thành cá trong chậu. Nếu như không lập tức bán tháo trước khi giá cổ phiếu hạ xuống, ít nhất sẽ tiêu tán một nửa tài sản, có điều để có một số tiền lớn như vậy thu mua, không phải mỗi người đều có thể lập tức xuất ra được, cũng không phải mỗi người đều chịu mạo hiểm xuất ra. Vì vậy, La tiên sinh tự nhiên mà nghĩ tới bạn tốt của mình.”

“Người bạn của mình có bao nhiêu mong muốn đối với phần cổ phiếu này, La tiên sinh nhất thanh nhị sở. Vì vậy hắn hẹn bạn tốt gặp mặt, nói cho y biết vì mình xem trọng một cuộc làm ăn khác, cần dùng tiền gấp, hỏi y có đồng ý tiếp thu phần cổ phiếu mà hắn đã mua vào hay không? Bành tiên sinh hoàn toàn không nghi ngờ gì, sáng khoái tỏ vẻ có thể, bởi vì tài chính không đủ, liền phòng ở xe hơi cũng đem ra ngân hàng làm thế chấp, đổi lấy số cổ phiếu sắp trở thành giấy lộn trong tay hắn.”

“Giao dịch qua đi vùn vụt ba ngày, thị trường chứng khoán liền đóng băng, số người táng gia bại sản vô số kể. Bành tiên sinh quá sợ hãi liên lạc La tiên sinh, lại một cuộc điện thoại cũng không thông được, giờ mới hiểu được tình thế của mình. Y cố tự trấn định mời người nhà lên biển du ngoạn, ở trên du thuyền ăn bữa ăn cuối cùng, sau khi tất cả mọi người ngủ, Bành tiên sinh, người bị huynh đệ mà mình tín nhiệm nhất bán đứng, vài chục năm tâm huyết hóa thành bụi đất, không biết như thế nào tự xử, đành bỏ xuống thê tử cùng hai đứa con, nhảy vào biển rộng trong đêm.”

“Một năm sau đó, kẻ hại chết bạn tốt - La tiên sinh - có thể là do lương tâm đột nhiên thức tỉnh, lại cho rằng Bành tiên sinh qua đời đột ngột, người nhà không ai biết rõ chân tướng, liền giả mù sa mưa chạy tới tiếp tế cuộc sống khốn đốn của cô nhi quả phụ. Trải qua một cuộc dò hỏi, hắn vững tin không người biết rõ Bành tiên sinh vì sao mà chết, vì để cho lương tâm mình được yên ổn, hắn đưa vợ và con gái của Bành tiên sinh đến Pháp, giữ lại đứa con trai của Bành tiên sinh, đưa về nhà mình, về cái gia đình hạnh phúc đã dùng sinh mệnh của bằng hữu đổi lấy.”

“Hắn không biết, khi Bành tiên sinh cùng La tiên sinh thương lượng chuyện đón mua cổ phiếu qua điện thoại, lúc ấy có một đứa bé ngồi ở bên cạnh phụ thân học bài nghe được nhất thanh nhị sở. Hắn chỉ là chịu đựng, chờ, ngóng trông, rồi cuộc đã chờ tới cơ hội báo thù. Vì vậy, một câu chuyện về tình bằng hữu khác, cứ như vậy bắt đầu.”

“Sự tình diễn biến cho tới hôm nay, ta chỉ hồi hận hai chuyện. Một là không sớm cho Linh Linh biết rõ chân tướng, xúc phạm tới tình cảm huynh muội của chúng ta. Một chuyện khác chính là vì quá cẩn thận,

mời sát thủ tới giết người.” Bành Phi lạnh lùng nói.

“Cho nên mục đích hôm nay người tới là?” Nói đến câu này, La Đan quanh thân đề cao cảnh giác.

“Cho nên hôm nay ta tới, là muốn muốn đền bù sai lầm của ta. Ta tự mình động thủ, hẳn sẽ không có sai lầm gì đi?”

“Người tự mình động thủ?” La Đan có chút buồn cười, dù sao ở chung nhiều năm, hẳn cũng không cho rằng Bành Phi có thực lực này. Nhưng mà lời còn chưa dứt, Bành Phi đã đánh tới, động tác mau lẹ ra ngoài ý định.

Không ngờ tới, Bành Phi liền thân thủ cũng đều một mực giấu diếm, đích thật là trăm phương ngàn kế tới cực điểm. Nghĩ lại, hẳn từng một mình xử lý hai gã cảnh sát một người bí thư, ngược lại là chính mình sơ sót. La Đan đưa tay ngăn công kích của hắn, lui về phía sau một bước, điều chỉnh một chút suy nghĩ khinh địch, bắt đầu thận trọng tiếp chiêu.

Một lúc sau, ưu thế trong kinh nghiệm được huấn luyện của La Đan dần dần được hiển lộ ra, khi những đòn công kích sắc bén của Bành Phi bởi vì thể lực tiêu hao mà chậm lại thì, La Đan vẫn trước sau như một tinh thần vô cùng phấn chấn. Cổ tay La Đan khoa một vòng, kìm chặt cánh tay Bành Phi, dùng sức kéo một cái, đã đem Bành Phi khóa trái trước người.

“Thân thủ không tồi, những năm này giấu diếm được cũng không tồi. Đáng tiếc còn kém một chút.” La Đan thản nhiên nói, “Người đại khái cũng biết a, cho nên trước khi động thủ mới kể chuyện xưa đến mê hoặc ta, chỉ cần ta có nửa điểm áy náy, ra tay liền khó tránh khỏi có chút do dự. Đáng tiếc, sau khi trải qua các loại lừa gạt của người, những lời người nói, ta một chữ cũng sẽ không tin.”

“Huống chi,” ánh mắt La Đan trở nên âm trầm, “Ở dưới sự hun đúc của người những năm gần đây, ta đã làm nhiều ít chuyện tâm ngoan thủ lạt, người cho rằng ta còn có bao nhiêu thiện lương để sinh lòng áy náy trước chuyện nhỏ nhặt này? Nếu vậy, người thật sự là đánh giá quá thấp lực ảnh hưởng của bản thân!” La Đan lạnh lùng nói, trong nội tâm cũng đang nghĩ, hẳn nên làm gì với Bành Phi bây giờ?

Chuyện phạm pháp hẳn không muốn lại làm nữa, biện pháp tốt nhất là đem vị phạm nhân bị truy nã này đưa đến cho cảnh sát, có điều người này giao hoạt vô cùng, chỉ cần rời mắt khỏi y, khả năng y sẽ nghĩ ra cách đào thoát, nhưng hẳn cũng không thể giữ y ở đây chờ cảnh sát tới bắt người, đây chẳng phải là đưa luôn cả mình vào rọ cùng y đi. Vi Huỳnh Nguyệt đã đặc biệt dặn dò qua, trước khi đầu thú nhất định phải chú ý, đừng để cảnh sát bắt được.

La Đan quay đầu nhìn Lôi Tuyền, nghĩ hỏi xem Lôi Tuyền có định đem Bành Phi giao cho cảnh sát, vừa vặn Lôi Tuyền cũng có vẻ nghĩ giống như hắn, cũng đang nhìn qua hắn. La Đan lại tưởng tượng, việc này cũng không ổn, nhất định sẽ hại Lôi Tuyền bị cảnh sát dây dưa, đưa ra nghi vấn. Hẳn đem ý niệm trong đầu chuyển tới Vi Huỳnh Nguyệt, chuyện này hay là để cô nghĩ cách xử lý sẽ khá hơn.

Đang lúc suy nghĩ, đột nhiên hắn thấy Lôi Tuyền biến sắc, miệng hô chú ý, không để ý đến thương thế trên chân mình, lao về phía bọn họ, tay trái đẩy La Đan ra, tay phải vươn ra chặn ngang giữa hắn với Bành Phi.

Trong khoảnh khắc đó, hần mới nhìn đến giữ ngón tay của Bành Phi có ngân quang lóe lên, bị đánh bay đi chính là một ống kim nho nhỏ.

Đầu óc hần *ông* một tiếng, ý nghĩ đầu tiên xuất hiện chính là Cyanide! Càng khiến hần hoảng sợ là, dung dịch trong ống kim đã chỉ còn lại có hai phần ba, mà trên mu bàn tay phải của Lôi Tuyền thành linh ứa ra một vết rướm máu.

La Đan choáng váng, có một loại cảm giác tận thế đã đến. Hần rống giận đánh về phía Bành Phi, hận chính mình vừa rồi vì sao không trực tiếp bẻ gãy cổ của hần. Một quyền oanh lên gò má Bành Phi thì, dư quang quét thấy thân thể Lôi Tuyền đang lung lay, hai tay ôm chặt lấy ngực, bắt đầu thở dốc.

Hần lập tức tỉnh táo lại. Đây là triệu chứng giai đoạn đầu của trúng độc Cyanide, nếu như cấp cứu kịp thời, còn có khả năng giữ lại mạng sống. Vì thế hần lại bắt chập Bành Phi, xoay người ôm lấy Lôi Tuyền, lấy điện thoại cầm tay ra bấm số điện thoại của trung tâm cấp cứu.

Bành Phi bị đánh bay vào trên tường, nửa ngày mới đứng vững thân hình, xem tình hình biết mình lại không đạt được mục đích gì, La Đan lại bất cứ lúc nào cũng có thể cùng y liều mạng. Ném lại một câu “Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi!” rồi đẩy cửa ra nghênh ngang rời đi. (Ta quăng dép!!!! *o&x**£=@)

Gọi điện xong La Đan hoàn toàn chẳng quan tâm y đi hay ở, vừa đem Lôi Tuyền đến dưới ống nước liều mạng súc miệng vết thương, vừa cố gắng lục lại chút kiến thức hóa học cùng y học có trong đầu. Sodium thiosulfate là thuốc giải độc của Cyanide, nhưng bây giờ hần đi nơi nào tìm?

Xử lý ống kim Cyanide còn sót lại, La Đan liền nổi điên trong phòng bếp, buông vệ sinh tìm kiếm, hy vọng có thể tìm thấy thứ gì đó dùng cho trừ độc trong gia đình, lại không thu hoạch được gì.

Lôi Tuyền nghiêng người nằm bên cạnh vò nước nhìn bộ dáng hỗn loạn của hần, cười khổ nói: “Từ khi lão tử gặp được ngươi, luôn rất không may.” Đầu lưỡi anh bởi vì trúng độc mà bắt đầu run lên, nói ra lời không mấy lưu loát. Nghe vào trong tai, càng làm La Đan sợ hãi không thôi.

Thúc thủ vô sách ngồi trở lại bên cạnh Lôi Tuyền, trong lòng không ngừng cầu nguyện xe cứu thương mau lại đây, hai tay ôm chặt lấy người trước mắt, phảng phất chỉ cần buông lỏng một chút, sinh mạng còn tiên sống này, sẽ bởi vì sự sơ sẩy chủ quan của hần mà vĩnh viễn tan biến mất.

Vì sao chuyện của hần luôn khiến Lôi Tuyền chịu thương tổn? Cái sinh mệnh tự do hoang dại này, bởi vì hần dây dưa thân cận không rời mà thoát ly khỏi quỹ đạo của mình, lao vào dòng nước xoáy, hết lần này đến lần khác bị thương.

La Đan cảm thấy từ sâu trong thân thể của mình truyền đến cơn run rẩy không thể kìm nén được. Bọn họ vốn không phải là người thuộc về cùng một thế giới a, là hần lôi kéo một linh hồn sạch sẽ nhiệt tình nhấn vào thế giới dơ bẩn lạnh huyết của hần, hần biết rõ con người nghĩa khí này sẽ sẵn sàng vì bằng hữu mà hy sinh tất cả, vậy mà hần vẫn yên tâm thoải mái thuyết phục mình mang theo người ấy ở bên, hưởng dụng sự nhiệt tình cùng nghĩa khí của người ấy. Là sự ích kỷ tham lam của hần đã gây ra những thương tổn này cho người ấy!

“Người... Còn không mau đi? Trong chốc lát xe... cứu thương đến đây, người sẽ bị rất nhiều... người thấy được.” Lôi Tuyền gian nan nhắc nhở hắn, việc anh miễn cưỡng mở miệng làm cho hô hấp càng phát ra dồn dập và khó khăn, anh cố gắng chịu đựng sự bất ổn, đau đầu, chèo chống chính mình không cho bất tỉnh, nhưng ý thức lại càng ngày càng mơ hồ.

La Đan ở đâu còn quan tâm đến cái gì bị trông thấy, bị bắt giữ, trong đầu một mảnh hỗn loạn, chỉ biết ôm chặt Lôi Tuyền, mờ mịt nhìn xung quanh. Người nằm trong ngực hắn đã đi vào giai đoạn khó thở, xe cứu thương thì vẫn còn chưa tới, thật sự muốn tới không kịp sao?

Ánh mắt của hắn đột nhiên dừng ở bể cá sớm đã không ai sử dụng trong phòng khách, trong tủ thủy tinh đựng công cụ ở phía dưới có một bao bột phần lớn màu trắng. Cùng một người yêu mến nuôi cá cảnh như Linh Linh ở chung lâu như vậy, hắn biết rõ đó là thứ gì.

Hắn vội vàng lao đến, ngón tay run rẩy kéo cánh cửa thủy tinh, lấy bao bột phần ra, nhìn thấy dòng chữ in bên ngoài túi nhựa thì, trái tim khẩn trương như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Quả nhiên là Sô-đa! Tên khoa học chính là sodium thiosulfate, những người sành nuôi cá vẫn dùng để điều tiết độ pH trong nước.

La Đan luống cuống tay chân tìm đến một cái xô lớn, xé mở túi, cũng không biết nên nhiều ít thế nào, đổ vào một lượng rồi hoa thành chất lỏng, đem qua uy* Lôi Tuyền. Quay đầu lại lại thấy Lôi Tuyền đã lâm vào hôn mê, nhất thời lỏng tay thiếu chút nữa làm cái xô rơi xuống. (* Đút cho ăn, uống)

Hắn cũng bất chấp khả năng có thể nhiễm bệnh tật gì hay không, ngậm một miệng lớn sodium thiosulfate hòa tan, cưỡng chế rót vào trong miệng Lôi Tuyền, khá tốt là anh còn nuốt được xuống, vì vậy lại rót. Cả một xô lớn rót hết, hắn mới phát hiện mình đã ra một thân mồ hôi lạnh. Từ nhỏ đến lớn, ngay cả khi bị người đuổi giết thì hắn cũng không có kinh hoảng như vậy.

Một xô rót hết, Lôi Tuyền vẫn còn hôn mê, không có bất kỳ phản ứng nào. La Đan lại hòa thêm một xô, lại một ngụm một ngụm dùng miệng uy xuống. Hắn cứ vậy mà uy suốt bốn chén, Lôi Tuyền vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, hô hấp lại càng ngày càng yếu ớt.

Lúc này hắn nghe thấy tiếng xe cứu thương, vội tới phía cửa sổ, mở ra nhìn xuống phía dưới, hướng về phía người trong xe hô lớn, hắn nghe được thanh âm khàn khàn của chính mình, trước mắt hắn liền một mảnh mơ hồ, chất lỏng nóng nóng tràn đầy trong đó, làm hắn cái gì cũng không thấy rõ.

20. Chương 10-2

“La tiên sinh, người thực giỏi a! Người chỉ ngây ngốc ngồi trong bệnh viện chờ cảnh sát đến bắt người, phá vỡ toàn bộ kế hoạch của ta!” Vi Huỳnh Nguyệt nổi giận đùng đùng ngồi trước mặt La Đan quở trách hắn. Cô ghét nhất những kẻ không nghe theo sự an bài thỏa đáng của mình.

“Thực xin lỗi, lúc ấy nếu ta không thể biết chắc an nguy của hần, hết thấy tự do, trong sạch đối với ta mà nói đều không có ý nghĩa.” La Đan uể oải nói xin lỗi.

“Vậy bây giờ? Hần được cứu, người cũng được phán vô tội, ta bắt quá là đến yêu cầu người thực hiện lời hứa hẹn quyền tiền cùng luật sư phí của ta, người làm cái gì tỏ vẻ khó chịu? Nghĩ xù nợ? Người có biết vì để vãn hồi cái bại cục do người tạo nên ta đã mất bao nhiêu tâm lực? Không thu người gấp bội đã là nể tình người đáng thương! Người có thể đi nghe ngóng xem, đã có người nào thành công xù nợ với ta hay chưa?” Vi Huỳnh Nguyệt muốn thanh toán nợ nần đến, liền lập tức thay đổi hình tượng hoặc nhu nhược hoặc khôn khéo ngày xưa, mạnh mẽ đến làm cho người ta trở mắt. (Đại tỷ! Cấp bậc đại tỷ xã hội đen đòi nợ rồi!=[]=)

La Đan tuy đang ảo não, cũng ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn cô: “Ta không nghĩ quýt nợ a, chỉ là mức tiền cần quyền quá lớn, trong nhất thời ta gom góp không đủ, cần chuẩn bị vài ngày.”

Vi Huỳnh Nguyệt gõ lên mặt bàn công tác của La Đan: “Cách lần trước người nói cần chuẩn bị đã một tuần, đừng có nói với ta người không chuẩn bị nổi. Người lại không phá sản, mấy ngàn vạn có thể làm khó người đến như vậy?”

“Thực xin lỗi, đầu tuần tâm tình ta không được tốt, cái gì cũng chưa làm.” La Đan cúi thấp đầu đạo. (Đan Đan, vị đại tẩu... à không, sư mẫu này anh phải nhận chắc rồi! =x=)

Vi Huỳnh Nguyệt cười lạnh: “Sao ta lại cảm thấy tuần này người cũng sẽ không có tâm tình đi chuyển khoản cho ta?”

La Đan không nói gì. Hần thật sự không biết mình phải làm thế nào mới có thể giữ vững tinh thần để thích ứng khoảng thời gian không có Lôi Tuyền. Những tháng ngày mưa gió, hần đã thói quen mỗi buổi tối cùng người ấy ôm nhau mà ngủ, mỗi buổi sáng nhìn thấy khuôn mặt tươi cười tràn ngập sức sống của người ấy. Hai tháng trước, bởi vì vụ kiện tụng loay hoay rối tinh rối mù cuối cùng đã thắng lợi, hiện tại quan tòa đã đánh xong, chỗ trống trong nội tâm lại không thể áp chế cứ lớn dần.

“Chưa thấy qua ai như người vậy, ngu ngốc tự cho là đúng! Người ta vì cứu người thiếu chút nữa bồi luôn tính mạng, hiện tại đều xuất viện nửa tháng, người nhìn cũng không nhìn thoáng cái, lại một mình ngồi trong này lo lắng lo chết.” Bàn tay vốn là gõ mặt bàn của Vi Huỳnh Nguyệt cơ hồ lại muốn gõ lên đầu La Đan. Sóng mắt lưu chuyển, hiển thị rõ bản sắc bất quá của nữ nhân, “Uy, hần là người không muốn làm tên hỗn đản bội tình bạc nghĩa a, một thân thị phi thì quần quít lấy người ta không tha, hiện tại thiên hạ thái bình, lại đem người ta mặc kệ, chẳng lẽ người muốn hần không chỗ để đi, trọng thảo nghiệp cũ mới vui vẻ?”

La Đan cúi thấp đầu, thấp giọng nói: “Có lẽ, ở nơi đó mới càng thích hợp với hần.”

“Uy, người là người sao, dám nói loại lời này!” Vi Huỳnh Nguyệt nhin không được, gõ đầu La Đan một cái, tỏ ra phần nộ: “Vô sỉ! Cầm thú! Biến thái!”

Biến thái? La Đan im lặng, từ *biến thái* mà bắt đầu, vậy dùng *biến thái* mà chấm dứt a. Mặc kệ hần cố

gắng như thế nào, từ đầu đến cuối, Lôi Tuyền đều không yêu hấn, người ấu cùng hấn một chỗ, chỉ là xuất phát từ sự kích thích của thân thể cùng nghĩa khí với bằng hữu. Mà đồng thời, lại bị hấn liên lụy vào những tai nạn khủng khiếp, có những kinh nghiệm tồi tệ.

Mỗi lần người ấy đều là vì bảo vệ hấn mà bị thương, hơn nữa lần sau lại nghiêm trọng hơn lần trước. Cánh tay người ấy bị thương, hấn cảm động; người ấy cùng hấn nhảy lầu, trong cảm kích hấn đã bắt đầu bắt an; mà khi người ấy trúng độc, hấn đã áy náy cộng thêm sợ hãi vô cùng! Hiện tại chỉ cần nghĩ đến cái tên Cyanide hấn đều đã cảm thấy hoảng hốt bủn rủn.

Nếu như không phải hấn còn có một chút tri thức giải độc, nếu như không phải vào lúc đó vừa vặn có sodium thiosulfate, nếu như xe cứu thương lại đến chậm vài phút... Bất luận cái *nếu như* nào đều làm cho hấn không chịu nổi kết quả – mất đi Lôi Tuyền. Hấn vĩnh viễn không cách nào quên mình được tâm tình của mình lúc ngồi ở ngoài phòng cấp cứu, khi bác sĩ đẩy cửa đi ra nói cho hấn biết người bệnh đã được cứu sống, nỗi vui sướng tuyệt xứ phùng sinh ấy vượt qua bất cứ cảm giác mãnh liệt nào hấn từng có trong đời. Hấn rõ ràng hỉ cực nhi khóc ôm lấy mấy viên cảnh sát tới bắt hấn, khiến cho một phòng không hiểu ra sao.

Vẫn chưa bắt được Bành Phi, không biết khi nào thì y lại xuất hiện, không biết y còn có thể sử xuất thủ đoạn âm độc nào. Hấn sợ, thật sự sợ. Từ nay về sau, hết thảy mọi thứ xảy ra, hãy để cho hấn một mình đón nhận a. Tuy hấn đem Lôi Tuyền trân hơn tính mạng, nhưng Lôi Tuyền vẫn vẹn chỉ xem hấn như bằng hữu bình thường, do đó, người ấy hoàn toàn không có nghĩa vụ vì một người bằng hữu mà mạo hiểm, hy sinh đến loại trình độ này. Không thể vì tham luyện nhiệt tình cùng nghĩa khí của người ấy mà ích kỷ, một bên tình nguyện, cuốn lấy không tha. Nếu như Lôi Tuyền lại vì hấn mà bị thương, nếu quả thật bị thương nặng không thể trị... Hấn hoàn toàn không dám nghĩ.

Cho nên vô luận nhiều ít trống vắng, hấn đều muốn học được cuộc sống chỉ có một mình, thả Lôi Tuyền trở lại thế giới của anh, ở đó mới có thổ nhưỡng cùng ánh mặt trời thích hợp Lôi Tuyền. Cho nên, hấn phải giữ vững tinh thần để một mình ứng phó tình huống rối loạn lúc này a.

La Đan vầy vầy đầu, cổ trần tĩnh lại, hướng về phía Vi Huỳnh Nguyệt cam đoan: “Cho ta thêm ba ngày, nếu như vẫn chưa chuẩn bị đủ số tiền để quyên, ta đem công ty cầm cố cho người!”

Nhìn thấy hấn không cách nào phá kén mà ra, Vi Huỳnh Nguyệt lắc đầu, không có cách giúp hấn. Cái tên biến thái này thật sự là không thể dùng thủ đoạn thông thường thu phục a. Có lẽ phải có chút càn kích thích mới có thể khiến hấn tỉnh táo lại. Đáng tiếc, đây không phải là phạm vi năng lực của cô, nếu cô có tinh lực, không bằng suy nghĩ như thế nào đá văng ra cái tên tiểu tử chuyên cầm chân người bên cạnh mình kia. (Tức Uther ca ca, Hàn Vô Xá nổi danh sát thủ!.=)

Bất đắc dĩ cô đành phải uy hiếp nói: “Đừng có lại gạt ta a, lại nuốt lời ta thật sự sẽ lấy đi công ty của người, cho người ra đường xin cơm đi!” Mặc kệ thế nào, làm hấn tỉnh lại trước đi rồi tính.

Vi Huỳnh Nguyệt mang theo ánh mắt hoài nghi rời đi, La Đan miễn cưỡng ngưng thần lo lắng. Mấy ngàn vạn không phải con số nhỏ, trong vòng 3 ngày chuẩn bị đủ đích xác là khó. Dứt khoát bán đi một khu nhà xưởng tốt lắm. Dù sao ở đó vốn là Bành Phi an bài người đứng ra quản lý, nếu hấn muốn tiếp nhận lại, còn muốn tốn rất nhiều tinh lực đi chải vuốt mạng lưới nhân sự, không bằng bán đi bớt lo.

Nghĩ vậy, hắn xuống lầu lấy xe, chuẩn bị đi nhà xưởng nhìn xem.

Trong ga ra tầng ngầm trống trải yên tĩnh, mới đi đến bên cạnh xe chuẩn bị mở cửa, La Đan chợt thấy sau lưng tiếng gió bất thiện. Hắn nghiêng người muốn tránh, thế nhưng gần đây tinh thần thể lực đều uể oải khiến hắn phản ứng chậm nửa nhịp, bị người một chưởng hung ác phang vào gáy, mất đi ý thức.

.....

Mở mắt ra, hắn thấy căn phòng này dường như đã từng biết đến, cả cái giường cũng quen. Tay chân mất tự do, bị khóa sắt khóa trên giường, miệng cũng bị băng dính bịt kín.

Hết thấy đều gọi lên trong hắn cảm giác giống như đã từng biết đến, La Đan vặn vẹo cái cổ còn đang đau nhức, nhìn quanh một lượt, đột nhiên ngơ ngẩn. Nơi này là...

“Cảm thấy thế nào?” Thanh âm vẫn mong nhớ ngày đêm xuất hiện ở bên tai, người mình vẫn mong nhớ ngày đêm xuất hiện ở trước mắt. Người ấy cười hì hì cầm cốc rượu đỏ, đi đến bên cạnh La Đan, nhắm ngay ngực hắn, tinh tế rót xuống, làm cho y phục tuyết trắng thấm vào màu sắc đỏ tươi. Không khí chậm rãi trở nên quý bí mà mập mờ theo dòng rượu nồng đậm chảy xuôi.

Người đang ở trước mắt, hắn nghĩ lên tiếng gọi, lại không mở miệng được, hắn nghĩ giơ tay ôm, lại không nhúc nhích được, chỉ có thể như con cá nằm trên thớt gổ mặc cho Lôi Tuyền bài bố.

Đốc ngược cốc rượu trống rỗng không còn giọt nào, bỏ qua một bên, lôi Tuyền nắm lấy cảm La Đan, nhìn thẳng vào mắt hắn, hỏi lại: “Cảm thấy thế nào?... Đây là món nợ người còn thiếu của ta, hôm nay trả lại cho người.”

Ánh mắt của lôi Tuyền trở nên hung ác, bàn tay nắm lấy La Đan cũng bắt đầu dùng sức: “Người cái tên biến thái này, thực mẹ nó không phải người! Lão tử vì cứu người, thiếu chút nữa bồi luôn cả tính mạng, con mẹ nó người ỏn rồi, liền lập tức vỗ vỗ cái mông bước đi, rõ ràng trốn lão tử!”

Một quyền của anh đánh vào má trái La Đan, “Lão tử một không cần người bỏ tiền, hai không cần người thường mạng, con mẹ nó người trốn cái gì trốn!” Lại một quyền đánh lên gò má phải, “Vốn tưởng rằng trên đời này trong số những kẻ có tiền, liền có người xem như là người, kết quả đều mẹ nó giống nhau không phải! Dùng được liền liều mạng nịnh nọt, không cần đến nữa liền chạy tới chân trời đi!”

Anh cởi y phục của La Đan, lồng ngực mê người trải đầy rượu đỏ hiện ra sáng bóng, để lộ màu sắc rậm nung của da thịt, hết như một bữa tiệc lớn đầy phong phú. Yết hầu của Lôi Tuyền cao thấp trượt đi một chút, trong cơn giận dữ lại tổng lên bụng hắn một quyền. “Muốn chia tay cũng được, thiếu nợ trả hết nói sau!” Vừa động thủ kéo xuống quần tây của La Đan, vừa mắng: “Lão tử đã nói sau khi thương thế tốt lên muốn hung hăng làm người một hồi, dù như thế nào lão tử cũng là vì người mà bị thương, không nên tính toán? Rõ ràng còn dám trốn ta!”

Bởi vì chân tay đều bị khóa trên giường, quần không cởi xuống được, Lôi Tuyền liền tùy ý lớp vải dùm lại

chỗ đầu gối, thô lỗ kéo ra hai đùi của La Đan, “Làm xong người, hai chúng ta phiết thanh quan hệ, chia tay... thế nào tùy tiện!”, anh nâng mông của hắn lên, giật xuống khóa kéo trên quần mình, liền đem dã thú sớm đã nộ trương, ngạnh sinh sinh đâm vào trong cơ thể La Đan.

Chưa làm bất luận chuẩn bị gì đã giao hợp, huyết khẩu chặt đến làm cho cả hai đều đau nhằn lại lông mày. Lôi Tuyền rút dục vọng lại, đặt lên trên ngực La Đan cọ vài cái, dính rượu ẩm ướt, rồi một lần nữa hung hăng chọc vào. Động tác kịch liệt làm cho mồ hôi theo lọn tóc anh không ngừng nhỏ xuống trên người La Đan, lửa giận của Lôi Tuyền cũng từ trong mắt không ngừng rơi xuống trên người La Đan. Hai người ở trong nước lửa lãnh nhiệt giao hòa mà trầm luân.

La Đan không thể nói chuyện, không thể động, chỉ có thể dùng ánh mắt đi dây dưa Lôi Tuyền. Hắn biết rõ, hắn đã làm Lôi Tuyền bức bối, hắn đã làm vẩn đục linh hồn sạch sẽ đến không có một tia tạp chất, nhiệt tình đến không có nửa điểm do dự này.

Trải qua nhiều lần tính toán, so đo, cân nhắc, lo lắng mà làm ra kết quả nên chia tay này, tuy đủ lý trí, nhưng đối với Lôi Tuyền mà nói, lại triệt để vũ nhục cái đoạn cảm tình cùng chung hoạn nạn mà hai người họ đã có với nhau những ngày qua. Một chút gì đó trong thế giới này, không phải là thứ mà một kẻ đã triệt để ô nhiễm như hắn có thể khống chế được trong tay. La Đan nhắm mắt lại, cảm giác bất lực lan tràn, đè nặng khắp tâm tưởng. Làm như thế nào cũng không đúng, hắn phải làm như thế nào mới có thể sánh bước với Lôi Tuyền, thậm chí vượt qua người này? Thân thể bởi vì sự xông vào thô lỗ mà có một loại đau nhức phảng phất như bị xé rách, cũng đau giống như lòng của hắn.

Lôi Tuyền cố gắng sau nửa ngày, không chiếm lấy được phản ứng, bản thân mình cũng cảm thấy không thú vị, anh dừng lại, cúi người một chút, liếm đi rượu đỏ trên người La Đan, thuận tiện kích thích lồng ngực mẫn cảm của hắn, thề phải kích khởi khoái cảm của hắn. Thế nhưng mặc cho anh cố gắng như thế nào, La Đan chỉ khư khư ôm lấy một trái tim lo được lo mất, lại đang ở trong cuộc đấu tranh kịch liệt của lý trí cùng tình cảm, không có nửa điểm tâm tư phân tán được cho dục vọng.

Lôi Tuyền chậm rãi dừng lại, nhìn hắn sau nửa ngày, trong ánh mắt lưu động một ít thất lạc, lửa giận dần dần diệt, nhiệt độ đồng thời lui bước, con người trong trẻo nhưng lạnh lùng hắn lên. Anh rời khỏi thân thể của hắn, kéo ra lớp băng dính dán chặt trên miệng hắn, mở còng, đứng dậy yên lặng sửa sang lại quần áo.

Người này hiểu lầm! Hiểu lầm hắn đối với mình đã không có cảm giác! Người ấy không tức giận, nhưng lại không hề chú ý hắn nữa. Người ấy mở khóa, mãi mãi đóng lại liên lạc hai người. Nhận thức này nổ vang trong đầu La Đan, hắn cắn răng buộc mình không mở miệng, không giải thích, không giữ lại, thuyết phục chính mình đây là kết quả mình mong muốn, nhưng khi hắn trông thấy Lôi Tuyền sửa lại quần áo, cũng không quay đầu lại, sắp ly khai, không còn nhiệt tình, từ nay về sau buông tay, biến mất khỏi cuộc đời hắn, nỗi chua xót cùng khủng hoảng đột nhiên xông tới áp đảo hết thảy tâm tình nào khác.

Đi con mẹ nó lý trí a, ích kỷ liên ích kỷ a, hắn chính là không muốn mất đi người nam nhân này, người nam nhân độc nhất vô nhị mà hắn có sống thêm mấy kiếp cũng chưa chắc có thể gặp lại được...

Hắn lão đảo đứng lên, lao đến, từ phía sau ôm lấy Lôi Tuyền.

“Đừng buông tay, đừng rời khỏi ta!” Hắn lớn tiếng nói, “Ta lại sai rồi! Người đã đối đãi với ta như vậy, ta

vốn không nên lại sợ liên lụy người. Ta con mẹ nó đóng giả cái gì quân tử! Rõ ràng chính là ích kỷ tiểu nhân, rõ ràng đã nghĩ dây dưa người cả đời, cùng người đối mặt với mưa gió. Đừng buông tay, theo giúp ta cùng nhau đi!”

Thân thể vốn đang cứng còng của Lôi Tuyền mềm mại xuống, sau nửa ngày, đột nhiên khó được ôn nhu thở dài, “Người thực con mẹ nó khiến ta không hiểu! Người nghĩ nhiều như vậy làm gì. Ta chỉ nói một câu, nhớ kỹ: Ta sẽ ở lại.” Anh cầm lấy hai bàn tay La Đan ôm ở trước ngực anh, “Không ai có thể bức ta sống cùng người, là ta tự mình thích như vậy. Đã quyết định, ta sẽ nguyện ý thừa nhận tất cả những gì người mang đến. Người chỉ cần thăm nghĩ xem như thế nào vui vẻ thì tốt rồi, lại nói đi nói lại những lời nói nhảm vô nghĩa kia, lão tử cũng không có tâm tình cùng người chơi!”

La Đan không nói gì, có lẽ, đạo lý để cùng Lôi Tuyền ở chung được tốt nhất chính là cái gì cũng không nghĩ, chỉ truy cầu khoái cảm trong khi sống a. Hắn sẽ chậm rãi học, để có thể đi vào cái thế giới đơn giản mà hoàn toàn lạ lẫm kia.

Hắn xoa người chuyển tới trước mặt Lôi Tuyền, kéo xuống quần áo còn sót lại trên người mình, rồi chậm rãi cởi bỏ quần áo của Lôi Tuyền, cùng anh xích lõa ôm nhau.

“Ta nhớ kỹ.” Hắn nói từng chữ từng chữ, phảng phất như một lời thề.

***** Đoạn văn bản này đã được bảo vệ bằng mật khẩu *****

.....

Lôi Tuyền không kiên nhẫn trả lời: “Câm miệng, lão tử biết rồi!”

.....

Với câu nói sát phong cảnh* nhất trên đời, câu chuyện tình yêu bất kể hậu quả của hai nam nhân đã bắt đầu. (* = thiếu lãng mạn)

Toàn văn Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thuong-sang-bat-thuyet-ai>